CANAVARLAR BİLE
KÂBUS GÖRÜR.

MINDFUCK

SATIŞ REKORLARI KIRAN YAZAR

S.T. ABBY

Lana Myers, ondan çalınan hayatın intikamını almak için yıllarca beklemiştir. Yaptığı tüm planların ve hesapladığı tüm olasılıkların arasından sıyrılan tehlikeli bir aşk, oyununda nasıl bir rol oynayacaktır?

Lana, intikamı uğruna can alırken Logan, dünyayı daha iyi bir yer hâline getiriyordur. On yıl önce hayatını ondan çalıp Lana'yı ölüme terk edenler, onu öldürmedikleri için pişman olacaklardır ancak Lana Myers onlar için gelene kadar ölü bir kızdan kimse şüphelenmeyecektir.

O, yüzü olmayan bir kâbus. En azından hiç yaşanmamış gibi davrandıkları hikâyeyi onlara anlatana kadar.

Bu hikâyenin sonunda Logan, onları mı seçecek yoksa hepsinin yanışını Lana ile birlikte mi izleyecektir?

artemisyayinlari artemiskitap artemisyayinlari

ARTEMİS

9 786258 667035

Çeviren: Büşra Tekin

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR.

MINDF*CK SERİSİ
NO: 1
Lana Myers, ondan çalınan hayatın intikamını almak
Ninova

YAYIN NO: 2727

Risk
Mindfuck Serisinin Birinci Kitabı
S. T. Abby
Orijinal Adı: The Risk

Yayın Yönetmeni: Yusuf Tan
İngilizceden Çeviren: Büşra Tekin
Editör: Mihriban Onur
Son Okuma: Layla Tiryaki
Kapak Tasarımı: Aslıhan Kopuz / ArtSLI
Sayfa Tasarım: Rumeysa Sarı

1. Basım: Mart 2026
ISBN: 978-625-8667-03-5
Sertifika No: 43949

Risk
© 2026, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti

The Risk
© 2016, S. T. Abby

Kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla ALFA Basım Yayım Dağıtım San. Ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz. Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com – www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 45099

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

S.T. ABBY

MINDFUCK

1 RİSK

Duzenleme
Ny.ozlem

Çeviren
Büşra Tekin

Ninova

Hassas okurlar için uygun değildir. Argo dil, cinsel içerik gibi tetikleyici unsurlar içerebilir.
Ahlaki pusulası ciddi ölçüde bozuk bir hikâyenin sayfalarını aralayacaksınız, bu riski göze alarak okuyun.

Bu kitap, sesini kaybedenler için.
Lana Myers olabilmeyi dileyenler için.
Hakkında hâlâ bir şeyler fısıldananlar için.
Unutmak adına her yeni günde savaşanlar için.
Yalnız değilsiniz.

~~Tim Hoover~~
~~Chuck Cosby~~
~~Nathan Malone~~
~~Jeremy Hoyt~~

Sırada daha çok isim vardı...
Einstein şöyle demiş: *Zayıf insanlar intikam alır. Güçlüler affeder. Zekiler ise görmezden gelir.* Siktir etsene, Einstein hep haklı olacak değil ya.
İntikam soğuk yenen bir yemektir... İşte ben buna katılıyordum. Bu, tam da onların peşinde olduğunuzu unutacakları ve sonunda beklenen an geldiğinde çığlıklarının kulağa çok daha güzel geleceği anlamına geliyordu.

Ninova

Birinci Bölüm

İnsanlığı seviyorum ama insanlardan nefret ediyorum.

-Albert Einstein

"Ekildin galiba," diyen bir adamın sesini duyunca başımı telefonumdan kaldırdım. Adam ne izlediğimi görmesin diye dikkatlice telefonumu kilitledim.

Onu süzerken tek kaşım havalandı. Yakışıklıydı, yirmilerinin ortalarındaydı, küstah bir gülümsemesi vardı ve duruşundan baskın biri gibi görünüyordu... Gerçi şu an kesinlikle yanlış kapıyı çalıyordu.

"Aslında yalnız yemeyi tercih ediyorum," dedim ona *siktir git* diyen tatlı gülümsememle.

Bunu anlamamış olacak ki gözlerini kararlılıkla kıstı. Alfalar meydan okumaları severdi. Böyle olacağını bilmeliydim.

"Ben Craig. Sen de..." Bakışlarını üzerimde gezdirirken cümlesini havada bıraktı ancak ben hiçbir şey söylemeden kahvemi yudumladım. "Eğer bana adını söylemezsen, sana Güzellik diye sesleneceğim."

Ne kadar da orijinal.

Flört girişimi alenen deneyimsiz ve kesinlikle gelişmemiş olduğunu gösteriyordu. Muhtemelen çok çaba sarf etmesine gerek kalmadan işini halletmeye alışmıştı, demek ki ödülünü ele geçirdikten sonra da hiç çaba sarf etmiyordu. Pahalı takım elbisesi ve dikkat çekici duruşuna bakınca şaşırtıcı gelmiyordu.

Bir sürü kadın onun bu küstahlığını görmezden geliyor, hatta bunu öz güvenle karıştırıyor olabilirdi. Muhtemelen etkileyici buluyorlardı.

Ama ben yanlış kadındım.

"Bana *İlgilenmiyormuş* demeye ne dersin? Çünkü şu an beni en iyi anlatan kelime bu olurdu," dedim kontrolü elimde tutmanın rahatlığıyla sandalyeme yaslanırken.

"İyi bakamadın sanırım," dedi masaya yaslanarak. Takındığı o poz, bana karşımdaki adamın küstah bir göt olduğundan fazlasını göstermiyordu.

"Gerekenden fazla baktım. Yine de ilgilenmiyorum."

İfadesi karanlık bir hâl alırken geri çekildi.

"Tamam. Sikerler. Aletim buz tutsun istemem zaten," dedikten sonra arkasını dönüp başka bir adamın oturduğu masaya yöneldi.

Bugün güneş parlamıyordu, gökyüzü bulutluydu. Kafenin kapalı alanını değil de verandasını tercih eden birkaç kişi vardık. Yağmur yağacak gibi görünüyordu. Birkaç masa ötede olmalarına rağmen asık suratlı, reddedilmiş Bay Küstah yerine otururken arkadaşının kahkaha atarak başını iki yana salladığını görebiliyordum.

Telefonumdaki kayda döndükten bir süre sonra birinin beni izlediğini hissettim. Başımı kaldırıp beni süzen adama baktım. Bay Küstah'ın arkadaşı bakışlarını kaçırmadı. Art niyetli bir şekilde

bakmıyordu, hatta ilgileniyor gibi bile sayılmazdı. Benim insanlara yaptığım gibi o da benim profilimi çıkarmaya çalışıyordu sanki.

Ayrıca yakışıklıydı ama takım elbisesi diğer herifinki kadar pahalı değildi. Yaptığım gözlem, ikisinin iş arkadaşı olabileceği sonucuna varmamı sağlasa da aynı işi yapıyorlarsa birinin giyimi neden daha iyiydi? Bu adam Bay Küstah için çalışıyor diyecek olsam, o kadar itaatkâr ya da mütevazı durmuyordu. Bu da eşit oldukları anlamına gelirdi, acaba maaşları mı eşit değildi? Belki de Bay Küstah aileden zengindi de bu adam değildi?

Kayıtsız kalarak tekrar telefonuma döndüm, adamın dikkatli bakışlarını fark etmemiş gibi davranıyordum. Kahvemi bitirip planımı takip ettiğim kaydı kapattıktan sonra garsondan hesabı istedim.

"Hesap ödendi," dedi kız tatlı bir gülümsemeyle. Gözleri parlıyordu. "Sizin adınıza bahşiş de bırakıldı," diye ekledi göz kırparak. "Güzel miktarda."

Kaşlarım havalanınca kız, verandadan çıkan Bay Küstah'ın arkadaşını başıyla işaret etti. Bay Küstah ortalıkta görünmüyordu.

"Eğlence için teşekkür ettiğini söylememi istedi," diyen garson kız, aklımdakini onayladığı sırada koyu renk arazi aracına doğru yürüyen adamı izliyor ve eliyle kendini yelliyordu.

"Teşekkürler," dedim. Ardından yerimden kalkıp çıkışa yöneldim.

Flört etmemişti, aç gözlerle beni yiyip bitirmemişti, yemek ısmarladığı için yanına gidip gitmeyeceğimi görmek adına beni beklememişti. İnsanların sebepsiz yere nazik davranmasından hoşlanmıyordum. Onu eğlendirdiğimi söylemesi yeterli değildi.

Bakışlarımla sessiz adamı takip ederken arazi aracına yönelmesini izledim. Aramızda çok mesafe olmamasına rağmen telefonla o kadar sessiz konuşuyordu ki onu duyamıyordum.

Kaldırımın kenarındaki dükkânın orada durmuş, güzel bir kızla sohbet eden Bay Küstah da gözüme çarptı. Kız, onunla benden çok daha ilgili görünüyordu.

Merakımı gidermeye karar vererek telefonunu kapatan sessiz adama yöneldim. Ona yaklaştığımı fark ettiğinde gözleri gözlerimi buldu, cebimden bir yirmilik çıkardığımda kaşları havalanmıştı bile.

"Tuhaf adamların bana yemek ısmarlamasına izin veremem. Annem bana öyle öğretti," dedim alması için yirmiliği sallayarak.

Dolgun dudaklarına yer eden gülümseme tüm yüzüne yayıldı. Kumral saçları, yataktan kalkmış gibi görünmeyecek kadar seksi bir dağınıklıktaydı. Güçlü, keskin hatlı çenesiyse yumuşak bakan masmavi gözlerine tezat oluşturuyordu. Aynı anda hem sert hem nazik göründüğü için aklımı daha da karıştırmıştı. Gerçekten de onunla ilgili varsayımda bulunamıyordum.

"Bu kadar ucuza daha eğlenceli bir şey izleyemezdim. İnan bana, küçük bir hesaptan çok daha fazlası ederdi," dedi omuz silkerek. Ellerini ve telefonu cebine atarken dile getirmese de paramı almayacağını duruşuyla belli etmişti.

Fakat ben söylediğim şeyde ısrarcıydım ve yirmiliği tekrar uzattım. "Yine de kurallarım var. Teşekkürler ama almayayım."

Adamın gülümsemesi büyüdü. "Hep böyle savunmacı mısındır?" diye sordu. "Sürekli diğer insanların niyetinden şüphe mi edersin? Yoksa kahvenle muffinini ödeyecek kadar basit bir harekette bulunan erkeklere sinir olacak türde bir feminist misin?"

Profilimi çıkarıyordu. Biliyordum.

Ucuz takım elbisesi ve koyu renk arazi aracı bir anda mantıklı gelmeye başlamıştı. "Sen FBI'dansın," dedim Quantico'nun* çok uzak olmadığını da anımsayarak.

---

* *Quantico*, ABD'nin Virginia eyaletinde bulunan ve FBI'ın eğitim akademisine ev sahipliği yapan bölgedir. FBI ajanlarının eğitim aldığı bölge. -ed.n.

Gülümsemesi genişledi. "Bu sonuca nereden vardın?"

"Profilimi çıkarıyorsun ki bu, seni o kefeye koyan en muhtemel özelliklerden biri. Ayrıca araban ve kıyafetin de öyle. Arkadaşın etkileyici görünmek için pahalı bir takım giymiş ama seninki o kadar dikkat çekici değil. Onun yanında duruşun ve samimiyetin aynı dönemden olduğunuzu bana düşündürtüyor ama maddi farklılıklarınız var. Bu yüzden onun zengin bir aileden geldiğini ve senin kendi kendine başardığını düşünüyorum. Arazi aracı da standart model değil. Karartılmış camlar yasal olarak uygun görünenlerden daha koyu ama güvenlik risklerinden ötürü FBI'a bazı ayrıcalıklar tanındığını biliyorum. Yani, haklı mıyım?"

Rahatsız olmuş gibi değil de ilgisini daha çok çekmişim gibi görünen gülümsemesi sinirlerimi bozmuştu. Rahatsız olsun istemiştim.

"Sen bir profil uzmanı değilsin, FBI'dan da değilsin ve askeri birliklerle de bağın yok," dedi aklımı karıştırarak. "Bohem kıyafetler tercih etmişsin. Bu, dışarıdan nasıl göründüğünü değil de rahatını önemsediğini gösteriyor. Kendi isteğinle yalnız oturuyordun ve sana yöneltilen her ilgiyi geri çeviriyordun. Başta gereğinden fazla feminist gibiydin. Tekrar düşününce yaklaşması zor birisin çünkü insanlara çok sık güvenmiyorsun. Bu insanların sana zarar vermesine engel olsa da hayatına birilerini almana da engel oluyor. Geceleri, gözlerini kapatıp hassas yanını serbest bıraktığındaysa... İşte yalnızca o zaman yanında birinin olmasının nasıl bir his olacağını merak etmeye cüret edebiliyorsun."

Boğazımdaki yumruyu bastırdım. Hatasızdı. Bu kadar kolay yorumlanabilir olmamam lazımdı. Yıllarca buna çalışmıştım.

"Üzerinde hiç hayvan tüyü olmadığına göre evcil hayvanın yok, tabii tüy dökmeyen cinsleri tercih ediyorsan başka. Gerçi

ondan daha uzun yaşayacağını varsayarak, bahsi geçen hayvanı bir gün kaybettiğinde üzüntüyle baş etmek zorunda kalacağını bildiğinden, bir hayvana bağlanmak için kendine müsaade edeceğini sanmıyorum. Hiçbir şeye bağlanmayacak kadar mesafelisin, muhtemelen acı dolu bir geçmiş seni bu yola itti. Belki birini kaybettin. Belki birden fazlasını. Belki de hayatta yalnız olmaya itildin ve orada kalmayı kendin seçtin?"

Kalbim göğsümde hızla çarparken geriye doğru sarsak bir adım attım ve böylece bakışları daha da yumuşadı.

"Üzgünüm. Çok ileri gittim. Özür dilerim," dedi profilci adam, Bay Küstah döndüğü sırada.

"Yeteneklerimi kaybetmemişim. Şu hatun var ya..."

Küstah olan, benim Bay Profilci'yle göz göze olduğumu fark edince sustu. Kendimi apaçık, kırılgan ve rahatsız hissediyordum. Buna alışık değildim. Çözülmesi imkânsız bir kale olmak adına feci çaba sarf etmiştim.

Bay Profilci'yse, bir ilmeği çeker gibi öz güvenimi çözüp ortada bırakmıştı.

"Birkaç şişe su al. Yolumuz uzun," dedi profilci, Bay Küstah'a. Bakışlarını benden ayırmıyordu.

Bay Küstah gitmiş miydi yoksa hâlâ orda mıydı, bilmiyordum çünkü gerçekten yaptığına pişman gibi görünen o nazik mavi gözlere bakmakla meşguldüm.

"Hayat berbat," dedi bir anda. "Sonra da ölüyorsun. Hâlâ hayattayken yaşamaya bak," diye ekledi. Az önce söylediklerine kıyasla çok daha anlayışlı konuşmuştu.

Bu söylediğiyle ortamın gerginliği dağılırken dudaklarıma beklenmedik bir gülümseme yayıldı. Öne doğru eğilip göz kırptı. "Yaşamını daha eğlenceli kılmaya karar verirsen de beni ara. Biraz canlılık bana da iyi gelir."

Geri çekildiği sırada elimde bir şey hissettim. Elime dokunduğunu bile fark etmemiştim. Arazi aracının diğer tarafına geçip binmesini kendimden geçmiş gibi dikkatle izliyordum.

Bay Küstah yolcu koltuğuna döndüğünde bakışlarım elimdeki kartvizite çevrildi.

Logan Bennett...

İsminin altında numarası yazıyordu ve elbette FBI'dandı. Bakışlarımı tekrar kaldırdığımda direksiyona yaslanmış beni izlediğini fark ettim. Bay Küstah camını indirmişti ve pek keyifli durmuyordu.

"Ara beni," dedi Logan sırıtarak. Ardından gaza basıp uzaklaştı.

Gerçeklik bir illüzyondur, hem de istikrarlı bir illüzyon. Albert Einstein'ın sözüydü bu. Biz anlamakta zorlandığımızda, babam hep hayatı açıklamak için Einstein'ın sözlerini alıntılardı. Hayatlarımız mahvolurken bu alıntıyı söylediğini hatırlıyordum. İnanılmaz bir acı içinde olsa da beni rahatlatmaya çalışmıştı.

Gerçi Einstein, nasıl bu kadar kolay okunabildiğimi anlamama pek yardımcı olmuyordu. Ya da kendimi şu an neden hassas ve çırılçıplak hissettiğimi de.

Elimdeki telefon titreyince bakışlarımı indirdim ve kurduğum alarma baktım.

Soğukkanlı olmalıydım. Soğukkanlı olmam *gerekiyordu.* Öyle olmazsam, çok uzun zamandır üzerine çalıştığım ve tıkır tıkır işleyen planımı hayata geçirebilmem için ihtiyaç duyduğum o kabuk çatlayabilirdi.

Üzerimdeki zayıflığı atarak güçlü bir nefes verdim ve arabama yöneldim. Yirmi beş kilometre kadar sürünce aradığım ev karşıma çıktı. Terk edilmiş bir ahıra park ederek eldivenlerimi, takım elbisemi ve ağır erkek botlarımı giydim. Taşlarla dolu sırt çantalarını da taktım... Birini arkama, birini önüme.

Gizlice eve yönelerek kapıyı açtım, sessizce çantaları çıkarıp dikkatle yere bıraktım.

İhtiyacım olan her şey yanımdan ayırmadığım küçük çantamdaydı. Ağır ayakkabıları çıkarıp sessizce sırt çantamın üstüne yerleştirdim.

Yukarıdan gelen sesler dikkatimi çekince yavaşça merdivene yöneldim. Ağır adımlar atmaya özen gösteriyordum. Parkeleri bir aydır inceliyordum ve gıcırdayan her bir nokta ezberimdeydi.

Yukarıdaki adamın rutinini de kendiminkinden daha iyi biliyordum. Tıpkı beş saniye içinde suyun açılacağını bildiğim gibi.

Tam olarak beklediğim gibi açıldı. Evin içinden geçen eski borular içlerini dolduran suyla tıngırdadılar. İşte o an yukarı yöneldim. Basamaklardan çıkan gıcırtılar umurumda değildi çünkü suyun gürültüsü arasında beni duyamazdı.

Odasına ulaştığımda bakışlarım yatağa çevrildi. Adamın bekâr olduğunu biliyordum ama plansız bir anda yanında bir kadınla çıkageleceğinden endişe ediyordum. Telefonumdan kameraları kontrol ettim, evde kadın falan görünmüyordu ama ihtimalleri aklımdan tamamen defetmeyecektim.

Gece kalacak bir misafir olmadığından emin olunca rahatladım. Sadece Ben ve dağınık eviyle karşı karşıyaydım.

Suyun sesi kesilirken çoktan pozisyon almıştım. Hazırdım, bekliyordum. Şok tabancası ya da sakinleştirici kullansam hayat benim için daha kolay olabilirdi. Kesinlikle.

Adam belinde bir havluyla içeri girerken bıçağımı sertçe aşil tendonuna indirdim. Çığlıkları kulaklarımı delip geçiyordu. O an, Bay Profilci'yle yaptığımız konuşmanın çığlıkların kulağa ne kadar güzel geldiği konusunda bir şeyi değiştirmediğini fark ettim.

Bunun için oldukça uzun zamandır, çok sıkı çalışmıştım. Tek bir adamın gelip içimdekileri değiştiremeyeceğini bilmem gerekirdi.

Ben, yere düştü. Acı içinde inlerken ayağına uzandı. Havlusu düştüğü an tüm bedeni çırılçıplak bir hâlde gözlerimin önüne serilmişti.

Midem bulandı.

Ancak gözlerindeki o korku var ya... Beni mest ediyordu.

"Ne oluyor lan? Ne istiyorsan al!" diye bağırdı hıçkırarak. İrileşen, korku dolu gözleriyle ona doğru yaklaşmamı izliyordu.

Korkusu bana heyecan veriyordu. Ağlamasını, hem de çok fazla ağlamasını istiyordum.

"İstediğim şey, adımı bilmen," dedim sessiz, ürkütücü bir tonla.

Gözleri daha da irileşti. Kanlı bıçağı kaldırıp parmağımı arka tarafında gezdirdiğim an rengi attı.

"Lütfen yapma," diye yalvardı. Kalkmayı denedi ancak başarısız oldu.

Eline fırsat geçse bana vuracağına şüphe yoktu. Henüz bana o kadar yaklaşmasına izin verecek kadar aptal değildim.

Arka cebimdeki kabloyu çıkarırken beni izleyen adama bakıyordum.

"Beni tanımadın mı, Ben?" diye sordum alayla başımı eğerek. On tane ameliyat geçirmeden önce görse beni ânında tanırdı.

"Hayır. Hayır," diye inledi. "Seni tanımıyorum. Yanlış kişiyi yakaladın!"

Eğildiğim an bakışlarının değiştiğini fark ettim. Bu pozisyonda durduğum için bana saldırmaya hazırlanıyordu. Kendimi savunmasız duruma soktuğumu düşünüyordu.

Hiçbir fikri yoktu...

"Beni son gördüğünde on altı yaşında küçük bir kızdım," dedim karanlık gülümsememle. "Artık büyüdüm. *Oynamak ister misin?*"

Beni tanımasını sağlayan asıl şey, son üç kelimem olmuştu. Göz bebeklerinin irileştiğini, burun deliklerinin genişlediğini ve ifadesine bir farkındalığın yayıldığını görebiliyordum.

"Sen," diye fısıldadı. "Hayır. Hayır. Ona hiç benzemiyorsun. O öldü," diye ekledi fısıldayarak.

"Hayatta kaldım," dedim. Tahmin ettiğim gibi adamın korkusunun yavaşça dinmeye başlamasını izledim.

Şu an, zamanında ne kadar korktuğumu, dehşete kapıldığımı, ağlayan küçük bir kız olduğumu hatırlıyordu. Bana nasıl kolay boyun eğdirdiğini. Aklı ona oyunlar oynuyor, ölümle burun buruna olduğu hâlde kontrolün hâlâ onda olduğunu hissetmesini sağlıyordu.

"Sıra sana üç kez gelmişti," diye devam ettim. Harekete geçmeye hazırdım ama aslında var olmayan bir zayıflığı göstererek zihninin on yıl önceki o geceye dönmesine sebep olmuştum.

"Bu da üç gün boyunca üç parçanı keseceğim anlamına geliyor," dedim.

Daha üzerime atılmadan önce bunu yapacağını biliyordum. Beni yere devirmeye çalışırken acıyla bağırdı. Dizlerimin üzerinde kayıp arkasına geçtiğim an bıçağım omzuna saplanınca tüyler ürperten acı dolu bir feryat yükseldi. Yüzüstü yere düşmüştü.

Elim hâlâ bıçaktaydı. Göz açıp kapayıncaya kadar bıçağı çekip çıkardıktan sonra neredeyse aynı anda kabloyu onun boynuna bağlayıp sıkmaya başladım. Onu boğdum. Çıkardığı acı dolu seslerden zevk alarak, uzuvları pelteleşmeye ve bilinci kapanmaya başlayana dek buna devam ettim. Ölümle yaşam arasındaki ince çizgide yürüyordu. Kan da kaybettiği için karşı koyamayacak kadar zayıf düşmüştü. Şu an onu öldürmem çok kolay olurdu.

Ancak ölüm, kapısını öyle kolay çalmayacaktı.

Merhamete inanmıyordum.
Bilinci açıkken üç parçası kopacaktı.
Yalvarıp yakaracaktı.
Bayılmak için dualar edecekti.
Ama her şeyi hissedecekti.
Tıpkı bizim hissettiğimiz gibi.

Ninova

İkinci Bölüm

İnsanoğluna, varoluşun karşısında kendi zekâsının ne kadar yetersiz olduğunu fark edecek kadar zekâ bahşedilmiştir.

-Albert Einstein.

Nahoş olay yeri fotoğraflarına bakarken kruvasanımı bitirdim.

Tıpkı bağlantılı olduğunu fark ettiğimiz diğer dört davada olduğu gibi, fırça kullanılarak duvarlara kan sürülmüştü. Tutarlı olan birkaç şeyden biri buydu. Fail, her zaman bir duvarı kurbanının kanıyla kırmızıya boyuyordu.

"Bunlara bakarken nasıl yemek yiyorsun?" diye sordu Elise, burnunu buruşturarak. Ardından masamın ucuna oturdu.

Sorusunu duymazdan geldim. "Ben Harris'le ilgili ne buldular?"

"Adli tıp, en az üç gün işkence gördüğünü tahmin ediyor. Diğerleri gibi bu adamın da kesilen parçaları var. Penisi de dâhil," dedi Elise iç çekerek.

Her erkek gibi, ben de bunu duyunca irkildim. Fotoğraflardan biri parçalanan penisi mi gösteriyordu yani?

"Parmaklarının hepsi kesilmiş," diye devam etti yerde duran on kesik parmağın olduğu fotoğrafı işaret ederek. "Göğsü yavaş yavaş yarılmış. Fail, barbarca bir yöntem kullanarak, yani yakarak kanamayı her seferinde durdurmuş. Özellikle üç gün kurbanının hayatta kalmasını istemiş. Kesilen son parça penis gibi görünüyor. Bağlanma izleri yine bulundu ve adam bodrum katının kirişine zincirle asılıydı. Failin profile uygun hareket edip kurbanını kendi evinde astığını düşünüyoruz. Şu âna kadarki adamların hepsi onları duyacak ya da bir şeyler görecek komşuları olmayan izole evlerde yaşıyorlardı."

Kontrolünü de yitirmemişti. Saldırıları kontrollü ve iyi planlanmıştı, anlayamıyor olsak da detaylar titizdi.

Craig ürpererek konuşmamıza dahil olurken, "Fail kadın olmalı," dedi. "Bir erkeğin aletini ancak bir kadın kesebilir."

"Elimizdeki verilere göre kadın seri katiller işkence etmiyor. Hatta çok daha becerikliler ve bu yüzden izlerini sürmek çok daha zor," dedi Elise umursamaz bir ses tonuyla.

"Eh, o zaman adam kesin iktidarsız. Çoğu seri katil öyle zaten," diye araya girdi Alan.

Craig ve Alan'ın profilci olmamalarının bir sebebi vardı.

"Bence daha çok bir cinsel sadist," diye araya girdi Elise. "İktidarsızlık bence de büyük ihtimalle işin bir parçası ama sadece buna dayanarak profil çıkarılamaz."

"Yani iktidarsız bir cinsel sadist mi?" diye sordu Craig, kafası karışmıştı.

"Cinsel sadistler, genellikle iktidarsız olur ve tatmini işkence yoluyla yaşarlar. Tecavüz belirtisine rastlanmadı ancak failin henüz evrimleşmediği ya da erkeklere tecavüz edecek öz güvene ulaşmadığı düşünülüyor."

"Yani eş cinsel bir cinsel sadist mi?" diye sordu Craig, hâlâ konuyu kavrayamamıştı.

"Aynen," dedi Elise onaylarcasına başını sallayarak.

"Tanıklara göre erkek kurbanların hepsi heteroymuş. Eş cinsel olsalar bu teori daha mantıklı gelebilirdi," diye ekledim. "Beş adam da aynı kasabadan ama kimsenin aklına beşini de öldürmek isteyebilecek biri gelmiyor. Nitekim ben, bir şeyleri atladığımızı düşünüyorum."

"Evin çevresindeki toprak zeminde bir erkeğe ait, kırk altı numara ayak izi bulundu," diye açıkladı Elise. "İz, topuktan parmak ucuna kadar tam basılmış. Saha uzmanımız, failin doksan beş, yüz kilo arası olduğunu söylüyor."

"Failin, bu adamları alt edebilmek için fiziksel olarak formda olması gerekiyor. Büyük ihtimalle oldukça yapılı biri. Kurbanlarını fiziksel güç kullanarak, düpedüz alt ediyor. Başta sadece alfa erkekleri öldürüyordu, bu da profili bir alfa seri katili yönüne çekmişti. Ama Ben, güçlü ve yapılı olmasına rağmen işinde oldukça itaatkâr biriymiş. Zaten başarılı olmasının nedeni de buymuş, ön planda olmayı değil arka planda kalmayı tercih ediyormuş.

"Son cinayetten sonra işin içinde cinsel sadizm olma olasılığı arttı. Muhtemelen cinsel bir tatminsizlik tetikleyici olmuş, bu da arama alanımızı daraltabilir. Profilde de bazı değişiklikler yapmamız gerekecek. Kurbanlarla ilgili başka ne biliyoruz?"

"Adamların hepsi üniversitede sınıflarının en iyileriymiş ama farklı yaşlardalar. Yirmi üçle yirmi sekiz arasında değişiyor. Mağdur profilinde yalnızca yaşadıkları kasaba ve izole evleri üzerinden bağlantı kurabiliyoruz. Aralarındaki iletişim çoktan kopmuş ama kasabada yaşarken birbirleriyle gayet samimiler-

miş. Failin tüm kasabadan nefret etmesi de mümkün tabii ama neden? Bir tür intikam mı acaba?"

"Olabilir," dedim. Cevabım Elise'e değil, daha çok kendimeydi.

Boston'da bir ceset. Denver'da bir ceset. Long Island'da bir ceset. Maine'de bir ceset. Hemen burnumuzun dibinde, Virginia'da bir ceset. Bu herif haritanın her bir yanına sıçramıştı, alışılagelmiş örüntülerin içine sıçmıştı resmen.

Hepsinin aynı kasabadan olmasıyla ilgili bir bağlantı bulmasak, her şey çok rastgele görünebilirdi. Ama aynı okula gitmemişlerdi. Üçü, iki kasaba ötedeki özel bir okula gitmişti. Yani okul zamanlarından kalma bir mevzu olmadığı açıktı, özellikle de kurbanların yaşlarını göz önüne alarak farklı sınıflara gittikleri düşünülünce.

"Kasabadan cinayet ihbarı gelmedi," diyerek inledim. "İki cinayet olsa tesadüf derdim. Ama daha önce o kasabada yaşamış beş kişi ölmesine rağmen, orada kimse öldürülmedi. Kasabayla ilgili ne biliyoruz?"

"Küçük. Çok küçük. Nüfusu beş yüz kişi. Geçtiğimiz üç yıl içinde ineğini otlatan bir adama kurt saldırması dışında ilginç hiçbir şey olmamış. Oldukça dindar bir kasaba."

"Küçük, dindar kasabalar eş cinsel erkeklere zorluk çıkarmalarıyla bilinir. Özellikle de küçük çiftlik kasabaları. Leonard'la ikiniz oraya gidip ne bulabileceğinize bir bakın. Bir seksen boylarında, yirmi ila otuz beş yaş arası, eş cinsel olan ya da erkeklere daha önce ilgi duymuş fiziksel olarak yapılı erkekleri soruşturun. Dindar bir yer olduğu için yönelimini açıklamamış olabilir. Çekici erkeklerle konuştuktan sonra özellikle gergin davranan ya da zorlanıyormuş gibi görünen birisinin olup olmadığını sorun. Öldürülen adamların hepsi yapılı, bekâr, çekici ve önüne

gelenle yatan tiplerdi. Failin bir noktada onlara karşı bazı hisler beslemiş olması muhtemel, karşılık alamadığı için intikam almış olabilir."

Kaçırdığımız noktanın ne olduğunu merak ediyordum, dudaklarımı birbirine bastırdım. Profil sağlamdı, kanıtlar da profili destekliyordu ama bir şeyler eksik gibi hissediyordum. Bağlantıyı daha hızlı kurmamız gerekirdi ama cinayetler tüm eyalete yayıldığından, bunu ancak iki hafta önce, yani dördüncü cinayet gerçekleştikten iki hafta sonra öğrenebilmiştik.

"Kasabanın polis merkezine teslim etmeden önce profile eklememiz gereken bir şey var mı?"

"Evet," dedim fotoğrafları incelerken. Oturduğum yerde doğruldum. "Evlere zorlama olmadan girilmiş. Ya kurbanlar faili tanıyor ve içeri alacak kadar ona güveniyorlardı ya da kapılarını kilitlemiyorlardı. Failin onlarla samimiyet kuracak kadar iletişime geçmiş olabileceğinden de bahset. Alınan ganimetin ne olduğunu bulabildik mi? Failin bu adamlarla kişisel bir bağı var ve her cinayetinde sadistçe bir fantezi kuruyor. Henüz tecavüz bu fantezinin bir parçası değil gibi. Şimdilik yalnızca işkenceden zevk alıyor ama cinayetler arasındaki zaman aralığına bakacak olursak, onu tutan bir şeyler var. Kesinlikle bir ganimet alıyordur."

Cinayetler arasında birer ay vardı. Zaman aralığı değişmiyordu ve fail de yakın zamanda hata yapacak gibi durmuyordu. Şu âna kadar bir çöküş yaşayıp hayati bir hata yapmasını ummuştum.

"Cesetleri inceledik. Tüm uzuvlar bırakılmış, saçlara da dokunulmamıştı. Ayrıca adamların hiçbirinin mücevherleri ya da kişisel eşyaları kaybolmamış ama hepsi yalnız yaşadığı ve kişisel eşyalarını doğrulayabilecek kimse olmadığı için bundan kesin emin olamıyoruz."

Kahretsin ki bir şeyleri kaçırıyorduk. Bu da beni deli ediyordu.

"Eve gidip biraz dinlen. Bütün gece buradaydın," dedi Elise elini omzuma uzatarak. "Biraz dinlenince kafan daha iyi çalışır."

"Kasabanın geçmişini biraz daha eşeleyin. Orada bilmediğimiz bir şey olmuş ve..."

"Dinlen artık," diyerek araya girdi Elise. "İşimi nasıl yapacağımı biliyorum. Uyumazsan işime yaramazsın."

Küfrederek yerimden kalktım ve dosyayı kapatıp eşyalarımı toplamaya başladım. Elise, Leonard'la birlikte kuzeye, Delaney Grove'a gitmek için yola koyulmuştu. Kasabanın ismi tuhaftı, aradığım cevapları bulmak için oraya kendim gitmem gerektiğini hissediyordum.

Kapıya varmıştım ki Craig peşimden geldi.

"Donuk kız seni aradı mı?" diye sordu, sıkılmış gibi bir ses tonuyla. Ancak kız onu başından atıp benim peşimden geldiği için hâlâ sinirliydi. Ayrıca olayları bambaşka değerlendirip gerçek seyrini kabul etmeyi reddediyordu.

Profil oluşturmada bu kadar kötü olmasının sebebi buydu işte ama halkla ilişkiler kısmında iyiydi ve ekibimize bu şekilde dâhil olmuştu.

Ona tam, *hayır* demek üzere ağzımı açmıştım ki telefonum çaldı. İstediği cevabı verirsem temize çıkacağımı, onun da keyifleneceğini biliyordum. Yabancı numarayı görünce kaşlarımı çatarak telefonu açtım.

"Ben Bennett," dedim telefonu açarken.

"Hattın diğer ucundaki kişi kim olduğunu bilmeyebilirmiş gibi, telefonu açarken soyadını kullanıyorsun. Çok gayrişahsi bir cevaplama ki bu da bağ kurma sorunu mu yaşıyorsun diye merak etmeme sebep oldu, Ajan Bennett," dedi tanıdık, feminen bir ses.

Yüzüme ânında bir gülümseme yayıldı. Acısına son vermem için merakla beni izleyen Craig'e göz kırptım.

"Beni aramak için gerçekten standart üç günü mü bekledin?"

"Teknik olarak standardın dışında, dört gün bekledim."

Doğru. Dün sabah son kurbanı bulduğumuzdan beri uyumamıştım. Kafein ve şekerle ayakta duruyordum.

"Özür dilerim. Gece hiç uyumadım. Uyumadan yeni bir güne başladığım için hâlâ üçüncü gündeyim. Aramalarının arasında hep dört gün bekleyecek miyim? Yoksa istediğim zaman bu numaradan seni arayabilir miyim?" diye sordum, Craig'in homurdanarak oflamasını sonra da dudak büküp yolumdan çekilmesini izlerken.

"Neden gece uyumadın?" diye sordu ona yönelttiğim sorudan kaçarak.

Bağlanma sorunları yaşayan birinin vereceği türden bir tepkiydi.

"İş. Çoğunlukla uykusuz kalmama sebep oluyor ve yolda çok zaman geçiriyorum. Bahsi geçen işim yüzünden iptal edip etmeyeceğimin belli olmadığı bir randevuya seni çıkarmadan önce bunu söylemem lazım sanırım."

Eteğimdeki tüm taşları bir anda dökmeye karar vermiştim. Zaten ürkekti ve güvenmekle ilgili sorunları vardı. Onun profilini çıkardığım an, soğuk bakışları göz açıp kapayıncaya dek ürkek bir hâl almıştı ve o ürkek yeşil gözleri çoktan hafızama kazınmıştı.

Yüz yüze konuştuğumuz sırada gardını indirdiğim an resmen kaybolmuştu, neredeyse sırf benimle konuşarak bile incinebilirmiş gibi endişelenmişti. İsterseniz buna kahraman kompleksi deyin ama o an karşımdaki kıza çekilmeye başlamıştım bile.

"Bunu duyduğum iyi oldu. Ben de bir sürü şeyi kaçırıyorum ve tuhaf saatlerde uyanık oluyorum."

Kendinden bahsettiği için gülümsemem genişledi.

"Sen ne iş yapıyorsun?" diye sordum.

Küçük bir kahkaha attı, güldüğünü duymak feci güzeldi. Gerçi bu kahkaha ona uymuyordu sanki. Rahat, hoş bir kahkaha olsa da birkaç gün önce konuştuğum kızla aynı kişi değildi.

"Çevrim içi bir al, sat, takas et mağazam var. Yapılan her satıştan ya da takastan pay alıyorum. Anlaşma gerçek olamayacak kadar iyi görünüyorsa da incelemem gerekiyor. Mesela birileri, Florida'da milyon dolarlık bir yatı on bin dolarlık bir arabayla takas etmeye çalışıyorlarsa, gecenin bir yarısında yola çıkmam gerekebiliyor. Ürünleri gidip incelemeden ve evrakları görmeden takası onaylayamıyorum. Satışlar için de ürün transfer edilene kadar parayı tutmam gerekiyor. Tabii, takasları müşteriler hallediyor. Ben sadece ara sıra gözlem yapan üçüncü taraf oluyorum."

Bu kadar rahat konuşmasını dinlemek garipti. Onu incelerken tasvir ettiğim kişiyle kıyaslayınca biraz aklım karışmıştı... Mesafeli ve savunmacı birisi olarak profilini çıkarmıştım, tatlı dilli ve sakin değil. Belki de yorgun olduğum ve gerginken odaklanamadığım için biraz bocalamıştım.

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedim ezik gibi. Bunun suçu uykusuzluktu.

"Her zaman değil. Bir keresinde şu *gerçek* bebekleri incelemem gerekmişti. Biliyorsundur. Şişme bebek değil de gerçekçi yapılan seks bebeklerini hani. Normalde beş bin dolar değerindeler ama herifin teki çok ucuza satmaya karar vermişti... O meseleye hiç girmeyeyim."

Kendime engel olamayıp küçük bir kahkaha attığımda onun da gülümsediğini hissettim.

"İncelediğin en garip şey bu muydu?"

"Sentetik bir kadının *tüm* delikleri tam olan vajinasını incelemek kariyerimin en parlak anlarından biri değildi ama şaşırtıcıdır ki en garibi de değildi."

Yine kahkaha atarken dört gün içinde korumacı tavrını neden değiştirip böyle etkileyici bir tavra bürünmüştü merak ediyordum.

"En garibi neydi?" diye sordum.

"Her şey karşılıklı. Çalıştığın en garip dava neydi?"

Arabama binerken sorusunu düşündüm. Çalıştığım davaların çoğu ciddi, vahşi ve sadistçeydi. Ama ilk davalarımdan biri farklıydı...

"Üniversitede FBI için olduğunu bilmeden bir sınava girip göreve alındım. Onlar için çalışmama karar vermişlerdi ve karşı çıkmamı gerektirecek bir sebep yoktu. Neyse, ilk davam Indiana'da küçük bir olaydı. İç çamaşırı toplayan bir sapık vardı. Başta bu herif, önünde sonunda iç çamaşırı çalmaktan beterini yapacak bir sapık gibi görünüyordu. Kadınlar bu yüzden bizi arıyorlardı çünkü birinin evlerine girip iç çamaşırlarını çalmış olması onları dehşete düşürüyordu. Ancak olayı araştırdıkça, herifin aslında ergen bir çocuk olduğunu fark ettim. Cinsel fantezileri olduğunu düşünüyordum. Sonra fark ettim ki iç çamaşırlarını kendi için çalmıyormuş. Annesi için çalıyormuş çünkü kadın *ucuz çamaşırların kıçının arasına girmesinden* şikâyetçiymiş. Çocuğu bulduğumuzda annesinin ne kadar dehşete düştüğünü bilmek bile istemezsin. Çamaşırları daha annesine vermemişti. Yılbaşı'nda hediye etmek için bir kutuda biriktiriyordu."

Nefesi kesildi ve sonra kahkahalara boğuldu. Quantico'dan çıkıp evime yönelirken sürücü koltuğuna yayılmıştım.

"Çok tuhaf. Ama en azından çocuk sapık değilmiş." Sesinde tuhaf bir tını vardı. Ben esnerken boğazını temizledi. "Gerçekten çok yorgun gibisin. Seni rahat bırakayım."

"Eve gidiyorum. Otuz dakika boş vaktim var. Bana eşlik et."

"Hımm, seni eğlendirmeye devam etmemi istiyorsun galiba."

Gülümsemem genişledi. "Eğlenceli bir telefon görüşmesinden daha fazlasını isteyebilirdim ama eve döner dönmez uyumam lazım. Davalarımızdan birinde yeni bir gelişme oldu, bu da iş yükümüzün tekrar arttığı anlamına geliyor."

"Hımm, daha fazlasını isteyebilecek olsan ne isterdin?" diye sordu. Sesi şu an flört ediyor gibiydi ki bu da aynı şekilde birkaç gün önceki savunmacı tavrına tezattı.

"Yemeğe çıkmak isterdim. Yemek iyi geçerse ve ortamı bozacak bir yanlışın yoksa belki film izlerdik."

Nazikçe kıkırdadı. "Ne gibi bir yanlış? Meraklı olmak galiba?"

"Sıradan şeyler. Sümük yemen. Sidik içmen... Beni bağlayarak becermek istemen. Bunların hiçbirine yokum."

Bu sefer daha içten güldüğünde onu dinleyip duyduğum sesin tadını çıkardım. Onu güldürünce neden bir şey başarmışım gibi hissettiğimi bilmiyordum. Düşününce, belki de çok sık gülmüyormuş gibi geldiğindendi.

"Neyse ki hiç sümük yemek gibi bir huyum olmadı. Sidik içmek de bana göre değil. Sidiğe benzeyen bir şey içeceksem, o da keyfim yerindeyken içtiğim bir bira olur. Sen cinsellikte bir şeyler denemek isteyecek kadar rahat edene kadar da bağlama fantezimi senden gizleyeceğim."

"Cinsellikte rahat olmamla ilgili laf soktun demek? Güzel," dedim gülümseyerek bir kez daha kahkaha atmasını dinlerken.

"İnsanların profilini nasıl çıkarıyorsun?" diye sordum kahkahası dinince.

"Nasıl mı çıkarıyorum? Yoksa neden mi?"

"İkisi de."

"Pekâlâ, çoğunlukla kişinin vücut diline ve tabii ki mikro ifadelerine bakarak çıkarıyorum. Mesajlaşıyorsak kelime tercihlerine dikkat ediyorum. Telefondaysak ses tonunu ve kelimelerini dinliyorum. Bunu çevrim içi mağazam için yapıyorum çünkü düzgün kullanıcılarla zevzekleri ayırt etmek gerekiyor."

"Mağazayı tek başına mı yönetiyorsun?" diye sordum biraz daha kişisel konulara girerek.

"Bir ortağım var. O beyefendi teknolojik işleri hallediyor, potansiyel sahte hesapları saptayan bir program geliştiriyor. İşi bir hayli hafifletse de, bazı hesapları kişisel olarak elememiz gerekiyor."

"Peki, o beyefendi sadece arkadaşın mı?" diye sorarak özeline burnumu soktum.

Tereddütle bir an dursa da sesi keyifli geliyordu. "Eğer bekâr olup olmadığımı soruyorsan, cevap evet. Bir süredir bekârım. Hayatımda başka birisi olsa arayıp seninle flört etmezdim."

"Ben boş bir an bulana kadar beni beklemekten bıkabilirsin, seni bu akşam yemeğe çıkaramamam çok kötü oldu. Davayla ilgili yeni ipuçları ararken fazla mesai yapacağım. Ama kahve içmek istersen birkaç saat sonra ofise dönmeden önce aynı yerde buluşabiliriz. Saat beş gibi falan?"

"Kahveyi sabahları içmeyi tercih ederim ama bana muffin alabilirsin. Harika muffin yapıyorlar."

"Sabahları kahve," diye tekrarladım gülümsemem genişlerken. "Not alındı."

"Benimle flört mü ediyorsun sen, Ajan Bennett?"

"Belki biraz. Bana adını söylemeyi düşünüyor musun?"

"Ah, tabii ya. Adımı bilmiyorsun. Ama yabancılarla konuşman çok tehlikeli, değil mi?"

"Farkındayım. Geçimimi serilerin profilini çıkararak sağlıyorum."

Ürkek bakışları olan, ufak tefek bir kadın olmasına rağmen beni kendisi hakkında uyarıyordu. Güvende olduğunu garantileyen bir armam olduğunun farkındaydı ve resmî görevdeki herkesin iyi niyetli düzgün insanlar olduğunu düşünüyordu. Bu da hukuki anlamda başının hiç derde girmediğini ya da sorun yaşamadığını düşünmeme sebep oluyordu.

"Serilerin derken?" diye sordu sesinde bana az önce ne söylediğimi hatırlatan bir pürüz vardı.

"Seri suçlular. Seri iç çamaşırı hırsızlarından seri katillere terfi ettim. Umarım bu senin için sorun değildir. Sırf bu sebeple geçmişte ilişkilerimi sürdürmekte sorun yaşadım."

Boğazını temizledi. "Ah, sorun değil. Ama böyle şeyleri yabancılarla paylaşmaman gerekmiyor mu?"

"Gizli bilgi değil ki. Bir iki kez haberlere çıktım. Ayrıca seninle birer yabancı olmamak tercihimdir. Yani, adın ne?"

Hoşuma gitmeyecek kadar uzunca bir süre bekledi. Onu hem yanlış hem doğru anlamıştım ama hangisi daha önde bilmiyordum. Neden sustuğunu tahmin etmek dahi istemiyordum.

"Lana. Lana Myers. Beni araştırmakta serbestsin, Bay Profilci."

Sesindeki o uçarı ton geri dönmüştü. Evime çıkan son sokağa döndüm.

"Beni şaşırtmanı tercih ederim, Lana Myers. Suçlu ya da kaçak olmadığından emin olmak için yüzeysel bir araştırma yaparım. Çünkü işimi göz önüne alırsak, diğer türlüsü sorun olabilir," dedim gülerek.

O da güldükten sonra iç çekti. "Kahve içmeye ne dedin?" diye sordum.

"Muffin, unuttun mu?"

"Doğru. Özür dilerim. Uykusuzum."

"Sonra görüşürüz, Ajan Bennett."

"Kesinlikle," dedim esneyerek. Arabamı evimin önüne çektim. Telefonu kapattığı an Lana'nın ismini Hadley'ye gönderdim.

HADLEY: Ne arıyorum?

Sadece sabıka kaydı.

HADLEY: Araştırma tamam. Temiz.

Bu çok hızlı oldu.

HADLEY: Kız da aynısını demişti...

Gülerek telefonumu cebime attım ve eve girdim. Zihnim yorgun düşmüştü ama kafamda hâlâ davayla ilgili detayları evirip çeviriyor, neyi kaçırmış olabileceğimizi düşünüyordum.

Fail, kurbanlara günlerce işkence ediyordu ama hepsini aynı süre boyunca süründürmüyordu. Sonuncusu üç gün sürmüştü. İlk iki kurban ikişer gün. Üçüncü ve dördüncü kurbanlar dört gün. Tutarlılık olmamasının hiçbir anlamı yoktu, tıpkı bedenden kesilen parçaların tutarlı olmaması gibi. Kahrolası penisler hariç her şey farklıydı. Bazen tüm parmaklar kesilmiş oluyordu. Bazen de hiç kesilmiyordu.

Üzerinde çalıştığım davayı düşününce evim gözüme boş, sessiz ve her nasılsa ürkütücü geldi. Kurbanların hepsi benim bir yansımamdı. Bekâr. Yalnız. Yapılı. Kalabalıktan uzak bölgede yaşayan. İşkolik.

En yakın komşum neredeyse iki kilometre ötedeydi.

Kurbanların kaybolduğu günlerce fark edilmiyordu. Hepsi iş yerlerini arayıp haber veriyorlardı. Tahmin ettiğimiz kadarıyla bire bir aynı cümleleri kuran, banda kaydedilmiş bir erkek sesiydi. Şirketlerin hiçbiri aramaları kaydetmediği için telefonu açan kişinin sözüne güvenmemiz gerekiyordu.

Son ceset, iş arkadaşlarından biri dört gündür neden işe gitmediğini ve o zamana kadar onu aramadığını merak ederek evine gidince bulunmuştu.

İş arkadaşları dışında kimsenin onların kaybolduğunu fark etmemesi üzücüydü. Onların yerinde olsaydım benim için de durum aynı olurdu.

Alışkanlığım gereği tüm evi gözlerimle taradım ve yerinden oynatılmış bir şeyler olup olmadığını kontrol ettim. Her şeyin yerli yerinde olduğuna karar verince silahımı çıkardım, alarmımı kurdum ve kendimi yatağa bıraktım.

Gözlerimi kapatıp her zamanki gibi cesetlerin gözümün önünde belirmesini bekledim.

Ancak kısa süre sonra göreceğim tekinsiz bir çift yeşil gözde kaybolmuştum bile.

Üçüncü Bölüm

Güzel bir kızla birlikteyken bir saat, bir an gibi geçer. Kızgın közün üstünde oturursanız da bir saniye, ömre bedeldir. Görecelik tam olarak budur.

-Albert Einstein

Saat beşi geçtiği için sürekli saate bakıp duruyor ve bu sefer gerçekten ekilip ekilmediğimi merak ediyordum. Beni onu aramaya, onunla flört etmeye ve sonra buluşma teklifini kabul etmeye ne itmişti, bilmiyordum. Belki benim de artık buz gibi bir canavar olmak yerine kadın gibi hissetmeye ihtiyacım vardı.

Ben hayattaydım. Diğerleri ölmüştü.

Hayattaydım ama kendimi ölü gibi hissediyordum.

Belki de vaktimin kısıtlı olduğunu bildiğim için kendimi hayatta hissetmek istiyordum. Her ânın kıymetini bilmeliydim... Tabii uzun zamandır bekleyen borçlarımı tahsil etmekle uğraşmadığım zamanlarda. Bir adamı parçalara bölerken başka bir adamı hayal etmek pek de romantik değildi ama Logan, Ben'in borcunu tahsil ettiğim o üç gün boyunca kesinlikle aklımdaydı.

Beynimin intikama ayırdığım o karanlık yerinde değildi. Hayır. Logan, artık var olmadığını sandığım aydınlık taraflarımdaydı. Uzun süre önce parıltısını kaybeden bir ışığın tekrar canlanmasını sağlamıştı, demek ki içimdeki tüm iyilik tükenmemişti.

Her şey yolunda mı diye ona mesaj atmak üzereydim ki bir anda karşımdaki sandalyeye birisi yerleşti. Bakışlarım hızla karşımdaki yumuşacık mavi gözlerle buluştu. Gözlerine tüm gün bakabilirdim. Vücudunun geri kalanı da harika gözleri kadar etkileyiciydi.

İçini açıp bir bakmak istediğim, günah ve zevkle harmanlanmış bir paketti sanki.

"Çok özür dilerim," dedi inleyerek. Elini kaldırıp garsonu çağırdı. "Feci trafik vardı. Hatta yetkimi kötüye kullanıp aradan sıvışabilmek için sirenleri bile yaktım."

Beni her güldürüşünde hayrete düşüyordum. "Sorun değil. Sadece endişelenmiştim," diye yalan söyledim. Yani kısmen yalan sayılırdı. Onun için endişelenmiştim ve tabii ekilmiş olabileceğim için de.

Sinirlenmediğimi fark ettiğinde yüzüne aniden içten bir gülümseme yayıldı. İki aptalın birbirine sırıtıp durduğu bu anı yanımıza gelen garson böldü.

Gerçekten midemde en son ne zaman böyle kelebekler uçuştuğunu hatırlamıyordum. Hayatım mahvolduğunda ve dünyayı gördüğüm normallik illüzyonu ellerimden çekilip alındığında henüz çok gençtim.

Kendimi çok uzun zamandır bu kadar insan gibi hissetmemiştim. Ve karşımdaki adam, bunu yalnızca işe gitmeden önce kahve içmek için yanıma uğrayarak sağlamıştı.

Biz siparişimizi verirken garson kız hızlıca Logan'ı süzerek onaylarcasına bana başını salladı ve ardından yanımızdan ayrıldı. Onun onayına ihtiyacım yoktu gerçi.

"Peki, neden benimle buluşmayı kabul ettin?" diye sordu lafı hiç uzatmadan. Zamanımız kısıtlı olduğu için bu çok akıllıcaydı. Geçimini sağlamak için insanları sorguladığından bahsetmeme gerek yoktu bile. Onunla randevuya böyle başlamak da doğal olsa gerekti.

Dönüşmüş olduğum o canavardan çok, bir kadın gibi hissetmemi sağladığını ona söylememeye karar verdim. Söylesem muhtemelen beni parmaklıkların ardına tıkıp anahtarları da bir kenara fırlatırdı.

"Neden benimle buluşmayı teklif ettin?" diye sormaya karar verdim.

Gülümsemesi daha da genişledi. "Geçiştiriyorsun ama ses etmeyeceğim. Aklımdan çıkmadın. Sıra sende," dedi dirseklerini masaya yaslayarak.

"Sen de benim aklımdan çıkmadın."

"Böyle olmaz ki, hile yapıyorsun. Kendimi açık etmeyeceğim diye uğraşırken beni tekrar edip duramazsın. Mesafeli insanlar bu taktiği çok sık kullanır."

"Profilimi çıkarmayı bırakır mısın artık," dedim muzip bir gülümsemeyle. İçten içe gerçekten buna bir son vermesini istiyordum.

Ya beni çok iyi okursa ne olacaktı? Aklımdan ne haltlar geçiyordu ki? Muhtemelen çıkabileceğim en aptal randevuya çıkmıştım.

Sonunda görüşmek, hatta buluşmak isteyebileceğim bir adamla tanışmıştım ve hiç kimse yokmuş gibi, bu adamın benim profilimi çıkarabilecek bir FBI ajanı olması gerekiyordu tabii.

Beni dikkatle inceliyordu fakat ben gülümsemeye devam ederek gerildiğimi fark etmemesini umdum.

"Mesleki deformasyon. Elimde değil. Keşke elimde olsa ama değil."

Harika.

Benden bir tepki bekliyordu ve ben de nasıl normal bir tepki verebilirim diye düşünmeye çalışıyordum. Normal kadınlar nasıl bir tepki verirdi ki? Logan'ın rozetine ve yeteneklerine hayran kalıp yalakalık mı yaparlardı? Yoksa sürekli karşılarındaki kişi profillerini çıkarmaya çalışıyor diye gücenip hiç mahremi kalmamış gibi mi hissederlerdi? Hiçbir fikrim yoktu.

"Bu durum özel hayatının ne kadarını etkiliyor?" diye sordum hiç tepki vermeyip ifademi maskelemeye karar vererek.

Başını iki yana sallayıp arkasına yaslanırken inledi. "İtiraf etmek istemeyeceğim kadar çok. Kadınlar benim dikkatimi çekmeden önce kendileri ne hissettiklerini söylemek istiyorlar. Bunu yapmamayı çok kez denedim ama başaramadım. Tuhaf bir karakteristik özellik gibi düşün. Senden ümitliydim gerçi, sen de aynı şeyi yapıyordun."

Beni bulan bakışları gerçekten ümitli görünüyordu. Haklıydı. Ben de aynı şeyi yapıyordum. Ama tamamen farklı gerekçelerle.

O, elinden geldiğince adalete hizmet ediyordu.

Bense gerektiği kadar intikamı kendi ellerimle sağlıyordum.

"Senin özel hayatın nasıl gidiyor?" diye sordu tekrar sorguya başlayarak.

Bir sürü böceğin takılıp kaldığı bir örümcek ağı gibi... Bu cevap yine pek uygun olmazdı.

Garson siparişlerimizi getirdiğinde, verilebilecek en iyi cevabı düşünerek kızın gitmesini bekledim.

"Şu an biraz kesat diyelim."

"Eyvah," dedi ama sırıtıyordu.

"Tam şu an değil tabii," dedim. O aptal, kontrolsüz gülümseme yine yüzüme yayılıyordu.

"Bana kendinden bahsetsene," derken, bir eliyle fincanını kaldırıp diğer eliyle beni işaret etti.

"Yirmi altı yaşındayım. Buralarda yeniyim. Sürekli taşınıyorum. Çoraplara garip bir takıntım var. Peki ya sen?"

Sanki bir şeyler aklını karıştırmış gibi kaşları çatıldı.

"Çok mu taşınıyorsun?" diye sordu benim sorumu geçiştirerek.

Sanırım iletişimimiz böyle olacaktı. Sorulara cevap vermek yerine kendi sorularımızı soruyorduk.

"Evet. Neredeyse otuz eyalette yaşadım. Büyümek çok can sıkıcı. Eskiden bir kasabada yaşıyorduk. Küçüktü ve herkes birbirini tanırdı. Annemle babam vefat ettikten sonra işler sarpa sardı. Neyse, oradan taşınıp bana yuvamdaymışım gibi hissettiren bir yer bulmaya çalıştım."

"Burası nasıl peki?" diye sordu boğazını temizleyerek.

"İdare eder," dedim ve omzumu silktim.

Onu henüz pek tanımadığım için burada ilgimi en çok cezbeden şeyin o olduğunu söylemek biraz aşırıya kaçabilirdi.

"Peki, annenle baban..." Cümlesini tamamlamadı, belli ki öğrenmek istediği şeyi sormaya çekinmişti.

"Trafik kazası," diyerek kısmen yalan söylerken yüzümde gergin bir gülümseme vardı.

"Üzüldüm," dedi derin bir nefes vererek.

"Üzerinden yıllar geçti. Peki, sen?" diye sordum. Çaresizce konuyu değiştirmek istiyordum.

Gözlerine ulaşmayan bir gülümseme dudaklarına yayıldı. "Yirmi dokuz yaşındayım. Bölgenin sakin bir konumunda evim var. Üvey babamındı ama ölmeden önce bana bıraktı. Annem yeni kocasıyla Miami'de yaşıyor. Yani yalnızım."

"Peki ya öz baban?" Onun da beni sıkıştırıp derinlere inmesini istemediğim hâlde bu soruyu sormamam gerektiğini çok geç fark ettim.

Gerçi ikimizin de derinlere inmeye vakti olmadı.

Telefonuna bir bildirim gelince dikkati o tarafa kaydı. İç çekişi kısa ve keyifli sohbetimizin muhtemelen sona ereceğini hissettirecek cinstendi.

"Siktir," diye mırıldandığında dudaklarımın seğirmesine sebep oldu.

Bu yalnızca bir kelimeydi ama tam da fazla edepli olmasından endişelenmeye başlamışken duymuştum.

Bakışları benimle buluştu. "Bu kadar erken kalkmayı hiç istemezdim ama..."

"Sorun değil," diyerek sözünü böldüm. İçimdeki küçük hayal kırıklığını göz ardı ediyordum.

Masaya, muhtemelen en fazla on dolar gelecek olan hesabı bol bol karşılayacak bir yirmilik bıraktı.

"Gerçekten özür dilerim," dedi. Yerinden kalkarken kısık sesle küfrettiğini duydum.

Ben de yerimden kalkınca işler iyice tuhaf bir hâl aldı. Ona sarılmalı mıyım, dokunmalı mıyım yoksa aptal gibi el mi sallamalıyım, bilmiyordum.

Bir aptal gibi el salladım.

Salak.

Tek kaşını kaldırarak sırıttı. "Seni sonra arayabilir miyim?" diye sorarken sırıtışı içten bir gülümsemeye dönüşmüştü.

Kendimi ahmak gibi hissetmekle meşgul olduğum için, sadece başımı sallayarak onayladım. Hâlâ aptal gibi inanılmaz utanç verici bir tavırla el salladığımı düşünürsek, ağzımdan daha da aptalca bir şeyler çıkabileceğinden şüpheleniyordum. Sanki

elimle beynim arasındaki bağlantı kopmuştu da bu yüzden kahrolası elim hâlâ sallanıyordu.

Bu kez telefonu çalarken cevap vermeden önce arkasını dönüp uzaklaşmaya başlamıştı. Sandalyeme otururken vahşice bir cinayeti planlamak nasıl oluyor da randevuya çıkmaktan daha kolay oluyordu, merak ediyordum.

Dünya gerçekten ve tamamen berbattı.

Ninova

Dördüncü Bölüm

Güç daima ahlakı zayıf olanı çeker.

-Albert Einstein

LOGAN: Biftek. Seni biftek yemeye götüreceğim. Istakoz da olabilir. Kırmızı et mi seversin kabuklu deniz ürünlerini mi?

Logan'dan bir anda gelen mesajı görünce sırıttım. Dün tuhaf davranmıştım ama beni arayıp bu konularda ne kadar tecrübesiz olduğumu unutmamı sağlamıştı, bunu pek önemsemiyor gibiydi. Aksine, bu durum merakını daha çok cezbediyordu.

İkisi de olur. Şarap da severim. Bilgine.

LOGAN: Şarap, tamamdır. Bugün ne yapıyorsun? Yarın buralarda olur musun, belki kahve içeriz? Ya da daha doğrusu muffin yeriz?

Kapının girişini gören son kamerayı da gizlemiştim. Tyler ve karısı eve girip çıkarken kapıları hemen kilitledikleri için içeri gi-

rebilmem pek kolay olmayacaktı. Ama sonunda sıvışıp daha sonra girebilmek için bir pencereyi açık bırakmayı başarabilmiştim.

Güvenlik sistemleri yoktu. Hedeflerimden yalnızca birisi güvenlik sistemi kullanıyordu, onunla da Jake ilgilenecekti. Jake, gerçek bir en iyi arkadaştı. Yanına gidip intikam almak istediğinizden ve planınızdan bahsettiğinizde yakalanmayın diye size kaç kişi yardım etmeye başlardı ki?

Telefonumu alıp Logan'a cevap verdim. İş üstündeyken normal bir sohbet etmek garip ölçüde rahatlatıcıydı.

Belki de gerçekten psikopattım.

Bugün olmaz. Takas incelemem var. Yarına kadar dönmem.

Bu tamamen yalan değildi. Bir takas incelemesi yapmıştım... Sadece bunu yaparken kasabadan çıkmama gerek kalmamıştı.

Tyler'ın karısı bir iş konferansı için şehir dışına çıkıyordu ve bu da evi inceleyebilmem için bana yeterince zaman tanıyordu.

Parke zeminler diğer evlerde olduğu gibi yeniydi. Gıcırtı olmaması gerçekten harikaydı. Koridorlarda gezip sorun çıkarabilecek herhangi bir şey ararken cebimdeki telefonum titredi.

LOGAN: Yarın birkaç kasaba öteye gitmem lazım. Şu an ilgilendiğim davalar var. İnsanlar başka insanları öldürmeden duramıyor sanki.

Durumun ironisi hoşuma gitmişti.

Birbirimize o kadar zıttık ki bunu komik bulamıyordum bile.

Benim gördüğüm şeytanları o da görseydi, bazı insanların ölmeyi hak ettiklerini anlardı.

Hiç birini öldürmek zorunda kaldın mı?

Bir kez kafede buluştuğunuz adama sorabileceğiniz en iyi soru bu değildi muhtemelen. Tabii ona da buluşma dersek.

LOGAN: Birçok kez. Maalesef bütün davalar zanlının hapse atılmasıyla bitmiyor.

O da aynı şekilde, aynı mantıkla ve muhakemeyle sayısız insan öldürmüştü... Teknik olarak o da seri katil sayılırdı yani. Mantıken doğruydu. Onu hukuken haklı kılan rozeti dışında aynıydık. Tabii, ben önce kurbanlarıma işkence ediyordum ama bu kadar kurcalamaya gerek yoktu.

LOGAN: Rahatsız olur musun?

Kendime engel olamadan gülmeye başladım. Başımı iki yana sallayıp inledim, neyse ki etrafta beni duyacak kimsecikler yoktu. Bu hastalıklı mizahla muhtemelen ilişkiyi çok ilerletemeyecektim.

Hiç de bile. Mecbur kaldığına eminim, yoksa böyle bir şey yapmazdın.

Bazen insanlar adaleti sağlayamıyordu. Bazen kendi adaletlerini söke söke almaları gerekirdi.

"Oynamak ister misin, Victoria? Bence istiyorsun." Ben'in, alnıma değen nefesi tenimden aşağı asit dökülüyormuş gibi hissetmeme sebep olmuştu. Dizimi kaldırıp ona vurmayı başardım.

Küfrederek başını çevirdi.

"Tut şunu!" diye bağırdı Tyler'a. "Yoksa sana da birkaç kez tırnaklarını geçirmesine müsaade ederim."

Geceyi bir çığlık böldü ancak bu çığlık bana ait değildi. Çığlığımı duymalarına izin vermeyecektim.

Kyle'ın "Çok güzel bağırıyorsun," dediğini duydum. Arkamızda bir yerlerden gülüyordu ama ne onu ne de yaptıklarını görebiliyordum.

Görmek de istemiyordum.

Bana ne yaptıklarını bile görmek istemiyordum.

Bu anılar, eskiden bir kenara kıvrılıp saatlerce ağlamama sebep olurdu. Şimdiyse bana güç veriyordu. Misyonumu besliyordu. Beni ilerlemeye teşvik ediyordu.

Beni birazcık katliama itiyordu.

Başımı iki yana sallayarak evde daha hızlı hareket etmeye başladım. Son kamerayı Tyler'ın yatağındaki oyuncak ayıya gizledim. Belli ki karısı pelüş oyuncakları seviyordu. Daha doğrusu pelüş oyuncakları sevenin karısı olduğunu umuyordum. Oyuncak ayıyla uyuyan bir adam yüzünden daha önce korkudan titrediysem, bunu bilmek istemezdim gerçekten.

Son odaya girdiğimde tamamen müzisyenlerin kullandığı türden ses yalıtım süngerleriyle kaplı olduğunu fark ettim. Evde bodrum kat olmadığı için burası harika olacaktı. Hiç penceresi de yoktu.

Bu odaya kamera koymayacaktım.

Sıra sıra birkaç gitar dizilmişti, hepsi güzel ve parıl parıldı.

Tyler'ın tüm hayatı güzel ve parıl parıldı. Tıpkı diğerlerinin de olduğu gibi.

Burayı kızıla boyamak için sabırsızlanıyordum.

Beşinci Bölüm

Gerçekten kıymetli olan tek şey sezgidir.

-Albert Einstein

"Kız kim?" diye sordu Elise. Masamın ucuna otururken boğazını temizledi.

Telefonumu bırakırken sırıtıyor olsam da ifademi hızlıca maskeledim.

"Neyden bahsettiğini hiç anlamadım," diye yalan söylerken bütün mikro ifadelerim kontrolüm altındaydı.

"İstediğin kadar yalan söyle, telefonuna baktığın an kendini ele veriyorsun. Telefonuna öyle bakan bir erkeğin gülümsemesinin iki sebebi olabilir: Porno ya da bir kız."

Gülerek bakışlarımı kaçırdım ve dikkatimi *Öcü* davasındaki yeni kanıtlara çevirdim. Medyanın faillere isim takmasından nefret ediyordum. Bu durum, onların sanrılarını besleyip arzu ettikleri ilgiyi görmelerini sağlıyordu. Neyse ki parçalanmış, eziyet görmüş kurbanların olduğu davamızdan henüz haberdar değillerdi. O davaya da bir isim takacaklarını bilmek hiç hoşuma gitmiyordu.

"Boston'daki cinayetlere dair ipuçlarını takip etmeleri için oraya bir ekip gönderiyoruz. Konfor alanını belirledik ve şüpheli havuzunu daralttık. Sen gidebilecek misin? Ben şu parçalayıp öldürme davasını incelemek için kalacağım," dedim söylediği şeyi duymazdan gelerek.

Derin bir nefes verdi. "Tabii. Ben Boston'a giderim. Sen de o fotoğraflara bakma artık. Kâbuslarına girecek," dedi masama yayılan fotoğrafları işaret ederek. Her zaman panoya astığımız fotoğraflardan birer kopya da masamda durması için çıkarırdım. Farklı açılardan incelemek bazen gözden kaçabilecek şeyleri yakalamanızı sağlıyordu.

"Bu cinayetlerin ardındaki gerekçeyi bulmam lazım." En son bulduğumuz cesedi, hadım edilmiş olan kurbanı işaret ettim.

"Bazen bir gerekçe yoktur. Failin cinsel sebeplerle öfkelendiğini, muhtemelen eş cinsel olduğunu ve bunu kabullenmediğini düşünüyoruz. Bunun sonucunda da kimliğini kabullendiği an cinsel bir sadist olma yoluna giriyor. Bu adamlar tarafından reddedildiği, alaya maruz kaldığı çok büyük bir ihtimal. Yerel polis merkezi bize dönüş yapma konusunda oldukça yavaş davranıyor. Bence bu herifi olması gerektiği kadar ciddiye almıyorlar. Kasabadan birkaç kişiyle konuştum ama sanki orada eş cinsel kimse olamazmış gibi davrandılar. Bunu düşünmek bile onlara hakaret gibi geliyor olmalı. Şaşkınlıklarını had safhaya çıkarmak için erkek kardeşimle kocasının fotoğraflarını onlara göstermek istedim."

Dudaklarım seğirdi.

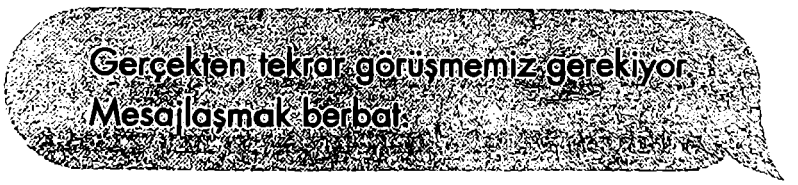
"Kasaba ne kadar küçükse, yabancılara karşı o kadar temkinli oluyorlar. Kasabalarını didiklememiz hoşlarına gitmiyor. İtibarlarına gölge düşürecek herhangi bir olayın üstünü eşelememizi asla istemiyorlardır. Ama önünde sonunda o bölgeye yer-

leşerek sürece devam edeceğiz. Fail son hamlesi için oraya geri *dönecektir*," dedim derin bir nefes vererek.

Yerinden kalkarken başını salladı. Masamdan anahtarlarını aldıktan sonra bakışlarını bana çevirdi.

"Arkadaşın olarak söylüyorum... Hepimiz işkoliğiz. Bu ekibi böyle kurduk. Televizyonda gösterildiğinin aksine, davaları tek tek alıp aralarda dinlenmiyoruz. Her zaman üç ya da daha fazla davaya aynı anda bakıyoruz. Biriyle çıkmak... Evet, kolay değil. Hepimizin bekâr, dul ya da ikisi birden olmamızın bir sebebi var. Eğer burada çalışan biriyle gizlice takılmıyorsan evde seni bekleyen o kişiyi yeterince göremezsin."

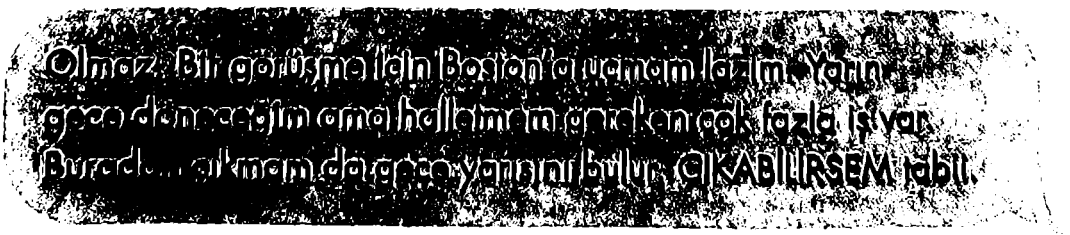
Arkasını dönüp gitmeden önce omzunun üzerinden bana son bir kez baktı. Omuzlarımı silktim. Biraz boş zamanımız vardı. Çok değildi ama yeterdi. Öyle olmasını umuyordum. Hayatımı psikopatların peşinde koşarak geçirip yalnız öleceğimi bilmekten nefret ediyordum.

LANA: Aynen. Parmaklarıma kramp giriyor.

LANA: İki gün sonra Batı Virginia'ya gideceğim.
Yarın nasıl olur?

LANA: Eh, mesajlaşmak eğlenceli yani, değil mi?

Tam kahkaha atıp odamda rahatlarken Craig ofisime girdi.

"Sıkıcı kasabanın bölge şerifi aradı. Az önce telefonu kapattım. Orada yaşıyormuş ve bölgedeki bütün karakolların ona bağlı olduğunu sanıyor. Neyse, kasabasında *hiç eş cinsel birinin olmadığını* söyledi. *O işler, nasıl adam ve kadın olunacağını unutan şehirlilere göre,* diye de belirtti." Craig gözlerini devirince küfrettim.

"Baskı, seri katiller için harika bir üreme alanı yaratır. Sırf kendi doğrularından farklı birilerinin de olabileceğini inkâr edip durduğu için yeniden saldırmadan önce faili bulmamıza hiç yardımı dokunmuyor."

"Ben de tam olarak aynı şeyi söyledim. Hiç etki etmedi. O *zavallı çocukların* öldürülmesinin tamamen tesadüf olduğunu düşünüyor. Suçu memleketlerinden uzaklaşmış olmalarına atıyor çünkü ona göre orası hariç dünyanın her yeri kötülük dolu. Adamın tarikat zihniyetli biri olduğuna da eminim, şerifi olduğu o küçük kasabaların hepsi kendi gibiyse şaşırmam."

"Birisi konuşmazsa bütün kasabanın profilini çıkarmamız gerekecek," diye homurdandım.

"Failin hâlâ orada yaşadığını mı düşünüyorsun?" diye sordu masamın önündeki sandalyeye yerleşirken.

"Bence olası değil ama bir yandan mümkün de. Daha spesifik bir profil çıkarabilecek bilgiye sahip değiliz."

Ellerini yüzüne kapattı, masamın üstüne odaklanan gözleri boş bakıyordu.

"Biz sağlam bir profil oluşturmadan bu bilgiler sızarsa, medya bir sürü teori uyduracak," dedi dalgınca.

"Farkındayım. En azından biz hazır olmadan şerifin olayları yaymayacağını biliyoruz."

Başını sallasa da hâlâ boş bakışlarla bakıyordu.

"Nasıl yaptığını anlayamıyorum," dedi bakışlarını fotoğrafların birinden kaldırırken. "Bu kadar hastalıklı ve sadist birinin zihnine nasıl girebiliyorsun?"

"Medyanın binbir sorusuyla nasıl başa çıkıyorsun?" diyerek omuz silktim. "Hepimizin kendimize has güçleri var. Ben onların zihnine girmiyorum. İç dünyalarına sızıyorum. Sanrılarla dolu zihinlerini anlamanın tek yolu bu, çünkü rasyonel bir insan gibi düşünemezsin. Karmaşık zihinler kendi gerçekliklerini yaratırlar. İşte bu yüzden cinayetlerle ilgili daha fazla detay öğrenmeliyim. Yapbozun parçalarını birleştirmeye yetecek kadar kanıt bırakmıyor."

Ninova

Altıncı Bölüm

Düşüncelerin bedeni etkilediğini kabul etmeliyim.

-Albert Einstein

Hayatım, telefonumdan gelen bildirimlerin etrafında dönmeye başlamıştı. Aslında son beş aydır böyleydi zaten ama o farklı bir telefondu. Genelde yerimden fırlayıp koşuşturmama sebep olan yedek telefonumun sesi olurdu. Gerçek telefonumun değil. Ta ki birkaç hafta önce Ajan Logan Bennett'la tanışana kadar.

LOGAN: Craig az önce eş cinsel olup olmadığını sordu.

Craig kim?

LOGAN: Bu cevabın beni ne kadar eğlendirdiğini tahmin edemezsin. Hatta güldüğüm için insanlar bana bakıyor.

Bunu neden bu kadar komik bulduğunu anlamamıştım.

Ciddiyim, Craig kim?

LOGAN: Gerçekten seni tekrar görmek istiyorum.

O zaman ikimiz de istifa edelim, sonunda bir randevuya çıkabiliriz belki.

LOGAN: Tüm davalarımda çıkmazlarla uğraştığım için, acaba kariyerimi değiştirmenin vakti geldi mi diye düşünmeye başlamıştım.

Eğer kendini daha iyi hissettirecekse, ben de kariyer değişikliği düşünüyorum. Dün, karısının bütün vibratörlerini basınçlı yıkama makinesiyle takas etmek isteyen bir adamla tanıştım. -.- Kadının "oyuncaklarını" incelemek için gittiğimde kendisi bayağı sinirlendi.

En azından bu doğruydu. Ona yalan söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum.

LOGAN: Bütün kahvemi masaya püskürttüm.

Ne tesadüf. Kadın da tükürmeyi tercih ediyordu. Sanki bilmek istiyormuşum gibi kocası anlattı. #aşırıbilgipaylaşımı

LOGAN: Dur. Lütfen dur. O kadar güldüm ki buradaki herkes delirdiğimi düşünüyor.

En tuhaf görüşmelerimden değildi ama gururla hatırlayacaklarımın arasına da girmez.

LOGAN: Peki vibratörler basınçlı yıkama makinesiyle takas edildi mi?

Hayır. Ayrıca kadının onlara hiç olmadığı kadar ihtiyacı olacağını öğrendim çünkü kocası bu olaydan dolayı ona bir süre el süremeyecekmiş. Ben oradan ayrılırken adam hiç mutlu değildi. Belli ki bir saat erken gitmekle hata yapmışım çünkü zamanında gitsem karısı orada olmayacaktı.

LOGAN: Tamam. Sen kazandın. Bununla yarışamam.

#Başarı

LOGAN: Genelde tanıştığımız kafeye mi gidiyorsun?

Şey... Konuyu çok hızlı değiştirdin ama evet, oraya gidiyorum. Buraya taşınalı bir aydan biraz fazla oldu ve bulabildiğim en iyi kahve orada.

LOGAN: Keşke oraya daha önceden de gitseydim. İki hafta önce biraz boş vaktim vardı. Öyle olsa bu konuşmayı yüz yüze yapıyor olabilirdik.

Sen hep oraya gitmiyor musun?

LOGAN: İlk kez gitmiştim. Craig'le güvenlik tedbirlerini konuşmak üzere üst düzey yetkililerle görüşmeye gidiyorduk. Hep gittiğimiz mekân tadilatta olduğu için oraya uğramıştık.

Ah ŞU Craig!

LOGAN: Gerçekten adını hatırlamıyor muydun?

Sadece beğendiğim ya da öldürmek istediğim insanların adını aklımda tutarım.

Yazdığım mesajı tekrar okuyunca, FBI ajanına yapılacak türden bir şaka olmadığını fark ederek utandım. Gerçi tam olarak şaka sayılmazdı.

LOGAN: Umarım doğru listedeyimdir.

Derin bir nefes verdikten sonra utanç verici mesajıma gülüp geçtim, demek ki bu söylediğimi ciddiye almamıştı.

Öylesin. Şu an doğru listenin en tepesindesin. Seninle konuşurken gülümsediğim gibi gülümsemeyeli uzun zaman oluyor.

LOGAN: Seni öpmeliydim.

Mesajı tekrar okurken kalbim tekledi. Sonra tekrar okudum. Tekrar ve tekrar.

Her seferinde midemde kelebekler uçuşuyordu. Ona karşı verdiğim bu tuhaf tepkileri anlamaya çalışıyordum. Tekrar olabileceğimi hiç sanmadığım birisi gibi hissetmeme ve davranmama sebep oluyordu. Üstelik daha yeni tanışmıştık ve onu yalnızca iki kez görmüştüm.

Yine de konuşmadan bir günümüz geçmiyordu. Ve günümü o aydınlatıyordu.

Her gün.
Her zaman.
Her bir kelimesiyle.

Evet. Bence de öpmeliydin. Belki o zaman tuhaf biri gibi el sallamaya çalışmazdım.

LOGAN: Ama GERÇEKTEN tuhaf el sallaman sevimliydi.

Ha. Çok komiksin. Belli oluyor galiba. Flört işlerinden bir süredir uzağım.

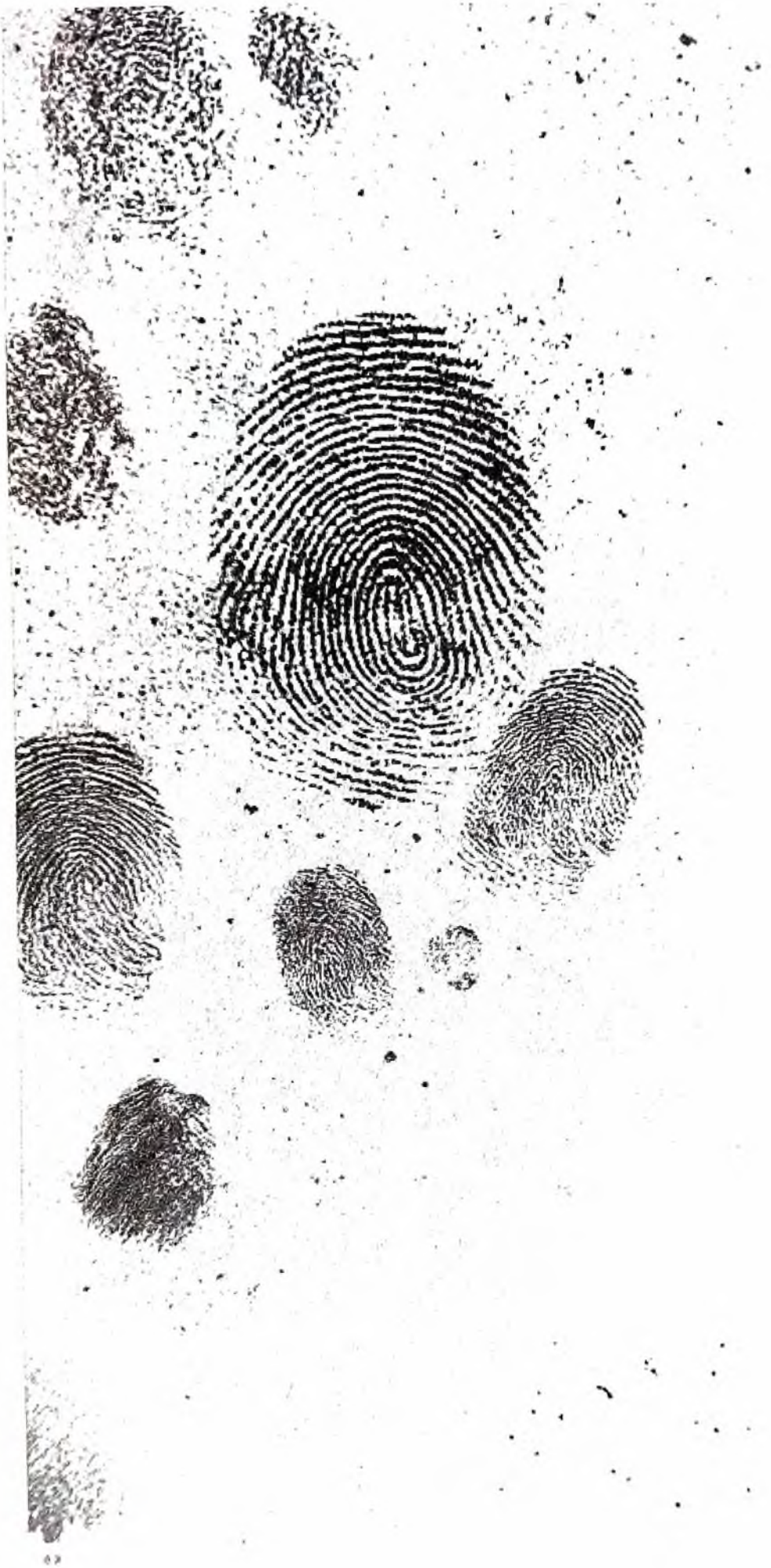
Aslında yedi ay olmuştu ama her zamanki gibi aradan bir ay geçince ilgimi kaybetmiştim çünkü hissetmeyi deli gibi arzuladığım o hislerin hiçbiri gün yüzüne çıkmamıştı. Logan'layken hissettiğim bu kıvılcımın ufacık bir zerresini bile hissetsem yeterdi, dahası için kendimi zorlardım. Öfke, nefret, kin veya kırgınlık dışında herhangi bir şey hissetmeyi çaresizce istiyordum.

Bu yetimi kaybettim sanıyordum. Bir şekilde benden alındı sanıyordum.

Öldürülecekler listemi hazırlamaya başlamadan çok önce aradığım o şey şimdi karşıma çıkmıştı. Ancak sorun şuydu ki, Logan benim tam zıddımdı ve bu hiç de iyi anlamda değildi. Yani, ben insanları öldürüyordum o katilleri yakalıyordu. Ve duramazdım. Keşke onunla listemin bu kadar başındayken tanışmasaydım.

Listemde hâlâ bir sürü isim vardı. Hâlâ düzeltmem gereken bir sürü yanlış vardı. Telefonum titreyince başımı eğdim ve kendime engel olamadan gülümsedim.

LOGAN: O zaman kesinlikle seni öpmeliydim.

Ninova

Yedinci Bölüm

Hayal gücü, bilgiden daha önemlidir. Bilgi sınırlıdır. Hayal gücüyse dünyayı kuşatır.

-Albert Einstein

"Önceki beş cinayetle birlikte, vücuttan parça kesmenin cinsel öfkeyle ve muhtemelen reddedilmekle bağlantılı temel gerekçeler olduğunu biliyoruz." Yine de bunun arkasında çok daha derin bir şeyin olduğunu düşünüyordum. "Belki fail kendini yetersiz hissediyordur, bunun sebebi reddedilme ya da geçmişte yaşanan daha büyük bir olay olabilir. Bir bağlantı bulmamız lazım ve her şey o kasabada bitiyor. Leonard ve Elise, Delaney Grove'a geri döndüler, konuşabilecek birini arıyorlar. Şimdilik biz burada, son cinayetin işlendiği yerde kalacağız. Elimizdeki en yeni suç mahalli burada," dedim ekibe.

Herkes dosyalarını ve notlarını toplayınca ofisime yöneldim. Doğru düzgün düşünemeyecek kadar yorgundum. Geçtiğimiz iki hafta boyunca ya ofiste uyuklamış ya da birkaç saat uyumak için eve gidip dönmüştüm.

Çoğu seri katilin aksine, bu seferkinin zaman ölçeği de risk faktörü de artmıyordu. Daha fevri davranmıyor olması zekâsını ortaya koyuyordu. Bu da bizim için berbattı çünkü hata yapmıyordu.

Elimizdeki izler değerini kaybediyordu. Bir hafta sonra başka bir cesedin başında dikilme ihtimalimiz artıyordu.

Telefonuma bildirim gelince mesaja baktım ve kimden geldiğini görünce gülümsedim. Neden benimle konuştuğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kafede onu neredeyse ektiğim günden beri mesajlaşmak ve telefonda konuşmak dışında hiçbir şey yapmamıştık.

LANA: Biliyor musun, her zaman *Netflix aç ve rahatla* olayıyla dalga geçmiştim ama şimdi hak veriyorum.

Benim televizyonum bile yok.

LANA: Ne???? Nasıl yani????

Alacağım deyip duruyorum ama...

LANA: Ajan Bennett, özür dilerim. Artık her şey bitti.

En azından her şeyi bitirirken adımla seslenseydin.

LANA: Ajan Bennett kulağa daha seksi geliyor.

Bu sırıtmama sebep oldu.

Öyle mi? Kelepçe seni tahrik eder mi?

LANA: Bağlanmak kesinlikle olmaz. Bana göre değil. Ama senin üzerinde kullanmaya karşı değilim... Tabii o noktaya bir gün gelebilirsek.

Aletim pantolonumun içinde kasıldı. Kendi kendime, en son ne zaman seksi düşünmeye vakit bulabildiğimi hesaplamaya çalıştım. Beş ay öncesine kadar olan zamanı düşünüp hiçbir şey bulamayınca hesaplamayı bıraktım çünkü çok acınası hâldeydim. Lana ve utanç verici kendimle randevuya çıkmadan önce, elimle birkaç randevuya çıkmam gerekecekti.

Yarın akşam yemeği?

LANA: Yemeğe çıkabilecek misin?

Şu an davamda yeni bir ipucu yok ve biraz boş vaktim var. Çok uzun sürmez ama sürekli mesajlaşmaktan iyidir.

LANA: Bu durumda izleyeceğim protokol konusunda kararsızım.

Son mesajını okuyunca kaşlarım çatıldı.

Ne protokolü?

LANA: Son dakika davet edildiğim bir yemeğe çıkmayı kabul etmeli miyim? Yoksa bu kadar geç haber verilen bir yemeğe dünden razı görünmemek için geri mi çevirmeliyim? ;)

Son mesajı kendi kendime gülmeme sebep olurken arkama yaslanıp saate baktım. Dokuzu geçmişti ama şu an onu görmeyi gerçekten çok istiyordum.

Muhtemelen her zaman geç haber vereceğim, bu yüzden umarım dünden razı bir kadın olmayı seçersin... Sesli okuyunca kulağa kötü gelmemesini umuyorum.

LANA: Kulağa oldukça... Evet, neyse. Kulağa gerçekten kötü geliyor ama ne demek istediğini anladım. Yemeğe varım. :)
Bu sefer tuhaf el sallama olayından fazlasıyla ayrılmayı umuyorum.

Yumruğumu salladıktan sonra ofisimin açık kapısından bakan birkaç meraklı gözle karşılaştım. Kendimi on dört yaşındaki bir ahmak gibi hissederek ona cevap yazdım.

Bu sefer ben de el sallamayla yetinmeyeceğim. Bir daha seni ne zaman göreceğimi ya da boktan programıma ne kadar süre daha dayanacağını kim bilir?

LANA: Benim programım da oldukça boktan.

Bugün oralardan geçtiğimi ve evinin civarında birilerini gördüğümü bahane ederek, sinsice kapını çalabilmem için bana adresini vermeni istesem yanlış mı yapmış olurum?

LANA: Birkaç kuralı çiğneyip adresimi bulmanı ve bunu yapmanı ummam yanlış mı olur?

İnleyerek saate ve sonra bilgisayarımın ekranına baktım. Yetkilerimi kötüye kullanmaya karar vererek adresini araştırdım. Ama baktığım tek şey buydu. Telefonumu alıp GPS'imi açtım ve ofisteki *acil durum çantamı* kapıp hızla arabama yöneldim.

Çantamın yanımda olması, tamamen beklentiye girip hayallere dalmamdan ve biraz küstahlığımdandı belki ama çantayı arka koltuğa atarken, bunu fark edip de olması gerekenden fazlasını beklediğimi düşünmesini istemiyordum. Tabii ki benden gitmemi rica ettiği an gidecektim ama gitmemi istememesini umuyordum.

Çünkü Lana Myers, onunla tanıştığım günden beri aklımdan çıkmıyordu ve başıma bir şey gelse kaybolduğumu fark edecek birinin varlığı fena olmazdı.

Duzenleme
Ny.ozlem

Ninova

Sekizinci Bölüm

Yaşamın sırlarını öğrenmek için önce
onların varlığının farkına varmamız gerekir.
-Albert Einstein

Son mesajıma ve altındaki boşluğa baktım. Çünkü mesajıma cevap yazmamıştı. Flört işinde gerçekten berbattım.

İnleyerek yerimden kalktıktan sonra bakışlarım duvardaki monitöre çevrildi. Tyler, üzerinde yalnızca boxerıyla kameranın önünden geçiyor, o sırada sırıtarak birisiyle mesajlaşıyordu. İkinci telefonuma ânında bir bildirim düştü. Başımı eğip Tyler'ın, Denise isimli bir kıza gönderdiği mesajı okudum.

TYLER: Üstünde ne var? Aklımdan çıkmıyorsun.

Gözlerimi devirdim ve içten içe Denise'in bu adama kendini becermesini söylemesini diledim. Ama öyle yapmadı.

Bir ay boyunca, günlük hayatlarını yaşarken onları izlemek çok zordu. Benden çaldıkları özgürlüğü nasıl sevdiklerini izliyordum. *Bizim* özgürlüğümüzü çalmışlardı.

İlk evlenen Tyler olmuştu, tabii şu an bir ilişkisi daha vardı. Onu sonlara saklamak istemiştim ama şu an *eve* dönüp hepsinin işini hızlıca bitiremezdim. Ve işlerini hızlı bitirmek, yapacağım eylemi tam olarak tanımlıyordu. Ancak şu an yaptığım gibi beklemeden oraya dönmeyi göze alırsam yakalanmam an meselesi olurdu ve acele etmeyi göze alamazdım.

Jake, federallerin kasabayı incelemeye başladığını söylemişti. Ölümlerin birbiriyle alakasını fark edip bağlantı kurmaları an meselesiydi. Onlar peşime düşmeden biraz daha vaktim olmasını umuyordum, bu yüzden önce kasabadan uzaktakileri öldürmeye başlamıştım.

Tabii ki ölümlerle benim aramda bağlantı kuracak hâlleri yoktu. O kasabada Lana Myers diye birisi yoktu. Hiç olmamıştı.

Victoria Evans on yıl önce ölmüştü. Ben artık ona hiç benzemiyordum. Buna onlar sebep olmuşlardı. Bakışlarım, arkamdaki küçük aynaya kaydı. Yüzümde hiç makyaj yokken birkaç soluk yara izi kendini belli ediyordu.

Mümkün olduğunca az yara izi kalsın diye bir sürü para harcamıştım. Victoria Evans, Delaney Grove'da yaşayan fakir bir kızdı ama Kennedy Carlyle, ölüm belgemin imzalandığı gece trafik kazasında ölen zengin bir varisti. Kız öyle tanınmaz bir hâldeydi ki Jake bilgisayarlardaki bilgileri değiştirdikten sonra hiç zorlanmamıştık.

O gece Kennedy ölmüş olsa da hiç tanışmadığımız hâlde benim hayatımı kurtarmıştı.

Hastaneye Victoria olarak girip Kennedy olarak çıkmıştım. Onun zengin, kimsesiz hayatını sahiplenmiş ve kızın geçmişindeki kimse beni bulamasın diye *resmîyette* ismimi Lana Myers olarak değiştirmiştim.

İşimize yarayacak kaynağı sağlayıp kimliğimi değiştirmenin en kolay yolu buydu. Jake, kimlik değiştirmenin yaratıcı yanları üzerine henüz son birkaç yıldır uzmanlaşmıştı.

Yüzümdeki yara izlerini o gecenin acımasız hatıraları değil de hayatta kalışımın izleri olarak görmem uzun vakit almıştı. Vücudumun diğer kısımlarındaki yara izleri o kadar temiz iyileşmemişti ama iyileşmesi en uzun sürecek olan yara, ruhumda açılandı.

Herkesin iyileşme sürecinin kendine has olduğu söylenirdi.

Benimkinin ilk yılı, ailem için yas tutarak ve yaşadığım onca travmanın acısını çekerek geçmişti. İçim çıkıncaya, gözlerimde akacak bir damla yaş kalmayıncaya dek ağlıyordum. Cenin pozisyonuna kıvrılıyor, günde üç kez yıkandığım hâlde kendimi asla temiz hissetmiyordum.

İkinci yılsa öfkelenerek, çıkış yolu arayarak geçmişti. Önce kick boks dersleri almaya başlamıştım. Üçüncü yılda, farklı türde dövüş sanatları eğitimi alıyordum. Şu an birkaç kara kuşağım bile vardı.

Bir daha asla kurban olmayacaktım.

Dördüncü yılı daha da güçlenerek, korkularımla başa çıkarak ve uykusuz kalmadan bir başıma kalmayı öğrenerek geçirmiştim.

Beşinci yıl, ilk kez fiziksel bir temasa dayanmayı başarmıştım. Büyümeyi öğrenmiştim. Birisi hafifçe bana dokunduğunda irkilmemeyi öğrenmiştim. Mümkün olduğunca normal olmayı öğrenmiştim.

Altıncı yıl, sonunda bana dokunan kişiyi öldürmek istemeden onunla yakınlaşabilmeyi başarmıştım. Artık bir kurban olmadığıma karar verdiğim yıldı. Hayatımın kontrolünü tekrar elime alıp tamamen mahvolmadan geleceğimi kucakladığım yıldı.

Yedinci yıl, intikam almaya karar vermiştim. Planlar başlamıştı.

Sekizinci yıl, hepsinin yerini saptamaya başlamıştım. Onlarla ilgili öğrenebileceğim her şeyi öğrenmiştim.

Dokuzuncu yılı, babamın dava dosyalarını *hack*lemeye, polisin elindeki her şeyi öğrenmeye ve yalanların ardındaki gerçeği araştırmaya çalışarak geçirmiştim.

Onuncu yıl... Onuncu yıl, her birini birer ay arayla öldürmeye karar vermiştim.

Jake, temkinli olmam konusunda beni ikna etmişti. İşimi bitirmeden yakalanmayı katiyen istemiyordum.

Hayatımı cinayetlerin arasında yaşayacaktım. İkisini birlikte yürütebilirdim. Zaten bu işten sağ çıkacağımı hiç sanmıyordum.

Denise, Tyler'a cevap yazmaya karar vererek hayallerimi yıktı. Dantelli geceliğinin fotoğrafım yollamıştı. İnanılmazdı. Eğer flört etmek böyle bir şeyse, bu gerçekten benim boyumu aşardı. Bir fotoğraf için yarım saat boyunca gecelik giymekle uğraşamazdım.

Tyler ve Denise birbirlerine müstehcen mesajlar atarken telefonum titriyordu. Gerekirse bu müstehcen mesajlar Tyler'ın karısına ulaşacaktı tabii. Sonuçta adamın peşine düştüğümde karısının evde olmaması gerekiyordu.

Gerçek telefonum çalınca dalgınca uzandım, diğer yandan hâlâ Tyler'ın hastalıklı mesajlarını okuyordum. Denise bu herifi nasıl seksi buluyordu acaba?

"Alo?"

"Selam, benim," dedi Jake. Arkadan klavye tuşlarının sesi geliyordu. Hep bilgisayar başındaydı, benim için işleri sıraya koymakla meşguldü. Sahip olabileceğim en iyi partnerdi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum merakla.

"Olivia'ya çek yazdım, şimdi de internet sitemize bakıyorum."

"Mesajları okuyor musun?" diye sordum, Denise detaylıca nasıl sakso çekeceğini betimlerken. Burnumu buruşturdum.

"Maalesef. Bu akşam ne yapıyorsun? Yiyecek bir şeyler alıp birlikte herifleri gözetleriz diye düşündüm. Bunun giriş şifresini çözdüm bile. Kameraları kurdukça daha iyi açılar yakalamaya başladın."

Boş bakışlarımı monitöre kaldırdığımda Tyler boxerını indiriyordu. Yok, kalsın. Bunu görmesem de olurdu.

Gözlerimi kaçırdım. "Her seferinde daha çok şey öğreniyorum. Karısı sık sık iş seyahatine çıkıyor. Planladığımız cinayet gününden iki gün önce konferansı varmış. Hafta sonu kadın olmayacak. O zaman saldıracağım. İki seferde işi bitmiş olacak."

"Böbürlenip de aceleci davranma. Gardını indirdiğinde hata yaparsın, sonra da tutuklanırsın."

"Evet. Sonraki hafta bir konferansı daha var. Tarihi biraz esnetebilirim."

"Ertelemek, öne çekmekten daha iyi ama mümkün olduğunca elimizdeki programa uyarsan dikkatin çabuk dağılmaz."

Alayla gülerek gözlerimi devirdim. "Endişelenme. Benim dikkatim dağılmaz."

Artık geceleri onların alaylı sözleri beni rahatsız etmiyordu. Bunun yerine, acı dolu çığlıklarının sesi eşliğinde huzurlu rüyalara dalıyordum. Muhtemelen psikotik bir durumdu ama ben böyle doğmamıştım. Beni buna dönüştürmüşlerdi. Karma onları bulmuyordu. Adalet de öyle. Kader, belli ki onları aşk, barış ve mutluluk içinde bırakmaktan hoşnuttu.

Onların acı çekmesini isteyen yalnızca bir kişi vardı. Aslında iki. Jake de onların beni incittikleri karar incinmelerini istiyordu. Bizi incittikleri kadar...

"Öyle diyorsun ama her cinayette öfke kontrolünü biraz daha yitiriyorsun. Hatta bu günlerde biraz fazla... enerjik görüyorum seni. Birkaç haftadır seninle her konuştuğumuzda kıkırdıyorsun

ve kafan güzelmiş gibi davranıyorsun. Bu işlerden sıkılmaya mı başladın? Pes etmek için çok geç değil."

Olayın cinayetlerle hiçbir ilgisi yoktu. Tamamen Ajan Bennett'la alakalıydı. Bunu Jake'e anlatacak değildim. Hiç şüphesiz küplere binerdi, hele de hislerimi öğrenirse... Aslında dürüst olmam gerekirse, telefonuma ondan gelen her mesajda ahmak gibi gülümsememe rağmen Logan'la ne işim olduğundan ben de emin değildim.

Jake'e seri katillerle ve hatta muhtemelen benim davamla ilgilenen bir FBI ajanının ilgimi çektiğini söylesem kesin kafayı yerdi.

Çünkü bu aptalcaydı.

Buna bir son vermem gerekiyordu.

Ama yapamıyordum.

Çok uzun zamandır donuk ve yapayalnızken, bir anda yabancının teki çıkıp sonsuza dek kaybettiğinizi düşündüğünüz hisleri ateşe vererek harekete geçirdiğinde... Bu hisse bağımlı olmaktan kendinizi alamıyordunuz. Nasıl yaptığınızı unuttuğunuz gülümsemelerle ya da yıllardır kahkahası duyulmayan birinin dudaklarından dökülen kahkahalarla keyiflenmekten kendinizi alamıyordunuz.

Vay be. Ağırdan almam lazımdı. Herifin adını kıçıma kazıtmama bir fantezilik adım kalmıştı.

Geçmişim raydan çıkmış olmasaydı ve cehenneme girip çıkmama sebep olan kargaşalar yaşamasaydım, aramızdaki bu şey nasıl ilerlerdi diye merak ediyordum. Bence Logan, eski beni severdi. Akıllıydım, komiktim, zekiydim ve birazcık dramatiktim. Bir de yanlışlıkla böcek öldürdüğümde bile ağlardım.

Şimdiyse... Şimdi kimsenin hesaba katamayacağı, 1.63 boyunda bir intikamcıydım.

"İyi hissettiğim için enerjiğim. Belki adrenalinden falan böyle dolu hissediyorumdur," diye yalan söyledim.

"Gerçekten mi?" Sesinden aklının karıştığı belli oluyordu.

Jake'in yaptığım şeyleri desteklediğinin farkındaydım. Yanımdaydı. Tüm parçaları toplayıp mümkün olduğunca bir araya getirmeye çalışırken ve hatta hiç kimseye katlanamadığım anlarda bile bana yardım etmişti.

Ama rahatsız edici detayları bilmek istemiyordu, bu yüzden aptal aptal sırıtmama sebep olan şeyi ona söylersem kendini pek de iyi hissedeceğini sanmıyordum. Üstelik bunun sebebi cinayetler bile değildi. Yine de ona gerçekleri anlatamazdım. Çünkü... III. Dünya Savaşı çıkardı. Ben zaten defalarca denemişken, bir de onun benimle konuşup Logan'dan vazgeçirmeye çalışmasını istemiyordum.

"Gerçekten," diyerek tekrar yalan söyledim.

Logan'la doğru dürüst flört edebilmek isterdim. Onun yönlendirmesiyle ilerliyor gibiydik. Biz mesajlaşırken genelde birisi onu arıyordu ve cevap vermesi bazen saatler buluyordu. Kafaya fazla takmamaya çalışıyordum.

Bakışlarım Tyler'ın kendini temizlediği ekrana çevrildi. İşini tam da hatırladığım gibi hızlı bitirmişti.

Öleceği güne bir hafta daha vardı.

"Bu arada hâlâ hadım etme işini bırakman gerektiğini düşünüyorum. Kasabanın geçmişini kazmaya devam ederlerse her şeyi çok geçmeden açığa çıkarırlar," dedi Jake, bana telefonun açık olduğunu hatırlatarak.

"Ne yaptıklarını hatırlıyorsun, değil mi? Onların da hayal edilebilecek en korkunç acıları çekmesini istiyorum. Güçlerinin son zerrelerini söküp almak istiyorum... Şereflerinin o son kırıntısını."

Derin bir nefes vererek hattın diğer ucunda iyice sessizleşmesini dinledim.

Kendini tutmaya devam ediyordu, bu yüzden içini rahatlatmaya çalıştım.

"Bir hayaletin dirildiğini fark etseler bile kanıt bulmalarına karşı önlemler alıyorum. Federaller iri yarı, güçlü bir adamdan şüpheleniyorlar. Bu herifleri bilinçleri kapanana dek boğuyorum, normalde kadınların yapacağı gibi herhangi bir aletle falan vurmuyorum. Boyum dezavantaj olmasın diye bunu onlar yerde yatarken yapıyorum. Yıllarca kendimi eğittim. Artık endişe etme."

Sertçe iç çekti. "Bulmaları için cesetleri öylece bırakman hiç hoşuma gitmiyor. Cesetleri izole, kontrolümüz altında ve onların asla bulamayacağı bir yere bırakmanı tercih ederim."

"Bulunmalarını istiyorum. Bağlantı kursunlar istiyorum. Sadece bunun çok hızlı olmasına gerek yok. Listemdeki kişilerin sayısı azalırken korkmaya başlamalarını istiyorum. Sıra Kyle'a geldiğinde, korkudan ağlasın istiyorum. Onu en sona bırakmamın sebebi bu."

"Olayı çözüp de polislere giderse ne olacak? Bu durum önünde sonunda medyanın dikkatini çekecek biliyorsun, değil mi?"

Çoktan çekmemiş olmasına şaşırıyordum.

"Risklerin farkındayım. Ayrıca Kyle'ın gidip, on yıl önce işkence ettiği bir kızın hayaletinin hortladığını ve bu adamları öldürdüğünü federallere söylemesi o risklerin arasında yok. Öyle olsa kızın *neden* o adamları seçtiğini açıklamak zorunda kalır. Hiçbirinin böyle bir şey yapamayacağını biliyorsun."

Böylesi bir sır, insanı içten içe yiyip bitirirdi... Vicdanları olsaydı tabii. Gerçi onlar masum insanlara zarar verirken kendilerini haklı gören insanlardı.

Uğraşıp didinmiş, başarılı olmuş ve hiçbir şey yaşanmamış gibi hayatlarına devam etmişlerdi. Sanki bizi orada öylece ölüme terk etmemişler gibi.

Tam da bu sebeple o gece bir kişi ölmüştü.

Onlar iki kişinin öldüğünü sanıyorlardı.

Jake, evrendeki bütün *eğer şöyle olursa* ihtimallerini bana sıralamaya devam ediyordu. Dikkatimi anlattıklarından uzaklaştırmaya çalışıyordum. Logan sürekli zihnimde yer edip duruyordu.

Sonunda yarın onu görecektim.

Tyler, günü kapatarak yatağına uzandığında monitörü normal ekrana çevirdim. Şimdiye kadarki düzeninde saat on gibi uyuyordu. Hatta adamın tuvalet molaları dâhil her şeyi planlı gibiydi.

"Benden bu kadar, Jake."

"Tamam. Tamam. Sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıp eşyalarımı kontrol etmeye başladım. Bıçaklarım, el yapımı kınlarının içinde sırayla dizilmişlerdi. Her zamanki gibi parmak izi kalmayacak şekilde temizlenmişlerdi.

Buzdolabını açıp kendime bir kadeh sek votka doldurdum. Gülümseyerek babamın bir zamanlar çok sevdiği eski plakçalardan şarkı açtım. O *mecazi* tren kazasıyla hayatımız raydan çıkmadan önce, annemle babam bu şarkıda sık sık dans ederlerdi.

Onlar gibi ben de müzikle salınmaya başladığımda az kalsın kapımdan gelen sert tıkırtıyı duymayacaktım.

Sesi fark ettiğim an bedenim kaskatı kesildi ve kalbim ağzımda atmaya başladı. Buraya kimse gelmezdi. Hiçbir zaman. Kenarındaki korkunç heykellerle daha da ürkütücü görünen bir hayli ürpertici bir garaj yolum vardı. Üstelik izinsiz girilmemesi gerektiğine dair birkaç uyarı asılıydı.

Postacı bile evimin garaj yolunun yarısından fazlasına adım atmaya cesaret edemediği için kargolarımı yolun uç kısmına bırakıyordu.

Pencereden dışarı baksam da görünürlerde araç yoktu. Kapı tıklanmaya devam edince plakçaları kapatıp bıçakları en yakındaki çekmeceye tıktım. Silahımı alıp sessizce kapıya yaklaştım.

Kapı deliğinden baktığım an gözlerim fal taşı gibi açıldı ve nefesim kesildi.

"Siktir!" dedim sessizce. Silahı zar zor kapının yanındaki masanın çekmecesine tıktım.

"Hadisene, güzellik. Seni bulmak için kuralları ve mahremiyet yasasını çiğnedim, bana evde yokum deme." Kapının diğer tarafından Logan'ın sesi yükseldi.

O aptal gülümseme yüzüme yayılırken midemde kelebekler kanat çırptı. Bir FBI ajanına gülümseyerek kapıyı açtım. Bakışları üzerimde gezinirken onun gülümsemesi daha da genişledi. Tek kaşını kaldırarak tekrar yüzüme baktı.

"Mükemmel. Karşılama."

Bir anlığına aklım karıştı. Sonra başımı eğip bakınca altımda kıyafet olmadığını fark ettim. Evde genelde üzerime pek bir şey giymezdim.

Başımı kaldırarak omuz silktim. Ensemden yükselen sıcaklığı görmezden gelmeyi tercih etmiştim. Utanmış mıydım yani? Sahiden mi? Bu âna kadar utanabileceğimden haberim dahi yoktu.

"Kimse seni görmeden içeri girebilir miyim? Kıskanç tarafımı bu kadar erken göstermek istemiyorum da," dedi alayla. Ardından göz kırptığında yavaşça kenara çekildim. Aptalca bir şey söylemek ya da yapmak istemiyordum.

Koşup altıma bir şey giymeli miydim? Yoksa pijamasını giymeyi unutan bir ahmak gibi mi takılmalıydım? Kendine güvenen kızlar tişört ve iç çamaşırıyla gezebilirdi, değil mi?

Neyse ne.

"Bu yol biraz ürkütücü, bir de uzun çalıları düşününce kimse beni göremez," diye saçmaladıktan sonra dudaklarımı sımsıkı kapattım.

Kapıyı kapatıp da bana döndüğü an bakışları değişti. Elle tutulur bir değişimdi bu. Gözlerindeki o keyifli parıltı sönmüş, yerini daha cezbedici bir ifade almıştı.

Kapıyı niye bir aptal gibi üzerimde iç çamaşırımla açtığımı açıklamak üzere konuşmaya başlamıştım ki bana yaslandı. Elleri saçlarımı bularak başımı sertçe geriye çektiğinde dudakları dudaklarıma çarptı.

Başta şaşırsam da çok geçmeden kendimi ona bıraktım. Dudaklarımı araladığım an, dili aradan sıvışıp akıl sağlığımın son zerrelerini de silip götürdü.

Bir eli vücudumda geziniyordu ve belimi beni kendine çekecek kadar sıkıca tuttuğunda ağzına doğru inledim. Eriyip gitmemek adına ellerimi omuzlarında gezdirip duruyordum.

Çok güzel bir histi. Tuhaf, yanlış ya da huzursuz bir his değildi. Çok *güzeldi.*

Öpüşmemiz açtı, sanki ikimizin de açlıktan ölmesine ramak kalmış gibiydi. Çok hızlı gittiğimizin farkında olsam da umurumda değildi. Beni kaldırıp kapının yanındaki masaya oturturken ve ardından bacaklarımın arasına yerleşip dudaklarımın tadına bakmayı sürdürürken bundan daha fazla umursamaz olamazdım.

Elleri belimden saçlarıma uzanıp ardından tekrar aşağılara iniyordu. Aynı anda her yerime dokunamayacak olsa da dokun-

mak istiyor gibi bir hâli vardı. Ama yarı çıplak sayılmama rağmen, her yerimi avuçlamak yerine güvenli bölgelere dokunmaya devam ediyordu.

Bu da onu daha çok istememe sebep oldu.

Gömleğini yakalayıp diğer elime de kravatını sardım ve onu mümkün olduğunca kendime çektim. Bacaklarımın arasına kendini iyice bastırıp beni daha da delirtmeden önce boğazından bir hırıltı yükseldi.

"Yavaşlamamız lazım," dedi dudaklarıma doğru.

"Bence de," diyerek ona katılsam da, hâlâ onu öpüp kendime daha çok çekmeye çalışıyordum.

"Odan nerede?" diye sordu, öpüşmemize ara vermeye çalışıp başarısız olurken.

"Koridorun sonunda sağda."

Beni kucağına alıp harekete geçtiğinde evin kesinlikle görmemesi gereken kısmına çıkan merdivenlerin yanından geçti. Bu durumun ne kadar tehlikeli olabileceğini düşünmemeye çalışarak bacaklarımı beline sardım.

Hiç beklemediğim bir anda, habersiz bir şekilde gelmeyeceğine güvenmiştim ve üst katta tam olarak keşfedilmeyi bekleyen bir cinayet odası vardı.

Yatak odamda neler bulabileceğine dair hızlıca zihnimden bir hesaplama yapınca eşyalarımın çoğunu zaten kaldırdığımı fark ettim. Oturma odamdaki monitörü bir şekilde açmayı başarmadığı müddetçe sorun olmazdı.

Sendelediği an sırtım duvara çarptı. Öpüşmemiz daha da agresifleşirken zihnimdeki tüm düşünceler uçup gitti. Bu tutkuyu hissetmeyi birçok kez denemiştim ama daha önce aramızda yanan bu ateşin ufacık bir kıvılcımını bile hissetmemiştim.

Parmaklarımı gömleğinin önünde gezdirerek yakasını sertçe açtığımda birkaç düğme koparak yere saçıldı. Özgürlüklerine doğru koşan düğmeler yerde yuvarlanıyorlardı. Sıkı göğsü parmaklarımla kavuştuğu an benim hissettiğim yangını o da hissediyormuş gibi titredi. Bunu fark ettiğim an dudaklarına doğru inledim.

Birlikte güzelce yanacaktık.

Dili, tüm dikkatimi kendine çekmeye niyetliydi ve onu daha önce hiç tatmadığım bir coşkuyla öpüyordum. Ellerim uzanıp saçlarına dolandı ve tadına doğru dürüst varabilmek için başını geriye yatırdım.

İnleyerek duvardan uzaklaştı ve tekrar hızlıca yürümeye başladı.

Jake'in buraya geldiğinde kaldığı soldaki misafir odasına yöneldiğinde onu durdurdum. "Diğer sağın."

Yönünü değiştirip hızla ilerledi. İçeri girdiğimizde odamdaki pervanenin vızıltısını duydum ve vücudum beklentiyle kasıldı, rahatlamak için sabırsızlanıyordum.

Beni şaşırtıcı bir telaşla yatağa bıraktı. Dirseklerimin üzerinde doğrulup düğmeleri kopan gömleğini tamamen çıkarmasını izledim. Sımsıkı kaslar, bronz ve pürüzsüz bir ten...

İçime ufacık bir korku düştü. Bedenimdeki yara izlerinin bazıları gizlenmemişti. Yüzümdeki izleri silmek diğerlerinden kolaydı.

"Çok mu hızlı oldu?" diye sordu. Soyunurken ona katılmama sebebimi yanlış yorumlamıştı.

"Hayır," dedim düşüncelerimi bir kenara atmaya çalışarak.

Geçmişim bana hükmetmeye devam edemezdi, yara izlerimi gördüklerinde insanların vereceği tepki yüzünden endişelenmemeliydim.

Gerçi Logan şu an tereddüt ediyor gibiydi.

"Lana, içeri dalıp vahşice sana saldırmış olabilirim. Ama..." Bakışları, genişçe açtığım bacaklarıma kaydı. İncecik iç çamaşırım dışında beni ondan gizleyen hiçbir şey yoktu. Tekrar gözlerime bakmadan önce gözle görülür bir şekilde yutkundu. "Yavaştan alabiliriz. Gerçekten bunun için gelmedim."

Dudaklarım küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. İyi adam olmaya çalışması harikaydı.

Dizlerimin üzerinde doğrularak ona doğru yaklaştığımda göz bebekleri genişledi. Tahrik olmuştu ve bunu fark etmek için profil çıkarma yeteneğimin olmasına gerek yoktu.

Yavaşça ona doğru ilerlememe rağmen hiç hareket etmiyordu. Yanına ulaştığım an öne eğildim ve dilimi, sıkı karın kaslarında gezdirdim. Dudaklarından sessiz bir inilti döküldü. Bu ses, kontrolümü bir anda yitirmeme sebep oldu.

Eli saçlarıma gitti ve sertçe çekiştirdi. Yüzünü eğip dudaklarımı bulmadan önce başımı geriye yatırmıştı. Sert ve aç bir öpücüktü. Arzuladığımı sandığım öpücüklerin hepsinden farklıydı.

Biriyle yakınlaşabileceğimi fark etiğimden beri, birlikte olduğumuz esnada kontrol hep benim elimde oluyordu. Şimdiyse ilk defa bir erkeğin beni yönlendirmesine izin verdiğim hâlde kendimi rahat hissediyordum.

"Bu zamana kadar hangi cehennemdeydin sen?" dedi dudaklarıma doğru. Beni yatırıp üstüme çıktığında gülümsedim.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama ses tonundaki hayranlığa bayılmıştım.

Yatağa bastırılmanın getirdiği o kaçınılmaz panikatağın bedenimde kol gezmesini beklerken gülümsemem soldu ama kendimi kötü hissetmiyordum. İçimde yeni hisler filizleniyordu ve aklımdaki tüm karmaşık soruları daha sonra çözmeye karar vererek bastırdım.

Şimdilik sadece iyi *hissetmek* istiyordum.

Hissediyordum da.

Pantolonunu indirdiğini hissediyordum.

Elini bacağımda gezdirirken üzerimde kımıldanışını hissediyordum. Duyularımın her birini uyardığı için o kadar dolu hissediyordum ki ürperdim.

Çok da erotik sayılmayacak yerlerime dokunması bile hoşuma gidiyordu. Mesela dizimin kıvrımı, baldırımın arkası, ayağımın üstü.

Her şeyi hissediyordum ve bu harikaydı.

Tişörtümü sıyırmaya başlarken ona engel olmamak için kendimi zorladım. Sütyen de giymediğimi fark edince nefesini tuttu. Rahatsız etmemek için dokunmaktan kaçındığından dolayı bu detayı gözden kaçırmıştı.

"Kahretsin," dedi kısık sesle. Gerçi bu kulağa daha çok iltifat gibi gelmişti.

Sanki manzarayı izlemek istiyormuş gibi geri çekildi. Bu da bana, onu hayranlıkla izleyecek süreyi tanımıştı. Sımsıkı bedeninin malum kısımlarını zar zor saran siyah *boxer*ı dışında çıplaktı.

Kendime güvenim tamdı, ta ki bakışları endişelendiğim o noktayı bulup odaklanana dek.

"Ne oldu?" diye sordu. Sesi aşırı endişeli ya da burnunu sokmaya çalışıyor gibi değildi, sadece merak etmişti.

Parmaklarını iki yara izinin üzerinde gezdirmeye başladığında bileğini yakalayarak onu durdurdum. Yaralarıma dokunulmasına katlanamıyordum.

Tekrar gözlerime baktığında bakışlarına endişe yayılmaya başlamıştı. Sezgileri fazla kuvvetliydi, ifadelerimi bu kadar apaçık sergilemem aptallıktı.

"Trafik kazası," dedim zayıf bir sesle.

Bu bir yalandı ama ben çok iyi yalan söylerdim.

"Aileni kaybettiğin kaza mı?" diye sordu.

Kazayı araştırıp çaldığım ismi bulursa, o zaman bu kızın ailesiyle aynı kazada ölmediğini görecekti.

"Hayır. Şu an bunu konuşmasak olmaz mı?" diye sordum. Göğsümdeki elini yukarı doğru çekerken onu tahrik etmeye çalışıyordum.

Gözlerindeki alevler tekrar harlanmaya başladı ve iyi olduğumu fark ettiği an endişesi silindi. Ağır hareketleriyle üzerime tekrar eğilerek dudaklarıma uzandı.

Şu an önemli olan başka hiçbir şey yoktu.

İkimiz de çaresizce birbirimize sürtünmeye başlayana dek öpüştük. Hazır olmak için yardıma ihtiyacım yoktu çünkü hayatımda daha çok tahrik olduğum bir an daha olmamıştı.

İnledikten sonra sonunda doğruldu.

"Durmamı söylersen dururum," dedi yavaşça. Dudaklarını dudaklarıma sürttü.

Bana bu kadar güven sunmaya çalışması bile çok büyük anlam ifade ediyordu çünkü dudaklarından dökülen her bir söze *inanıyordum.*

İnsanları gözünden bile tanıyabilen benim gibiler, kime güvenmesi ya da kime güvenmemesi gerektiğini bilirdi. Karşınızdaki insanın niyetini hemen anlardınız.

"Durmak istemiyorum," dedim sessizce. Aramızdaki büyüyü bozmak istemiyordum.

Uzanıp kenara attığı pantolonunu aldı. O tanıdık paket sesini duyunca sırıttım.

"Bil diye söylüyorum, bu şey uzun bir süredir cüzdanımda bekliyor. Buraya bir beklentiyle gelmedim, tamam ***umudum*** vardı ama beklentim yoktu," dedi. Gülümsediğimi görünce sırıttı.

Haylazca tek kaşımı kaldırdığımda beni tekrar öptü. Üzerime yerleşip kalçalarını kaldırdı ve elini aramıza uzattı. Başımı eğip izlememek için kendimi zor tutuyordum.

Kulağa üzücü gelse de, onun prezervatif takışını izlemek muhtemelen erkenden orgazm olmama sebep olurdu. Gerçeküstü bir histi. Bu hisse bayılmıştım. Bu hissi şişeye koyup kötü günler için saklamak istiyordum.

Doğrulduğunda onu izlemek zorunda kaldım. O sızı daha belirgin, daha ısrarcı bir hâle gelirken kıvrandım. Bu sızıya arzu dışında bir şey demem mümkün değildi.

Aleti kesinlikle küçük değildi ama göz korkutacak kadar heybetli de değildi. Harikaydı.

Külotumu indirmeye çalıştığı sırada dudaklarımı yaladım, kendime engel olamıyordum. Tamamen çıplak kaldığımda bakışları tenimde gezindi ve hafifçe eğildi.

Nefesini tenimde hissettiğim an kalçalarım havalandı, saçlarını sıkıca tutarak onu kendime çektim.

"Bunu yaparsan mahvolurum. O yüzden durmaman lazım," dedim dudaklarım tekrar dudaklarını bulurken.

Buna devam ettiğimiz müddetçe onu gerçekten bütün gün öpebilirdim.

Yalvarmama gerek kalmadan tek bir hızlı hareketle kendini içime itti. Nefes alma arzusuyla dudaklarım aralandı. Kalçalarını hareket ettirmeye başladığı an düşündüğümden daha büyük olduğunun farkına vardım çünkü kendini derinlere ittikçe içimi daha çok dolduruyordu.

Bakışlarını gözlerime çevirdi. Bana baktığı süre boyunca şehvet ve özlem resmen gözlerinden süzülüyordu. Kalçalarını tekrar hareket ettirip içimde ölüp gittiğini düşündüğüm o noktayı bulduğu an, hissettiklerimi kelimelere dökemezdim.

Duyusal yüklenme böyle bir şeydi.

Her yanım kaskatı kesilmiş, patlamayı bekliyordu. O üzerimde gidip geldikçe daha da geriliyordum. Her bir hareketiyle beni ilmek ilmek çözerken yüzüme yansıyan sayısız ifadeyi izliyordu. Tırnaklarımı omuzlarına geçirdim.

Sonra zirveye ulaştım. Çok dik bir yamaçtı.

Beni geren o bağların hepsi koptu ve karnımın içinde patlayan bir bomba varmış gibi zevk bedenimi ele geçirdi. Her yanımı sararak ayak parmaklarımın kıvrılmasına, farkında olmadan kapattığım göz kapaklarımın ardında ışıkların patlamasına sebep oldu. Sanki sımsıcak alevler tenimi yalıyordu.

Altında delirmiş gibi inleyip kıvrandığım sırada ritmi değişti, daha aceleci davranmaya başladı. Yaşadığım zevki, mümkün olduğundan dahi bihaber olduğum bir şekilde uzatıyordu. Ardından inledi, kendine has cennetini bulurken kalçalarını bana doğru bastırdı. Yani, en azından onun da benim kadar iyi hissettiğini umuyordum.

Üzerime yığılıp boynumu öpmeye başladığı an pelteleşen kollarım omuzlarından düştü. Kesinlikle çok hızlı gidiyorduk ama umurumda değildi. Zaten kaderimize mahkûmduk.

Canavar hiçbir zaman prensi elde edemezdi. Kazanan her zaman o tatlı, masum prenses olurdu.

Ellerimi uzatıp saçlarını parmaklarıma doladım. Fırsatım varken bu hissin tadını çıkarıyordum.

"Aklımda ikinci raunt var ama Süpermen de değilim. Bana birkaç dakika müsaade edersen, senin de istemeni sağlayabilirim," dedi boynumu öpüp hafifçe dişlemeye devam ederek.

Dudaklarım kıvrılırken altında keyifle iç çektim.

"Bunu yapmaya her zaman istekli olacağımdan emin olabilirsin."

Üzerimde gülerken kendimi ona sarılırken buldum ancak ne zaman kollarımı bedenine doladığımı bilmiyordum. Beni sıkıca sararak karşılık verdi.

"Güzel," dedi. "Çünkü bu... mükemmel ötesiydi."

Gerçekten de mükemmeldi. İşte tam da bu yüzden, şu andan itibaren oturma odamdaki ekranı ortadan kaldırmam, cinayet odama kilit takmam ve tüm silahlarımı bir yere saklamam gerekiyordu.

Ninova

Dokuzuncu Bölüm

Keşiflerimin hiçbirine rasyonel düşüncelerle varmadım.

-Albert Einstein

"Birisiyle yatmışsın," dedi Craig içeri girdiğim an. Kahvem elimde zar zor yetişmiştim.

Bir kıza kaptırıp gitmenin nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Dün gece ve bu sabah olduğu kadar kendimi daha önce hiç kaptırmadığımın da farkındaydım. Lana, hayatımın en beklenmedik sürpriziydi.

Bir kusur bulmayı beklesem de hiç bulamayacakmışım gibiydi. Kimse bu kadar harika olamazdı. Nazar değdirmekten korkuyordum ama işin sonunda Lana'nın evli olduğunu falan öğrenmek de istemezdim. Akla hayale sığmaz bir şeyler yapmaya çok yakındım çünkü hiçbir şekilde aklımdan çıkmıyordu.

"Olabilir," dedim ve Craig inlediği an sırıttım.

"Buzdan Prenses benim yerime seni mi seçti?" diye sordu, sandalyeme çöküp ihtiyacım olan verileri açtığım sırada.

"Senin *büyüne* kapılmadığı için deliriyorsun," diye mırıldandım.

"Bu polis merkezinin yüzü olmamın bir sebebi var ve bunun sebebi buradaki en yakışıklı kişi olmam değil, ki öyle olduğunu biliyoruz. Asıl mesele kızların bana bayılması. Kadınlar, anneler, kızları, kardeşleri, yeğenleri... İşler kötü gittiğinde büyüleyici gülümsemem ve *aman olur arada öyle* tiradımla araya girip üstüne karşı tarafı pişman ediyorum. Yüzünde doğru bir ifade varsa her şey affedilir. Gerçek bu. İnsanlar sığdır. Hepimiz öyleyiz. Kızın benimle hiç ilgilenmeyip sonra dönüp seninle yatması beni biraz şüphelendirdiği için kusura bakmayacaksın artık."

"Bence Logan senden daha çekici," diyerek Hadley araya girdi. Craig ona ters ters bakarken yanıma yerleşmişti. "Senin düşündüğünün aksine, bütün kadınlar sığ değildir. Çoğumuz doğru nitelikleri olan kişileri çekici buluyoruz."

"Saçmalık," dedi Craig alayla. "Bu konuyu bayağı araştırdım. Kıçımdan uydurmuyorum."

Onlar didişirken gözlerimi devirerek araştırma yapmaya başladım. Evlilik belgesi yoktu. Boşanmamıştı. Çocuğu yoktu, gerçi olsa da sorun etmezdim ama bilmek isterdim. Yaşayan hiçbir akrabası da... yoktu. Siktir.

Hiç kimse yoktu. Yapayalnız mıydı? Sosyal medya kullanmadığını zaten biliyordum. Sadece işletme profilleri vardı ve o profillerde de partnerinden bahsedilmiyordu.

Daha fazla kurcalamaya devam etmedim. Zaten mahremiyetini yeterince ihlal etmişim gibi hissediyordum. Yaralandığı o trafik kazası gibi diğer şeyleri kendisi hazır olduğunda bana anlatırdı.

Sol kalçasından başlayıp sağ göğsüne kadar uzanan yara izini düşününce, korkunç bir kaza olmalıydı. Sağ tarafında da pürüz-

lü ve büyük bir iz vardı. Oldukça eskilerdi. Bakarak bile bunu anlamak mümkündü.

Ona kendi yara izlerimi göstermeliydim ama gecenin kalanında onun bedenini keşfetmekle o kadar meşguldüm ki, ona beni keşfetmesi için zaman tanımamıştım. Her yeltendiğindeyse kontrolümü kaybetmiştim, ellerini tenimde hissetmek beni tekrar o azgın ergene dönüştürüyordu sanki.

"Ciddi güven problemin var," dedi Hadley beni düşüncelerimden sıyırarak.

Craig'in yanımızdan ayrıldığını fark ettim ancak Hadley, omzumun üzerinden araştırmamı inceliyordu. Sekmeyi kapatıp omuz silktim.

"Sabıkasına bakmamı istemiştin, şimdi de detayları mı inceliyorsun?" Tek kaşını kaldırmıştı.

"Hiç gerçek olamayacak kadar harika biriyle tanıştın mı? Ondan uzaklaşamadığım için az kalsın bu sabah işe gecikiyordum. Kızın resmen hiç kusuru yok. Güzel, akıllı, zarif, meraklı ve yoğun programımı sorun etmiyor. Normalde olsa bütün kızlar arıza çıkarırdı. Fakat Lana, planları iptal etmemi bile hiç sorun etmedi. Evine habersiz gittim ve hayal edebileceğimden de şahaneydi. Yani evet... Endişelenmeden edemiyorum çünkü bütün erkekler böyle bir kıza ânında kapılır."

Gözlerini devirip öğürür gibi yaptı. Tepkisine karşı orta parmağımı göstererek son dava dosyalarını çıkardım.

"Herkesin kusuru vardır. Şu an cicim aylarındasınız. Önünde sonunda planları iptal ettiğin ya da müsait olmadığın için sinirlenmeye başlar. Sen de çok geçmeden onda seni rahatsız eden şeyleri fark edersin. Şu an herkesin *bayıldığı* o ışıltılı ve mutlu dönemdesiniz. İnsanlar tam da bu yüzden birbirlerini doğru

düzgün tanımadan evleniveriyorlar. Birbirlerini tanıdıklarında da tam olarak bu yüzden boşanıyorlar."

Hadley kahkaha atarken arkama yaslanıp söylediklerini düşündüm. Geçmiş ilişkilerimdeki "cicim ayları" aşamasının bu kadar iyi geçtiğini hiç hatırlamıyordum.

"Fazla kafa yoruyorum," dedim iç çekerek.

"Doğanda var. Seni işinde iyi yapan şey de tam olarak bu. Ama sana şöyle söyleyebilirim, şu an kız zehirli atık salıyor olsa bile maskeni takıp bunu sevimli bulursun. Bu böyle bir dönem."

Gülerek omzuma vurup gitti. Telefonuma gelen mesaj bildirimiyle başımı eğdim.

LANA: Boxerın rahatmış.

Giydin mi? Unuttuğumu fark etmedim bile.

LANA: Bilerek bıraktığını düşünmüştüm.
Geri gelmek için sebebin olsun diye.

Geri dönmek için zaten bir sebebim var.

LANA: Şimdi iki oldu...

Son mesaja bir de fotoğraf eklemişti. Belinden aşağısı görünüyordu ve benim boxerımı giydiği ortadaydı. Elimi saçlarımdan geçirdim. İlk defa işte olmak istemediğim için kendime kızıyordum. İşimi hep çok sevmiştim ama daha yeni tanıdığım bir kız kalkmış beni ilk kez mazeret izni kullanmaya itiyordu.

Üstünde kalsın. Bu akşam geri geleceğim, kendim görmek istiyorum.

LANA: Başka bir planım olmadığı için şanslısın. Sen geldiğinde sadece bunu giyiyor olacağım.

Hayal kırıklığıyla inleyerek telefonumu kenara bıraktım ve aceleyle zayıf ama yeni bulunan ipuçlarını incelemeye başladım. İhbar hattına her gün daha saçma aramalar geliyordu. Öcü davası da, diğer cinayet/hadım davam gibi şüpheli bir hâl almaya başlamıştı.

Gündemde yeni cinayet olmadığı için ikinci derece önem arz eden birkaç farklı dava vardı. Yılda bir iki cinayet işleyenleri bulmak iki kat daha zordu. Gündemimizdeki dikkat çeken tek dava, seri cinayet/soygun davasıydı.

İpuçlarını karıştırmaya başlayarak işe koyuldum, her zamanki gibi aynı fotoğrafları inceleyip durdum. İki saatin sonunda, cinayet panosunun önünde hâlâ bu kadınları hedef hâline getiren parçaların ne olabileceğini bir araya getirmeye çalışıyordum.

Kadınların hiçbiri alenen zengin sayılmazdı. Hepsinin aile geçmişleri farklıydı. Etnik kökenleri farklıydı. Saç renkleri farklıydı.

Gerçi hepsi çok çekicilerdi ama katilin motivasyonu tecavüz değildi. Profil çıkaracak olsak, belki iktidarsızlık mevzu bahis olabilirdi ama... Bu herifi çeken başka bir şeyler vardı sanki. Belirli kadınları seçmesinin ve peşinde olmasının bir sebebi vardı.

Kadınların gözlerine baktım, sonra burunlarına ve dudaklarına... O an kafamda bir şeyler otururken kalp atışlarım hızlanmaya başladı.

Tam o sırada yanımdan geçen Hadley'yi bileğinden yakalayıp durdurdum. Bakışlarım bir türlü çözemediğimiz o kanıta odaklanmıştı.

"Laboratuvar, dairede bulunan kili analiz etti mi?" diye sordum dalgınca.

Onaylarcasına başını salladı. "Evet. Özel bir şey değilmiş. Güzel sanatlar malzemeleri satan her yerde varmış. Dairede ne aradığını da kimse bilmiyor. Başka bir odada ya da kurbanın üzerinde değilmiş. Failin ayakkabılarından ya da kıyafetlerinden bulaşmış olabileceğini düşünüyorlar."

"Kadınların yüzleri güzelce temizlenmiş ve ağartılmış. Saçlar da kazınmış ve kafa temizlenerek ağartılmış," dedim kafamdaki matematiği oturturken.

"Evet... Niye ki?"

Bakışlarımı ondan ayırarak Donny'ye döndüm.

"Donny, soygun/cinayet bölgesindeki sanat galerilerini araştır."

Donny şaşırsa da klavyesini tuşlamaya başladı.

"Hadley, mümkün olduğunca fazla sanat sitesini araştırıp birisi bronz yüz heykeli satıyor mu diye araştırmanı istiyorum. Son dört ayda, cinayetler başladığı zamandan bu yana satmaya başlayanlara odaklanalım," diye devam ettim Danny'nin masasına yönelirken.

Dönüp baktığımda Hadley'yi hâlâ olduğu yerde beklerken buldum, kafası karışmıştı.

"Hemen!" dedim hızla. Masasına koştu.

Ben arkasından ona doğru yaklaşırken Donny hızla bir şeyler yazıyordu. "Bölgede dört tane var. Hiçbiri bronz yüz heykeli satmıyor," dedi kaşlarını çatarak. "Yoksa Hadley'ninkinden farklı bir şeyi mi araştıracaktım?"

"Hepsini arayıp birisi onlara bronz heykel satmaya çalışmış mı öğren. Sadece yüz heykeli."

Donny telefonu alıp isteğimi yerine getirdiği sırada, ben de bilgisayarımın başına geçip işime yarayacak programı açtım.

Kurbanların fotoğraflarını boşluklara yerleştirdim, birkaç tuşa bastığımda şüphem doğrulanmıştı.

"Simetri," dedim derin bir nefes vererek.

"Ne?" dedi Craig, omzumun üzerinden yaklaşarak.

"Kadınları yüzlerindeki simetri yüzünden seçiyor. Kusursuz simetrileri var ki bu imkânsız olmasa da çok nadirdir. Kadınları bu sebeple seçiyor ve yüzlerini kalıp çıkarmak için kullanıyor. Muhtemelen kalıpları satmaya çalışıyor ve simetrik yüzü olanlara odaklanıyor. Özellikle kadınlara. Da Vinci takıntısı olabilir."

Bakışlarım ofiste gezinirken Lisa'nın tırnaklarını kestiğini fark ettim.

"Lisa, bölgede birden fazla Leonardo da Vinci posteri ya da kitabı alan birisi var mı, araştır. Özellikle Vitruvius Adamı'na odaklanan eserlere bakalım. Fail o esere takıntılı olabilir."

"Bu kanıya nereden vardın?" diye sordu Craig. Aklı karışmıştı.

"İçgüdü diyebilirsin. Bir sürü davayı benim içgüdülerimle çözdük."

"Evet, bu yüzden terfi alıp duruyorsun. Ama nasıl oldu da Leonardo da Vinci'yi kil, soygun ve kazınıp ağartılan kafalarla bağdaştırdın?"

"Çamaşır suyu, adli incelemeye karşı bir önlem, saçları tıraş edip kafayı çamaşır suyuyla ağartmak da öyle. Vücuttan kilin bütün izlerini temizliyor. Muhtemelen saçları da heykel için saklıyordur. Sanatçıların hepsi iyi birer çizer olmayabiliyorlar."

"Hiç anlamıyorum," dedi Craig.

"Da Vinci sadece zekâsıyla ya da çizimleriyle ünlenmemişti. Tarihçilerin konuşup durduğu büyük heykeller de yapmıştı. Başta çiziyordu, sonra artık hikâyenin hangi versiyonunu dinlediysen kil ya da balmumuyla şekil veriyordu. Ardından

bir şaheser daha yaratmak adına heykeli bronzla kaplıyordu. Ona ve simetriye takıntılı ancak resim çizemeyen ya da sıfırdan sanat üretemeyen bir adam olsaydı peki? Aradığımız kişi böyle biri."

"Bir şey çıkmadı," dedi Hadley hayal kırıklığıyla. "Farklı materyallerden yapılma heykeller var ama hiçbiri bronz değil. Bronz olmak zorunda mı?" diye sordu.

"Evet," dedim, aradığım ipucunun bu olduğuna ikna olmuş bir hâlde. "Soygunları da açıklar. Gereken bronzu alabilmek için çaldığı kıymetli eşyaları satıyor. Bronz ucuz değil."

"Böyle bir şeyler satan var mı diye rehin dükkânları ve internet sitelerine de bakalım," diyerek araya girdi Donny.

"İşin içinde kötü niyetli bir rehinci varsa sorsak da umurunda olmaz, kârını kaptırmamak için yalan söyler. Adamımız adli incelemelere karşı önlem aldıysa dersini iyi çalışıp nerede satacağına da karar vermiştir."

Donny tekrar telefon görüşmelerine dönerken ben de muhtemelen faydası dokunmayacak bir şey yapmaya çalıştım. Lana'nın işlettiği al, sat, takas et sitesini açtım. İnsanlar sorup durmasın diye ürünler satıldığında üzerlerine SATILDI etiketi koyarak bir ay daha listelemeye devam ettiğinden bahsetmişti.

En çok çalınan şeylerden olan mücevher sekmesine geldim. Ancak hiçbir şey yoktu. Belki de Lana'yla konuşmak için bahane arıyordum. Çünkü acınası olsa da onunla konuşmayı feci hâlde istiyordum.

"Bir şey buldum!" dedi Donny hepimizin dikkatini çektikten sonra telefona dönerek. "Evet. Ona ulaşabileceğimiz bir numara ya da adres bıraktı mı?"

Biz yerimizden kalkarken kâğıda bir şeyler karaladı. Ceketimi giyip silahımı kılıfına yerleştirdim. Acil durum çantam yine

bana lazım olacak gibiydi. Neyse ki içine birkaç farklı kıyafet yerleştirmiştim.

Donny telefonu kapatıp kâğıdı havaya kaldırdı.

"Dört işletmeden ikisine gidip onlara *artan* bronz kafa koleksiyonunu satmaya çalışan bir adam varmış."

"Galiba New York'a gidiyoruz," dedi Craig. Sanki kafamda boynuz çıkmış gibi tuhaf bir ifadeyle bana bakıyordu. "Polis merkezinin jeti görevde olduğu için galiba yine o lanet helikopterle gideceğiz. Neden filmlerdeki gibi bir özel jetimiz yok ki bizim?"

Hadley alayla güldükten sonra aralarında konuşmaya başladılar ancak benim pek de hoş olmayan bir arama yapmam gerekiyordu.

"Evet, hâlâ boxerın üstümde. Ve dondurma yiyorum," dedi Lana. Sesi ışıl ışıldı ve kahretsin ki başımı döndürüyordu.

Berbat bir zamanlamaydı. Genelde böyle bir davada harekete geçeceğim için aşırı heyecanlanırdım.

"Keşke yanına gelip görebilsem," dedim derin bir nefes alarak. Bir yandan da yeleğimi ve diğer eşyalarımı toplayıp çantama tıkmakla meşguldüm.

"İptal ediyorsun," dedi öylece. Sesinden anlayabileceğim herhangi bir his kulağa çarpmıyordu.

"Özür dilerim." Eğer yeterince uzun bir süre benimle takılmaya karar verirse, bu iki kelimeyi ona sık sık söylemeye alışacakmış gibi hissediyordum. "Bugün vakada bir gelişme oldu. Yani en azından ben öyle umuyorum. Şehir dışına çıkmam gerekiyor."

"Özür dilemene gerek yok, Logan. Mesleğin bu ve önemli bir işin var. Sana ve yaptığın işe hayranım. Canavarları hapse atıyorsun ve öz geçmişine yeni bir başarı eklemekten ziyade doğru adamın peşine düşeceğinden şüphem yok."

Söylediği şey tuhaftı.

"Kesinlikle doğru adamın peşindeyim. Bunu söyleyerek ne demek istedin?"

"Ben sadece... Üniversitedeyken bir sürü eski davayı araştırmıştım. Kriminoloji dersleri alıyordum. Sırf dava kapansın diye aceleyle birileri tutuklanıyor, sonra polislerin kusursuz şöhretlerine bir yıldız daha ekleniyor gibiydi. Cinayetler sona erdiyse insanlar katillerin tutuklandığına inanıyordu. Yeniden başlarsa da parmaklıkların ardına yanlış kişinin atıldığından şüphe etmekten ziyade bir taklitçinin ortaya çıktığı söyleniyordu."

Hangi davaları araştırdığına emin değildim. Öyle derslerde FBI'ın şöhretini lekeleyeceklerine pek ihtimal vermiyordum. Aksine bize övgüler yağdırdıklarına emindim.

"Demek kriminoloji dersi aldın? Ama emniyet teşkilatına katılmadın?"

"Midemin kaldıramayacağına karar verdim," dedi ilgisizce. "Kan falan midemi bulandırıyor."

Midesi her şeyi kaldırmıyorsa, gördüklerimle başa çıkabileceğini hayal edemezdim zaten.

"Gittikten sonra bana yazman ya da araman mümkün olur mu?" diye sordu umutla.

"Kesinlikle. Muhtemelen helikoptere binince sana tekrar bir özür mesajı atarım."

"Ciddiyim, özür dileme. Asla. Sen orada bir şeyleri değiştiriyorsun. Birinin kurtarılmaya ihtiyacı varken benim yanımda olmanı bekliyorsam, bencil sürtüğün teki olurum. Gidip harikalar yarat ve fırsatın olunca bana yaz."

Durup merdivenin duvarına yaslanırken kendi kendime gülümsüyordum.

"Sana harika birisi olduğunu söylemiş miydim?"

Nefesi kesilene dek güldü. "Harikalığın tam olarak zıt yönünde olduğuma inanman lazım."

"Öyle mi? Bir gün şu kusurları görebilir miyim acaba?"

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki hattın kesilmediğini kontrol etmek için ekranıma bakmam gerekti. Sonunda, "O günün gelmemesi için dua ediyorum," diye sessizce cevap verdi.

"Artık git de kötü adamı yakala. Haberleri takip edebilmem için acaba bana nereye gideceğini söylemen sorun olur mu? Bazen haberlere çıktığını söylemiştin. Ama yasalara falan aykırıysa söyleme çünkü senden asla böyle bir şey..."

"New York'ta olacağım. Olay çözülürse büyük kanallara çıkar. Bu kadar büyük bir ipucunu nadiren yakalıyoruz ama yanlış da çıkabilir. Az önce oluşturduğum bir profilin peşinden gidiyoruz. Bil diye söylüyorum, bunu kimseyle paylaşmamam gerekiyor."

"O zaman bana niye söyledin?" diyerek beni azarladı.

"Çünkü bir gün senin *birisi* olmanı istiyorum."

Yasaları çiğneyen suçlunun teki olmadığından emin olmak için onu detaylıca araştırdığımı söylemedim. Aramızdaki güven meselesine şu andan itibaren başlamak daha iyiydi.

"Pekâlâ, umarım bir gün o *birisi* olurum. Ama o zamana dek söylememen gereken şeyleri bana söyleme."

"Neden?" diye sordum. Bu kadar sinirlenmesi hoşuma gitmişti.

"Çünkü sana saygı duyuyorum. Gerekenden fazlası için beklentiye girecek birisi olduğumu düşünmeni asla istemem. Bu konu bizimle ilgili. İşinle ilgili değil. Lütfen. Söylememen gereken şeyleri bana söylemeyeceğine dair söz ver."

İşte... Kahretsin ki size onun harika birisi olduğunu söylemiştim.

"Anlaştık, güzellik. Boxerımı sıcak tut. Sonra sana yazarım ya da belki ararım."

"Logan?"

"Evet?"

"Ne yapman gerekiyorsa yap ve bana tek parça hâlinde dön. Senden beklediğim tek şey bu. Hayatta kal."

Dudaklarımın kenarı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İşte buna söz verebilirim."

Onuncu Bölüm

Güveni asıl sınayan şey deneyimdir.

-Albert Einstein

"Kahrolası bir FBI ajanıyla mı çıkıyorsun?" diye bağırdı Jake hattın diğer ucundan. İnleyerek telefonu kulağımdan uzaklaştırdığım sırada Tyler'ın olduğu restoranın karşısına arabamı park ediyordum.

Açlıktan ölmek üzereydim. Tyler'ın ofisinin içini bir türlü göremediğimiz için onu ancak burada takip edebiliyordum çünkü buraya rezervasyon yaptırmıştı.

Kafama taktığım sarı peruk deli gibi kaşındırıyor, dudaklarıma sürdüğüm kırmızı ruj onu çıkarmam için bana yalvarıyordu. Bir de bunlara ek koyu renk güneş gözlüğü takıp bedenimi saran bir elbise giymiştim. Lana Myers'la uzaktan yakından alakam yoktu.

"Nasıl yakınlaştığımızı zaten sana açıkladım," dedim Jake'e. Keşke hiç itiraf etmeseydim.

"Şu an New York'tasın ve ne tesadüf ki *o* da orada."

"Tyler burada, bu yüzden geldim. Plansız bir seyahate çıktığı için diğerlerinden birini görmeye gelmiş olmasından endişe

ettim. Sonraki hedefim Lawrence ve o da bu şehirde. İki kişilik rezervasyon yaptırmış, Jake."

Derin bir nefes verdi. "New York, Batı Virginia'dan çok uzak. Orada ne işi var ki?"

"Bilmiyorum. Lawrence'ın çalıştığı ofise gitti."

"Medya hikâyeyi henüz keşfetmedi."

"Evet ama bu, son zamanlarda birkaç arkadaşlarının öldüğünü duymayacakları anlamına gelmiyor."

Hattın diğer ucu sessizleşince restorana baktım. Tyler burada yemek için iki kişilik rezervasyon yaptırmıştı. Sızdığım telefonundan sadece bu kadarını öğrenebilmiştim. Ama Lawrence'la mesajlaşmamıştı. Kiminle mesajlaştığından da emin değildim.

"Jake? Orada mısın?"

"Hayır," dedi. Sesi boğuk geliyordu. "Arkandayım."

Camdan dışarı bakınca top sakallı, güneş gözlüklü ve elinde baston tutan bir adamla karşılaştım. Bu bastonun tam adı ne bilmiyordum ama görme engellilerin yolunu bulabilmek için kullandığı bastonlara benziyordu. Saçlarını da sarıya boyamıştı.

Demek ki ikimiz de kılık değiştirmiştik.

Arabadan inip tek kaşımı kaldırarak ona baktım. "Cowabunga?"*

Alayla gülse de hemen dudaklarını birbirine bastırdı.

"Demek bana haber vermeden New York'a gelmeye karar verdin?" diye sordum kollarımı göğsümde kavuşturarak.

Umursamazca omuz silkti. "Tıpkı senin her zaman yaptığın gibi. Aynı telefondan bende de var, unuttun mu? Yola çıkacağını biliyordum."

Parmağını bana doğru salladı.

---

* *Cowabunga*, Ninja Kaplumbağalar çizgi filmi ile özdeşleşmiş, coşku ve atılma anını ifade eden bir kullanımdır. -ed.n.

"Şu FBI sevgili olayından paçayı yırttığını sanma sakın. O konuşmaya ara verdik, bitmedi."

İnlediğimde sırıtarak kolunu bana doğru uzattı.

Takım elbisesiyle gayet şık görünüyordu. Benim kıyafetime bakılacak olursa, ondan sağlam para koparmış bir fahişe gibi görünüyor olmalıydım.

"Bu arada güzel olmuşsun," diye fısıldadı beni kaldırımda yönlendirirken.

"Kör olması gereken birine göre kıymetli bir övgü," dedim sevimli gülümsememle.

İçeri girdiğimiz sırada gülümsemesini bastırdı. "Demarco adına rezervasyonumuz var," dedim hostese. "Bugün dışarısı güzel olduğu için terastan bir masa istemiştik."

Tam da Tyler'ın istediği gibi.

Kız, gülümseyerek bana bakarken Jake'in yanında bir fahişe edasıyla durmuyormuşum gibi davranmaya çalışıyordu. "Tabii. Bu taraftan," dedi yanımdaki *adamın* soyadı olabileceği için bana Bayan Demarco dememeye özen göstererek.

Galiba bu tarz durumlara alışıklardı.

"Yanında fahişe gibi duruyorum," dedim kısık sesle.

Jake öksürür gibi yaparak kahkahasını gizledi. Stilettomun topuğunu ayağına geçirmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Tamamen kendi eserin sonuçta. Göze çarpmaya mı çalıştın?"

"Kendimin tam zıddı gibi görünmeye çalıştım," diye fısıldadım.

"Aferin sana."

"Ha ha," diye homurdandım hostes bize yerimizi gösterirken.

Görevli kız, bembeyaz dişleriyle gördüğüm en içten gülümsemelerden birini sergiliyordu. Belki de birazcık arsız ama dost canlısı tiplerdendi.

"Garsonunuz hemen gelecek. Şimdiden afiyet olsun," dedi yine bize bir soyadı kullanmadan hitap ederek.

Yanımızdan gidince dikkatimi Jake'e verdim. Gözlüğü karartmalı olduğundan gözlerini tamamen gizliyor, insanlar nereye baktığını fark edemediği için istediği her yerde bakışlarını gezdirebiliyordu.

"Zekice," dedim güneyli aksanıyla. Alay edercesine söylediğim için sırıttı.

"Beğeneceğini biliyordum," dedi vurgulamak istercesine gözlüğünü düzelterek.

Masamız, bize kimsenin kulak misafiri olmayacağı bir noktada olsa da sesimizi kaydedebilecek kameralar var mı diye etrafa bakındım.

"Üstümüzde iki tane var," dedi Jake. Neden etrafa bakındığımı sorgulamasına gerek yoktu. "O kuşların sesini sanki alarm sesiymiş gibi duyabiliyorum."

Bu da ya şifreli konuş ya da mesaj yaz demekti. Anlamıştım.

Bana dikkatli olmamı ima ediyorsa kameralar ses kaydı alıyor olmalıydı.

"Haklısın. Üstümüzde iki kuş uçuyor. Bunu nasıl yaptığına asla anlam veremiyorum," dedim yanlışlıkla yaptığım güneyli aksanını sürdürerek.

"Aksanın hâlâ çok hoşuma gidiyor," dedi sırıtarak.

Şerefsiz.

Başımı kaldırmamla Tyler'ın içeri girmesi bir oldu. Yanında Lawrence'ı görünce midem bulandı. Bizden iki masa öteye oturdukları an Jake, alttan elime bir şey uzattı. Uzattığı şeyi elime alır almaz ne olduğunu anladım.

Çaktırmadan küpem açılmış gibi yaptım ve düzeltmek için elimi uzattım. Parmaklarım, uzun sarı peruğun altındaki kulağı-

mı ustalıkla buldu. Ancak küpeye uzanmak yerine Jake'in verdiği küçük cihazı kulağıma yerleştirdim.

Küçük, sevimli fahişesi olarak Jake'in elini okşarken tüm dikkatim onun üzerindeymiş gibi davranıyordum. "Gününün nasıl geçtiğini bana yemekten sonra anlatacaksın herhâlde?" dedi şifreli konuşmamızı bozmayarak.

"Her zamanki gibi, hayatım." Güneyli aksanını taklit etmeye devam ederek cevaplamıştım.

Gülmemek için kendini tutuyordu ancak Tyler ve Lawrence'ın sessiz sessiz konuşmaya başladıklarını duyduğum an gülümsemem soldu.

Cihaz, kulağımı nereye çevirirsem o yöndeki sesleri daha net duymamı sağladığından, sanki şefkatle onu izliyormuşum gibi başımı Jake'e çevirdim.

"Dev olması lazım, adamım. O gece yaşananlar yüzünden bize zarar vermek isteyen başka kimse olamaz," dedi Tyler.

Demek ki *benim* yüzümden buluşmuşlardı. Her şey ortaya çıkmıştı.

"Mümkün değil," diye alayla güldü Lawrence.

"İki gün sonra herif kriz geçirdi ve çok ileri gittiğimizi söyledi. Ağladı diyorum sana, dostum. Pısırık gibi ağladı. Onlara yaptıklarımız yüzünden hasta olduğumuzu söyledi. O olmalı. Şerefsiz sonunda aklını kaçırdı ve şimdi de peşimizde. O gece sikini kirletmediği için masum olduğuna inanıyor ve tek tek bizi avlıyor."

Gözümün ucuyla Lawrence'ın başını iki yana salladığını fark ettim. Elimi Jake'in kolunda gezdirirken bir yandan menüyü ona okuyor ve düşünüyormuş gibi yapıyordum ama aslında dikkatim diğer taraftaki sohbetteydi.

"Hayır. O değil. Kardeşiyle konuştum, son iki aydır kilise işi için Meksika'da olduğunu söyledi."

Dürüst olmak gerekirse, ne yapacağımı bilmediğim tek kişi Dev'di. Pişman olan bir tek o vardı. Diğerleri o gece gelmesi için onu zorlamışlardı. Bu onu kurbanlardan biri yapmazdı tabii ki. Konuşabilirdi, karşı çıkabilirdi...

Şu an öldürülecekler listemde değildi. Ama on parmağını kesebilirdim.

Jake, konuşmaları duyamadığı için sıkılmış olacak ki dikkatlice elini kaldırarak kulaklığın diğerini kulağına yerleştirdi. Birisi doğrudan kulağına bakmadığı sürece fark edilmeyecek kadar küçük bir cihazdı. Ayrıca baksalar bile dinleme cihazı olmasından ziyade işitme cihazı olduğu düşünebilirlerdi.

"Sana o değil diyorum. Bana güven. Bu konuyla ilgili bir şeyler duyduğundan bile şüpheliyim. Melissa bana abisinin kilisede görevdeyken fotoğraflarını yolladı. Kardeşine her gün yazıp neler yaptığını anlatıyormuş," diyen Lawrence, Tyler'a karşı çıktı.

"Melissa onu koruyor olamaz mı? Herifin kahrolası kardeşi sonuçta."

"Kız, çocukluğumuzdan beri bana âşık. Güven bana, yaptıklarımıza dair ufacık bir fikri bile olsa aşkı hemen son bulurdu. Tabii öyle şeylerden hoşlanmıyorsa. Öyle bir durum olsa kardeşini ele verirdi. Ne olursa olsun kız abisini korumuyor."

"Bence o. Başka kimse olamaz."

Lawrence etrafına bakındı. Bakışları kısa bir anlığına bizim masamızda da gezindikten sonra diğer tarafa çevrilip terasta oturan insanları süzdü. Ardından dikkatini tekrar Tyler'a verdi.

"O değil. O gece kafayı sıyırdı evet ama sence onu kim kendine getirdi?"

Tyler'ın kafası karışmış gibiydi.

Garsonumuz masaya ekmek bırakırken Jake, ikimizin adına sipariş verdi. Aynı anda konuşan bu kadar çok insan varken diğer

masayı duymak zordu. Gerildim, hiç iştahım olmasa da ekmeği çiğnerken hiçbir şey kaçırmamak için kendimi kasıyordum.

"Ne yaptın sen?" diye sordu Tyler.

"Ona, tek kelime ederse Victoria'nın başına gelenleri Melissa'nın da tadacağını söyledim. Sonra kasabadan taşındılar, o da kendini Hristiyanlığa vermeye başladı. Günahlarının bedelinin bu olduğuna inanıyor. Yani Tanrı aşkına, Dev, etrafta gezip birilerini falan öldürmüyor," dedi Lawrence sertçe.

Az önce Dev'in on parmağını kurtarmış olabilirdi.

Bir de dilini. Ama kendi dilinden olmuştu. Bir ayrıcalık tanıyarak dilini de kesecektim.

"Başka kim vardı ki?"

"Bence gayet açık, değil mi?"

"Değil."

Lawrence çileden çıkmış gibi Tyler'ın kafasına vurdu. Terasta öğle yemeği yiyip normal vakit geçiriyorlarmış gibi davranıyorlardı. Bana kalırsa terası çok kalabalık olmayan bir mekân seçmelerinin sebebi buydu.

Lawrence'ın bir ev arkadaşı vardı, Tyler'ınsa karısı. Bu konuyu evlerinde tartışmamalarının sebebini anlıyordum ama neden telefonda konuşmamışlardı?

"Babalarının yaptığı şey yüzünden bütün kasaba onlardan nefret ediyordu. Onlardan hiç nefret etmeyen kim vardı bir düşün. İpucu vereyim: O herifin babası, o ikisinin babasının avukatıydı."

Tyler ânında başını iki yana salladı.

"Hayır. Jacob'ı iki sene önce gördüm. Şirketle ilgili bir işte karşılaştık ve benimle yumruk tokuşturdu. Hatta bir ara takılmak için aramamı söyledi. Bunu biliyor olsa yumruğu yüzüme atardı. Bence o gerçeği öğrenemeden diğerleri öldü ve Jacob da sonra kasabayı terk etti, yani dedikodulardan haberi yok."

Lawrence arkasına yaslanırken aklı iyice karışmış gibi görünüyordu. Jake elimi biraz sertçe sıktı.

O karşılaşmayı hatırlıyordum. Jake, uzaktan bir bilgisayar işi yapıyordu ve Tyler o zamanlar Jake'in yaşadığı yere çok yakın bir yerde çalışıyordu. Jake onu öldürmeyi deli gibi istese de bir planımız olduğunu ve bu intikamı benim hak ettiğimi biliyordu. Kendine has bir rolü olduğunun ve beyin takımında yer aldığının farkındaydı. Benim rolümse onların en korkunç kâbusu olmaktı.

"Ayrıca," diye devam etti Tyler. "Artık tekerlekli sandalyede. Birkaç yıl önce motosiklet kazası geçirmiş."

Ayağıyla beni dürten Jake'in dudaklarında bilmiş bir gülümseme vardı. Her şeyi düşünmüştük.

"O zaman bir tecavüzcünün orospu kızı ve ibne oğlu adına öfkelenebilecek kimse aklıma gelmiyor," dedi soğukkanlılıkla.

Abimden böyle bahsettiklerini duyunca midem bulandı. Benim güzel kalpli, dürüst, güçlü, sevgi dolu, inanılmaz abim öyle bir sonu hak etmemişti... Ama asla hak etmediği çok fazla şey yaşamıştı.

Onlar yüzünden ben kimsesiz kalmıştım. Onlar yüzünden, bu dünyaya ayak basan en harika adam gülümsemesiyle fark yaratamadan ölmüştü.

Bu adamlar da sırf o eş cinsel diye kendilerini haklı görüyorlardı. O geceye kadar hayatımda yalnızca iki adamla birlikte oldum diye, bana yaptıkları konusunda kendilerini haklı görüyorlardı.

Babamızı sevdiğimiz için bizi cezalandırmayı kendilerine hak görüyorlardı...

Jake boğazını temizleyince elini çok sıkı tuttuğumu fark ettim. Tırnaklarım tenine saplanmıştı.

Parmaklarımı hafifçe gevşeterek dinlemeye devam ettim. Şu an ikisinin de gırtlağını kesmeden ne kadar daha dinleyebilirim merak ediyordum.

Lawrence planladığımdan daha erken ölebilirdi. Tyler'la ikisini bağlayıp ben onları parçalara ayırırken ağlaşmalarına izin verebilirdim.

"Belki bağlantılı değildir," dedi Lawrence omuz silkerek. "Bir süre evine kimseyi alma, karma da öyle yapmasını söyle. Ben daireme bir güvenlik sistemi kurduracağım. Sen de yapsan iyi edersin. Ne olur ne olmaz. Babama kalırsa, eve zorla girme izi olmadığı için biri o kişiyi doğrudan içeri almış."

"Siktir," dedi Tyler sertçe. "Tamam. Ben de bir şeyler yapacağım."

Anahtarsız giriş sistemi en sevdiklerimdi. Kameradan girilen şifreyi takip etmek çok kolaydı. Ayrıca geleneksel kilitleri kullanıyorlarsa, anahtarların birer kopyasını çıkarmak da kolaydı. Böylece sanki beni içeri davet etmişler gibi görünüyorlardı.

Ölü bir kızın peşine düşmemeleri için bir önlem daha.

Jake, ekmeğinden bir lokma alırken ben de sarhoş gibi ekmeğime uzandım. İlk kez bu konunun af dilemek dışında açıldığını duyuyordum. Genelde ben boyunlarına bıçağımı dayamışken konuyu açıyorlardı.

Onları merhamet etmem için ağlatırken, af dileyerek yalvartırken ve hayatta kalmak için yakarmalarına sebep olurken yüzüme böyle şeyler söyleyecek kadar taşaklı olamıyorlardı. İşin eğlenceli kısmına gelmeyi hiç bu kadar istememiştim.

En iyi güvenlik sistemlerini tartışmaya başladıklarında restoranın ortasında ikisinin de boğazlarını ve aletlerini kesmemek için kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

"Bence yeni evimize iki kuş almayı bir düşünmemiz lazım. Ne dersin?" diye sordu Jake. Belli ki aynı şeyi düşünüyorduk.

"Bu kadar kısa sürede halledebilir miyiz?" diye sordum. İntikamın tadı dilimin ucundayken tatlı tatlı gülümsedim.

"Bence hallederiz. En fazla bir hafta daha bekleriz. Onlara da güzel bir yer ayarlamış oluruz hem, güvende olurlar."

Tyler'ın eski evinin arkasında hâlâ satılık olan bir fırtına sığınağı vardı. İkisini de oraya kapatabilirdim. Ben iki kuşla aynı anda meşgulken Jake de emlakçıları oradan uzak tutmak için elinden geleni yapabilirdi.

"Canım, ben o kadar da aç değilmişim," dedi Jake, garson yemek tabaklarımızı bırakırken.

"Ben de," dedim. Çatalımı bifteğe gereğinden fazla sertçe batırmıştım.

Tyler ve Lawrence artık duymamız gereken bir şeylerden bahsetmiyorlardı. Aksine, etrafımızdaki birkaç kişinin gerçekten Jake'in fahişesi olup olmayabileceğimi tartıştıklarını duyuyordum.

Tyler kalkmaya hazırlanırken Lawrence onu durdurdu.

"Kendine benim gibi bir kullan-at telefon al. Bir şey olursa beni o telefondan ara. Kişisel aramalar yapmayalım. Tamam mı?"

Kullan-at telefonu vardı demek? Bunu nasıl kaçırmıştım?

Tyler başını onaylarcasına salladığında Jake'le birbirimize baktık.

"Eğer bunu yapanın kim olduğunu bulursak, işi kendi yöntemlerimizle çözerken kimsenin bizi fark etmemesi lazım. Anlıyor musun?" diye sordu Lawrence.

"Denediklerini görmeyi çok isterdim," diye fısıldadı Jake.

Dudaklarım seğirdi. Birini öldürmek için hiç bu kadar heyecanlanmamıştım.

Kalkmadan önce Tyler'ın biraz uzaklaşmasını bekledik. Lawrence'ın masasının yanından geçtiğimiz sırada elini uzatıp bileğimi yakaladı. Tam o anda, orada boğazını parçalamamak için tüm içgüdülerimle savaşmak zorunda kaldım, kalbim göğsüme hızla çarpıyor ve midem bulanıyordu.

Başımı eğerek ters ters ona baktım.

Şerefsiz bana göz kırptı ve bir kart uzattı. Sırf ondan uzaklaşabilmek için kartı elinden aldım.

"Müsait olunca ara, tatlım. Senin gibi bir kıza, tüm manzaralarına hayran kalacak biri lazım."

Ona göz kamaştıran bir gülümsemeyle göz kırptım ve tekrar yürümeye başladığımda elini yavaşça bıraktım. Eh, ona çok güzel bir manzara sunacaktım. Duvarları onun ve Tyler'ın kanıyla boyamamı izlerken kan kaybından ölmelerine izin verecektim.

Çok güzel olacaktı.

Kaldırıma adım attığım an kenara çeken kamyoneti hayretle izledim ve ayağım takıldı. Derin bir nefes verirken Jake'e yanaştım, Logan'ın arabadan inişini izlerken resmen arkadaşıma yapışmıştım.

New York, böyle bir şeyin yaşanamayacağı kadar büyük bir yer olmalıydı.

Kaldırımda bir yemek kamyonu vardı ve Bay Küstah'la o tarafa doğru yürürken sanki harika bir gün geçiriyorlarmış gibi gülümsüyorlardı. Günlük kıyafetler giymişlerdi, üzerlerinde kot pantolon ve tişört vardı. Her zamanki gibi takımları çekmemişlerdi. Bir şey mi kaçırıyordum acaba?

"Ne oldu?" diye fısıldadı Jake önce onlara sonra bana bakarak.

"Sevgilim," diye fısıldadım.

Derin bir nefes vererek küfrettikten sonra beni onlara fazla yakın olan arabama sürükledi. Araba benim adıma kayıtlı falan değildi tabii. Sınırlı sayıda kullanımlık gizli arabalarımdan biriydi.

Evren, bana karmaşık sinyaller gönderiyordu. Önce Dev'in parmaklarını ve dilini kurtarmıştı. Sonra bir öğle yemeğinde böyle bir sonuca varacağımı hiç düşünmediğim hâlde iki adamı daha korkunç bir ölüme mahkûm etmişti. Şimdi de beni hayallerimdeki adamın karşısına mı çıkarıyordu?

"Bir gün FBI'ın başına geçeceksin. Şahaneydi," dedi Bay Küstah. Logan'la konuşurken sesinde saf bir hayranlık vardı.

"Öyle bir niyetim yok. Sadece kahrolası itirafı aldığımız için mutluyum. Eve daha hızlı dönebileceğiz."

Bay Küstah homurdanırken Jake beni arabaya sürüklemeye devam ediyordu. Kulaklık hâlâ kulağımda olduğu için sokaktaki gürültüye rağmen onları kolaylıkla duyabiliyordum. Başım yana eğik yürümeme sebep olsa da, kulağım onlara dönük olduğu müddetçe konuşmalarını duyabiliyordum.

"Buzdan Kraliçe'ye mi dönüyorsun?" diye sordu adam iğneleyici bir tavırla.

Adı kesin Carter'dı. Yoksa Chris miydi? Craig? Hatırlayamıyordum.

Logan'ın gülümsemesi enfesti. "Evet. Kıskanma."

İsmi C ile başlayan herif gözlerini devirdi. Stilettolarımla kaldırımda sürüklenirken heyecandan bayılmak üzereydim. Birkaç dakika önce kalbim patlayacak gibiydi ama şimdi Logan'ı görmek içimde yanan alevleri söndürmüştü.

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu ismi C ile başlayan herif.

"Kanıtların usule uygun işlendiğinden ve güvenle mühürlendiğinden emin olur olmaz. Bu herifin aradan sıvışmasını istemiyorum."

"Kahrolası da Vinci. Kafanda onca şey olması korkunç."

Ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Kafamdakilerin yarısını bile görmedin, Craig. Benim kızı aramam lazım, sen bana hamburger söyle."

Siktir!

Telefonumu sessize aldım. Jake arabamın kapısını açarken, arama sesli mesaja yönlendirileceği için hiç mutlu değildim. Arabaya binip kulaklığı çıkardım ve Logan beni ararken kalbimin sızlamasına müsaade ettim. Ardından telefonumu kenara bırakıp bana ters ters bakan Jake'e döndüm.

"Bunu sonra konuşacağız. Sen evime gelir gelmez, en kısa zamanda."

Başımı sallayarak kapımı kapatmasını bekledim, ardından arabamı çalıştırdım. Planlamam gereken iki cinayetim, görüşmem gereken bir sevgilim, gazını almam gereken bir dostum vardı. Ve bu sırayla hareket etmek zorunda değildim.

Sıradan Amerikalı bir kadındım işte.

Yoksa sıradan bir Amerikan Sapığı'mıydım?* olacak

* Amerikan Sapığı (American Psycho), 2000 yılı, ABD yapımı korku-gerilim filmidir. -ed.n.

Ninova

On Birinci Bölüm

Zamanın tek olayı, her şeyin aynı anda gerçekleşmemesini sağlamaktır.

-Albert Einstein

"Demek senin kız bayağı zenginmiş," dedi Hadley yanıma otururken.

"Maddi durumunu mu araştırdın?" diye sordum hayretle. "Bu mahremiyet ihlali!"

"Yok ya, şöyle bir göz attım. Kız şüpheli falan olmadığı için kuralları çiğnemiş olmuyorum."

"Tabii canım sadece yasayı," dedim duygusuzca.

Sırıttı. "İnanılmaz bilgisayar becerilerim ve olmaması gereken internet sitelerini kapatma yeteneğim için işe alındım. Adli tıp uzmanlığım sayesinde buraya gönderildim. Yani sırf tertemiz bir ahlaki pusulam olduğu için burada değilim. Ayrıca biraz bakıverdim işte. Gerçekten. Hem ciddi olalım, kız inanılmaz zengin. Evi nasıldı?"

İnleyerek başımı iki yana salladım. Hadley kesinlikle dürüstlük abidesi olduğu için FBI olmamıştı. Ya hapse girecekti ya da bizimle çalışacaktı ve böylece FBI olmuştu.

"Böyle bir şey yaptığını kimseye söyleme," diye mırıldandım. Savcıya hazırladığım dosyanın son düzenlemelerini de yapmıştım.

"Tabii canım," dedi sırıtarak. "Eee, evi nasıldı? Gerçekten merak ediyorum."

"Gösterişli değildi. Güzel görünen iki katlı beyaz bir ev. Orada uzun zamandır yaşamıyor, duvarlarda resim falan yoktu. Döşeme tamamen parkeydi ama eğer asıl sorduğun buysa, etrafta mermerden heykeller ya da altın korkuluklar falan yoktu. Garaj yolu da kaldırımın dibindeki o tatlı evin aksine, *Hayalet Süvari*'den fırlamış gibiydi."

Hayal kırıklığına uğramış gibi kaşları çatıldı. "Kocaman bir malikâne ve kuğuların yüzdüğü bir göl beklemiştim. Kahretsin. Güzel bir evin olmayacaksa o kadar parayı ne yapacaksın ki?"

"Bazı insanlar mütevazıdır, Hadley. Onun zengin olduğunu bilmiyordum bile."

Lana'dan bahsedince yine aklıma düşmüştü. Ona karşı bir takıntı geliştirmekten endişe ediyordum. Ve bunun hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim.

Tüm gün boyunca aramalarıma da mesajlarıma da dönmemişti. Bu yüzden sonunda beklediğim cevap gelince çok şaşırdım.

LANA: ÖZÜR DİLERİM!!! Bu sefer benim işim çıktı. İnanılmaz meşguldüm ve yanıma sadece iş telefonumu almışım. Birkaç dakika önce döndüm.

İş telefonu olduğunu da iş toplantısına gittiğini de bilmiyordum. Ama beni başından atmadığı için rahatlamıştım.

"O mu?" diye sordu Hadley hâlâ yanımda olduğunu hatırlatarak.

"Git başımdan, Hadley. Kuğuların yüzdüğü bir gölü yok işte."

Paranın yanlış ellerde olduğuyla ilgili söylenerek yanımdan ayrıldı.

Tam Lana'ya mesaj yazarken sesini duymanın daha iyi olacağına karar verdim ve arabama yöneldiğim sırada onu aradım.

"Selam!" diyerek telefonu açtı. Nefes nefeseydi. "Özür dilerim. Gerçekten çok meşguldüm, dediğim gibi telefonumu almamışım sonra da..."

"Özür dileme. Sadece seni tekrar ne zaman görebileceğimi merak ediyordum. Ben döndüm. Dava kapandı, ödül olarak birkaç günüm var yani. Neden böyle nefes nefesesin?"

"Küçük bir egzersiz yaptım da. Bu arada benim de iki gün boşluğum var. Bu ay biraz fazla meşgul olacağımızdan ortağım işleri rayına koymak için plan yapıyor."

İşinden hiç bahsetmezdi ama Hadley kafamı karıştırmıştı bir kere. Madem bu kadar zengindi, o zaman ayak işlerini niye kendi yapıyordu? Neden birilerini tutmuyordu?

"Yani birlikte iki günümüz mü var?" diye mırıldandım, çözülmemiş bazı dosyaları çantama atarken.

"Evet. Ve boxerın hâlâ bende. Hatta duş alır almaz tekrar giyeceğim."

"Benim de gelmeme ne dersin?"

"Zaten seni davet etmiştim aslında," dedi. "Bu ince mesajlar konusunda berbatım, değil mi?"

Sırıtarak arabama binip otoparktan çıkmaya hazırlandım. Biraz rahatlamaya hazırdım. Evimden birkaç temiz kıyafet almam lazımdı fakat bu da fazla uzun sürerdi.

"Ne diyeceğim! Aklıma bir şey geldi. Neden ben sana gelmiyorum? Sen benim evimi gördün. Sıra bende."

Bu, sorunu çözerdi.

"Pek bir özelliği yok ama seni yatak odamda görmek isterim."

Küçük bir kahkaha attı. "Tekrar gelmeye bahane olsun diye külotumu da bırakırım."

"Ama ben onu giyip dondurma yiyemem," dedim. Onu güldürmekten inanılmaz keyif alıyordum.

"Bildiğim iyi oldu. Adresi atarsan, duş alır almaz oraya gelirim. Şu an evde misin?"

"Şimdi ofisten çıktım."

"Tamam. O zaman acele edip hazırlanayım. Bana adresini yaz, Ajan Bennett."

"Ajan Bennett mı oldum yine?"

"İlerleyen saatlerde Logan'a döneceğim," diyerek bana takıldı. Bunu öyle bir ses tonuyla söylemişti ki, malum uzantımın tepkisini gören otuzuma değil de on sekizime yaklaştığımı sanabilirdi.

"Görüşürüz."

Telefonu kapatıp ona adresimi gönderdim. Benim de duş almam gerekiyordu, en azından buna vakit vardı. Ayrıca dışarı çıkmamıza gerek kalmasın diye bir yerde durup yiyecek bir şeyler almaya karar verdim. İki günümüz vardı ve yapmak istediğim tek şey, bu takıntımı kontrol altına almaktı.

Hızla markete uğrayıp bagajımı doldurdum ve evin yolunu tuttum. Kapıdan içeri adım attığım an telefonum çalmaya başladı. Craig'in adını görünce inledim.

"Hemen işe dönmemiz gerektiğini söyleme lütfen."

"Sana da merhaba, Kıdemli Özel Ajan Logan Bennett. Çalışkan arı işinin başına dönmek istemediğine göre, birinin vajinası altından olsa gerek."

"Craig, kameraların karşısında yakışıklı görünmeye devam etmek istiyorsan, Lana'nın vajinasından bahsetmeye bir son vermeni öneririm."

"Tamam. Anlaşıldı. Neyse, yeni bir ipucu bulursak haber vermemi söylemiştin. Hadley sonunda Öcü davasında kullanılan bıçağın türünü çözmüş. Sana bir fotoğrafını atıyorum."

"Teşekkürler," diye homurdandım. Normalde olmam gerektiği kadar minnettar sayılmazdım.

"Rica ederim, Logan. Kimse bugün ya da yarın işe dönmeni beklemiyor. Büyük bir davayı çözdün ve tam zamanında bir kızın hayatını kurtardın. Üstelik bugün neredeyse her şeyi tek başına yaptın. Başka hiç kimse kili fark ederek Leonardo da Vinci saplantısının parçalarını bir araya getiremezdi."

"Başka etkenler de vardı," dedim.

"Evet. Simetri," dedi kesin bir dille.

"Ve diğer şeyler."

"Seni iki günlük huzurunla baş başa bırakıyorum."

Telefonu tam kapattığımızda Lana'dan mesaj geldi.

LANA: Navigasyonuma bakarsak otuz dakikaya oradayım. Birkaç dakika daha hızlandırabilir miyim diye bakacağım.

Cevap yazarken yüzümde bir gülümseme vardı.

Araba sürerken mesajlaşmak yok.

LANA: Tutuklamakla mı tehdit ediyorsun?

Gülerek telefonu kenara bıraktım. Lana, başta sandığım gibi mesafeli bir kız değildi. Evet, belki yalnızdı. Ama mesafeli değildi. Tıpkı benim gibi olduğunu fark etmiştim. Yalnız yaşasa da ihtimallere kendini kapatmamıştı.

Marketten aldıklarımı yerleştirdikten sonra tişörtümü üzerimden çıkarmak için uzandım. Helikopterin egzoz kokusunun üzerime sindiğini fark edince yüzümü buruşturdum. Bu kadar kötü koktuğumu nasıl fark etmemiştim?

Tam duşa girerken telefonuma bir mesaj daha geldi. Craig, söylediği gibi fotoğrafı bana atmıştı ve bıçağın herhangi bir özelliği yoktu. En azından vakti gelirse, araştırabileceğimiz modeli öğrenmiştik.

Vakti gelirse değil. *Geldiğinde.* Bu şerefsizi yakalayacaktım.

Muhtemel cinayet silahının olduğu fotoğrafı gördükten sonra davayı gözden geçirmek için o kadar vakit harcamıştım ki, kapımın tıklatıldığını duyana dek zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım bile.

Kahretsin.

Otuz dakika olmuştu ve ben duş alıp üstümdeki kokuyu atmak yerine davayı inceleyerek vakit kaybetmiştim.

Kapıya koşarken içten içe kendime küfrediyordum. Kapıyı açtığım an Lana üzerime atılmadan önce koyu renk saçlarını görür gibi oldum. Dudakları dudaklarıma yapıştı.

Tadına varırken ona karşı koyacak değildim, üstelik bu kadar güzel kokuyorken... Ah kahretsin.

İstemeden de olsa geri çekildiğimde o da durup bana sırıttı. Özgürce gülümsemesine bayılıyordum.

"Bok gibi kokuyorum."

Kahkaha atarak başını iki yana salladı. "Bu koku şeye benziyor... Dürüst olmak gerekirse ne koktuğunu bilmiyorum."

"Helikopter. Hemen duş alayım sonra kaldığımız yerden devam edelim. Rahatına bak. İşim uzun sürmez."

"Kokuyu sorun etmem," dedi. Alt dudağını ısırışı, aletimin hijyen ihtiyacıma karşı çıkmasına sebep oldu.

"Beş dakika. Sadece o kadar."

Uzun kirpiklerinin altından bana bakarken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Ardından bakışlarını evimde gezdirmeye başladı. Silahım oturma odasındaki masanın üzerindeydi. Lana, sanki silah onu huzursuz ediyormuş gibi o taraftan uzak durmaya özen gösteriyordu.

"Güvenlik kilidi açık," dedim ve hızla ona göz kırptıktan sonra banyoya koşup aceleyle duş aldım.

Kurulanma işini halledince altıma bir boxer giyip içeri koştum. Lana, mutfak tezgâhına yaslanmış Öcü davasına bakıyordu.

"Bu çok korkunç," dedi kaşlarını çatarak başını kaldırdığı sırada. "Yakaladığınız adam bu muydu?"

"Benim hatam. Dosyayı ortada bırakmamalıydım. Bunları görmemen gerekiyordu."

Kaşları daha da çatıldı.

"Kapanan davalar gizli sayılmıyor. Yani en azından ben öyle biliyorum."

"Eski davalar gizli değil. Ama yeni olanlar öyle. Ayrıca bu kapanan bir dava da değil. Sorumsuzca ortada bırakmak yerine dikkatli bir şekilde ilgilenmem gereken aktif bir soruşturma."

Büyük bir adımla tezgâhtan uzaklaşırken dudakları gerildi.

"Özür dilerim. Bilmiyordum. Sadece görünce... Okumamalıydım. Üzgünüm."

Omzumu silktim ve onu belinden yakalayıp kendime çektim. Lana'ya dokunmaya ihtiyacım vardı. Onu görene kadar dokunmaya ne kadar ihtiyaç duyduğumdan bihaberdim.

"Dedim ya, benim hatam. *Ama* artık okuduğuna göre, benimle fikrini paylaşmaya ne dersin?"

Kaşları havalandı.

"*Fikrimi mi?* Bana göre, bu herif hastanın teki. Kadınlara tecavüz edip birkaç bıçak darbesiyle yavaşça kan kaybından ölsünler diye onları bırakıyor ve bu çok korkunç... Neyse. Fikrim bu."

"Aradığımız şüphelinin nasıl birisi olabileceğiyle ilgili fikrini kastetmiştim."

Dudaklarını birbirine bastırdı.

"Dikkatlice okumadım ki."

Onu dosyaya yaklaştırıp kâğıtları tezgâha yaydım, telefonuma gelen yeni fotoğrafı da gösterdim.

"Adamın onları bıçaklayarak öldürdüğünü değil, kan kaybından ölmek üzere bıraktığını söyledin. Bu profil çıkarırken önemli bir detay. Şimdi bana fikrini söyle bakalım."

"Başının belaya girmesini istemiyorum, Logan. Bana göstermemen gereken şeyleri gösterme, anlatmaman gereken şeyleri de anlatma."

Bakışları bana çevrilirken hafifçe kaşları çatıldı.

"Şu an detayları sevgilimle paylaştığımı bilseler bile pek bir şey yapamazlar. Bulaşılacak bir tip değilimdir. Okuyup benimle düşüncelerini paylaşsana."

Dudaklarına anlamadığım sebeple bir gülümseme yayılsa da saçlarını kulağının arkasına itip başını dosyaya eğdi.

"Bu seni heyecanlandırdı mı?" diye sordum keyifle. Böyle konuların midesini bulandırdığından bahsettiğini anımsıyordum.

"Benden *sevgilim* diye bahsettin," dedi sessizce.

Eğilirken yüzüme bir gülümseme yayıldı. Üzerinde ince askılı bir bluz olduğu için açıkta kalan omzuna küçük bir öpücük kondurdum.

"Bana kalırsa öylesin."

O öksürürken, ben de geri çekilip kızarmasını izlemenin tadını çıkardım.

Dosyayı incelerken yüzüne ciddi bir ifade yayılmıştı, detayları inceliyor ve yazan her şeyi inanılmaz bir hızla okuyordu.

"İlk bakışta yaralanmalara bakınca aşırı güç kullanılmış gibi duruyor. Ama yaralar ölümcül değil, aksine çok yüzeysel. Kadınlara tecavüz ederken yapıyor olabilir, kanlarını akıtacak kadar bıçağın ucunu saplıyor olabilir. Adam tecavüze devam ederken yaralar derinleşiyor çünkü ancak böyle zirveye ulaşıyor olabilir. Tecavüz genelde güç takıntısıyla ilgilidir."

"Konu hep güç takıntısıdır," diye düzelttim. "Popüler inanışın aksine, cinsel arzularla alakalı çok az cinsel saldırı davası vardır."

Dalgınca başını sallasa da gözlerindeki o soğuk ifadeyi yakalamıştım. "Adam sadist. Durumu düşününce, karşısındakinin hayatını tehdit eden bir acıya sebep olmadığı müddetçe boşalamıyor olabilir. Psikotik krizin sebebi muhtemelen iktidarsızlık. Belki kazara bu hissin tadına vardı ve şimdi bunun için kadınları öldürüyor. Güçle tahrik olup acıyla boşalıyor."

Elleri titrerken kesik bir nefes verdiği an özür dilemeye başladım. Gerçekten bu tür şeyleri görmeye katlanamıyordu. Cesetleri ve acımasız saldırıları görmeye katlanamayacak bir sivili bunlara maruz bırakmam aptallıktı.

Ama tam ben ağzımı açtığım an konuşmaya başladı. "Dünyada fark edilmeyen birisi olabilir. Belki dışarıdan kimsenin dikkatini çekmeyen mavi yakalı bir işçidir. İktidarsızlık sorununu göz önünde bulundurursak, asosyal olabilir. Kendini eksik, hatta erkeklikten uzak hissettiği için geri çekilmiş olabilir. Şimdi de gölgelere saklanmayı seviyor çünkü böylelikle fark edilmeden avlanabiliyor."

Kahretsin ki çok iyi gidiyordu.

Diğer sayfayı açtı. "Başta çok büyük bir öfkeyle yaklaşmış, bunun temelinde yine iktidarsızlık olabilir. Şimdi psikoz daha

kontrollü seyrediyor. Kendini neredeyse dokunulmaz hissettiği bir ölümsüzlük kompleksi geliştirmiş. Yirmi beş ila kırk yaşları arasında beyaz bir adam olduğunu söylerdim. Sağ elini kullanıyor ve dikkat çekmeden insanların arasına karışabiliyor. Muhtemelen temizlik işinde."

Kaşlarım çatıldı.

"Temizlik işine kadar gayet iyiydin. Biz emniyet teşkilatından ya da güvenlik görevlisi olabileceğinden şüphelenmiştik. Çünkü hiç zorlanmadan evlere girebiliyor ve her seferinde apartmanlardaki kameralar kapalı oluyor."

Başını iki yana salladı. "Güvenlik sistemini iyi biliyor olabilir ama aynı zamanda temizlik işçisi de olması mümkün. Geç saatlerde gelip gece vardiyasındaki güvenliklerle sohbet eder ya da kimsenin ilgisini çekmeyen arka plandaki işlere karışırlar."

Gözlerimi kısarak yüzünü incelemeye başladığımdan bakışları beni buldu.

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Sırıtarak bir sayfayı önüme itti. "Sonrasında ortalığı nasıl temizlediğine baksana. Cinayet mahallerini pırıl pırıl yapmış."

"Adli tıpa karşı önlem alıyor," dedim. "Tecrübeli katillerin çoğu işleri bitince ortalığı temizler."

Onaylarcasına başını salladı. "Ama benim dediğim, *nasıl* temizlemiş olduğu. Öylesine bir temizlik değil. Odada hiç toz zerresi yok, her yer işinin ehli bir temizlikçi tarafından temizlenmiş."

Rapordaki bir cümleyi işaret etti. "Camlar cam temizleyicisiyle silinmiş. Hiç iz yok ama diğer camların kirli olduğu not alınmış." Başka bir cümleyi işaret etti. "Parke zemin parke temizleyiciyle temizlenmiş. İz yok." Başka bir cümleyi işaret etti. "Masalar ahşaba özel temizleyicilerle silinmiş. İz yok..."

Hâlihazırda dikkatimi çekmiş olması gereken detayların üzerinden geçtiği sırada onu dinliyordum.

"Babamın... şey... Ben küçükken temizlik görevlisi bir arkadaşı vardı. Bu bir alışkanlık, hatta daha çok dürtü gibi. Hangi temizlik malzemesini kullanacağını öğrendikten sonra aradan yıllar geçse de malzemeleri seçerken dikkat ediyordu. Senin yerinde olsam, bölgedeki temizlik hizmetlerini araştırıp bu apartmanların temizlik şirketleriyle anlaşması var mı diye bakardım."

Kâğıdı önüme çekip tüm detayların üstünden geçtim. "Bütün çalışanları sorguya çektik ve geçmişlerini araştırdık," dedim dalgınca. "Temizlik olayının OKB kaynaklı olabileceğini düşündük ama bıçak darbelerinin farklı sayılarda olması ve cinayet mahallinde başka hiçbir şeyin temizlenmemesi yüzünden bu ihtimali eledik."

"Temizlik hizmetlerinin çoğunda el altından ödeme yapılır çünkü çalışanları tutmak zordur. Çoğunda *yüz göz olma ne yaparsan yap* prensibi vardır çünkü işe ihtiyacı olan kimi bulurlarsa işe alırlar. Paranın çoğu şirkete kalır. Kıyaslayınca çalışanlara kırıntılar kalır. Yani el altından verilen paralar vergisiz olduğundan, daha çok işçi çalıştırabiliyor ve çalışanlarına herhangi bir güvence sağlamıyorlar. Size bunu anlatmak istemedikleri için bahsetmemiş olabilirler yani."

"Sen inanılmazsın, resmen dâhisin," diye inledim.

Yüzünü ellerimin arasına alarak onu sertçe öptüm. Şu an resmen Lana'yı içime sokmak istiyordum.

"Ama şimdi bir arama yapmam lazım," diye homurdanırken dudaklarımın altında gülümsediğini hissettim.

"Aramanı yap. Kötü adamı yakala. Belki ipucu doğru çıkar da tekrar cinayet işlemeden o adamı yakalarsın."

İstemeden de olsa telefonumu çıkarıp Hadley'yi aradım. Bu kız benim sonum olacaktı.

On İkinci Bölüm

Elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. İnsan olarak en kutsal sorumluluğumuz budur.

-Albert Einstein

Logan'ın, o kadınlara tecavüz edip öldüren sapığı bulmasını umduğumu söylemem ikiyüzlü bir yalancı olduğumu göstermezdi. Asıl ikiyüzlülük olan şey, bir sürü adama işkence edip onları öldürdüğüm için beni asla yakalayamamasını ummamdı.

Gerçi bakınca, bu harika ipucunu birileriyle heyecanla paylaşmasını dinlemek güzeldi. Bu ipucunda ona ilham verenin ben olduğumu Hadley'ye söylediği an hem endişelenmiş hem de şaşırmıştım. *Sevgilisinin,* asla görmemesi gereken bir dosyayla ilgili ona fikir verdiğini kimseye söylememeliydi.

Belki de midemdeki kelebeklerin harekete geçmesine sebep olan asıl şey, benden *sevgilisi* olarak bahsetmesiydi. Bu kesinlikle bambaşka bir histi. Ayrıca benimle gurur duyuyormuş gibi konuşması da bana... *iyi* hissettirmişti. Yine o kelime.

O başka biriyle konuşurken telefonum çaldı ve dışarı çıkarak arayanın kim olduğuna baktığımda Jake olduğunu gör-

düm. Bakışlarımı camdan ayırmayıp Logan'ı takip etmeye devam ettim.

"Selam. Hiç şansımız var mı?"

"Fazlasıyla şansımız var. Aceleye getirecek olmamız hiç hoşuma gitmiyor ama sana yardım edeceğim."

Kaşlarım hayretle havalandı.

"Sen mi? Fiziksel olarak mı?"

"Bir seferlik ve sadece emniyet için."

"Hayır. Yapamazsın. Sana detayları anlattığımda kusmuştun, Jake."

"Hiç tereddüt etmeden öldürme yetinin bende olmasını ne kadar isterdim, tahmin edemezsin," dedi sessizce. Ses tonundan gerginliği anlaşılıyordu.

"Ama sonuçta öyle biri değilsin," diye hatırlattım. Logan'ın beni duymadığından emin olmak için gözüm hâlâ üzerindeydi.

"Fark etmez. Böyle bir yükü tek başına sırtlanırken seni riske atamam."

"Şu an bu konuyu konuşamam," dedim Logan'ın telefonunu kapatıp elini saçlarından gezdirmesini izlerken. Fısıldayarak konuşuyordum.

"Siktir. O adamla mısın? Bu konuyu konuşmamız lazım."

"Cinayet odamı senin yıllar önce yaptığın gizli odaya taşıdım."

"Yani bu, profil çıkaran bir adamın, senin sırayla yavaş yavaş insanları öldürdüğünü fark etmesine engel olacak, öyle mi?" dedi duygusuzca.

Logan'ı camdan izlemeye devam ederken derin bir nefes verdim. Etrafa bakınıp bir bardağa uzandı.

"Yaptığım şey benim için ne kadar kolay, bilmiyor musun?"

"Çünkü ikinize korkunç şeyler yaptılar," dedi fısıltıdan farksız bir sesle.

"Hayır, Jake. Beni tekrar bulacaklar korkusuyla bir köşeye kıvrılmaktan vazgeçtiğim andan beri, beni yöneten tek his içimdeki öfke olduğu için. Beni başka bir hissin yönetebileceği aklımın ucundan geçmedi. Tüm bunlar bittikten sonrasını düşündüm... Hepsini öldürdükten sonra yapmayı iple çektiğim hiçbir şey yok. Şimdiyse... Şimdiyse bir umut var. Bu adam sanki evren yanlış bir zamanda bana hediye vermiş gibi karşıma çıkana dek, umudun ne kadar güçlü olabileceğinden habersizdim."

Sertçe bir nefes verdiğinde yalpaladım.

"Umudunun olmasına sevindim, Lana. Gerçekten. Çok sevindim. Sadece... Seni hapse atmayacak birine karşı umutlanamaz mıydın?"

Ses tonu şakayla karışık olsa da durumun ciddiyetini hatırlatmaktan da geri durmuyordu.

"Mecbur kalırsak o köprüden de geçeriz. Dikkatli olacağıma güven."

"Tuhaf bir durum hissedersen... Sana *sorular* sormaya başlarsa... Sadece soruları dinle. Ne anlam arayacağını zaten biliyorsun. Böyle bir şey yaşanırsa, oradan hemen uzaklaşacağına söz ver."

"Söz," dedim sırıtarak.

"Sana endişelenmekten kel kalacağım," dedi inleyerek. Tekrar eve doğru yürümeye başladım.

"Sonra konuşuruz."

Telefonu kapatıp Logan'ın yanına yaklaşırken üzerindeki boxerla özenle bir içecek hazırlamaya çalıştığını gördüm. Tezgâha yaslanarak manzaranın tadını çıkardım.

Arkasını dönüp onu süzdüğümü fark edince kaşlarını oynattı.

"Gitmen gerekiyor mu?" diye sordum. Ona ne kadar ihtiyacım olduğunun sesime yansımamasını umuyordum.

"Bu akşam değil. Muhtemelen yarın gerekecek ama bu akşam değil."

İfadem hayal kırıklığımın bir kısmını maskelese de gülümsedim. En az iki günümüz olsun istiyordum ama elimdekiyle yetinecektim. Bu zalim hayatın bana bu kadarını sunmasını da beklemiyordum sonuçta.

"İnanılmaz olduğunu biliyor musun?" diye sordu bana yaklaşarak.

Yanıma geldiğinde blender aklından çıkmış gibiydi. Yüzüme doğru eğilirken başımı kaldırarak beni uzun uzun, sertçe, ve arzuyla öpmesine izin verdim. Her bir öpücükle, ruhumu kavramaya ne kadar yaklaştığını tasvir edebilmeme yetecek kadar kelime yoktu.

Neredeyse ruhumdaki karanlığın bir kısmını silebilecekmiş, hatta etrafı biraz aydınlatabilecekmiş gibi hissediyordum.

Kollarını bana sararak kendine çekti ve eğilmeme gerek kalmadan dudaklarımın tadını çıkaracak şekilde beni kucağına aldı.

Logan çok uzun, bense çok kısaydım.

Bacaklarım beline dolanırken dudaklarına doğru gülümsedim. Öpüşmemizi bölmemin tek sebebi, bu durumun ne kadar normal olduğunu idrak ederek her bir saniyesinin tadını çıkarmak istememdi.

"Karşımda boxerınla dolaştığın seviyeye geldik mi yani?"

Beni tezgâha oturturken göz kırptı. Geri çekildiği için bacaklarımı belinden ayırıp kaşlarımı çattım. Ardından sırtını bana döndüğünde, geçen sefer çıplakken fark edemediğim yara izleri dikkatimi çekti.

"Bunlar da ne böyle?" diye sordum kendime engel olamadan.

Parmaklarım hızla omzunun kenarındaki yarım daire şeklindeki yara izine uzandı. Yüzümü buruşturdum. İnsanların yara izlerime dokunmasından nefret etmiyormuşum gibi kalkmış aynı şeyi ona yapıyordum.

Parmaklarım pürüzlü yüzeyde gezinirken benim aksime o irkilmedi.

"İki yıl önce bir kurşun yüzünden oldu. Lanet yeleği ucu ucuna ıskaladı. Bir santim daha kenara gelse kurşunu çıkarmalarına gerek kalmayacaktı, sadece biraz moraracaktı. Olay yerini bir çaylak incelemişti ve dolaba saklanan silahlı bir adamı fark etmemiş. Adam kapağın arkasından ateş edince vurulan ben oldum."

Diğer taraftaki kürek kemiğinden omurgasına uzanan yara izi ise pürüzlü ve uzundu. Parmaklarım yara izinde gezinirken bana doğru yaslandı. Keşke ben de aynısını yaparken ona izin verebilseydim. Belki de yaralı dokuların içine gömülen acı dolu anıları çekip alabilirdi.

"O, bıçak yarası." Söylediği şeyle boğazıma acı dolu bir yumru oturdu. Yutkundum. "Henüz çaylak olduğum dönemde bir adamı tutukluyordum. Birdenbire arkadaşı çıkageldi ve beni hazırlıksız yakaladı."

"Seni ancak onları görmediğin zaman hazırlıksız yakalayabilirler," dedim sessizce. İçimde bir gurur kabarmıştı. "Çünkü onlara kıyasla çok güçlüsün."

Bana doğru dönerken gülüyordu. Kalçalarımdan tutup beni kendine çektiğinde nefesim kesildi. Tüm güzelliğiyle karşımda, bacaklarımın arasında dikiliyordu.

"Böyle düşünmen hoşuma gitti," dedi sırıtarak şortumun kenarıyla oynarken.

Ellerimi kollarındaki kaslarda gezdirdim. Bilerek kollarını sıktığında gözlerimi haylazca devirip ona baktım. "Güçlüsün. Göz korkutucusun. İnsanlar senin zayıf olmadığını anladıklarında en hassas ânında saldırıyorlar."

"Kapağın arkasından sıkan adam körlemesine sıkıyordu," diye belirtti.

"Demek ki iri yarı ve güçlü değilmişsin," derken kahkaha attım. Beni kucağına alarak yürümeye başladı.

"Seninle başa çıkabilecek kadar güçlüyüm." Bir yandan espri yaparak gülerken diğer yandan bir eliyle kıçıma şaplak attı.

"Seni yenebileceğime iddiaya bile girerim," dedim alayla ama gerçekten yenebilir miydim, merak ediyordum.

"Daha sonra dövüşme becerilerini göstermene izin verebilirim," dedi beni tekrar öpüp bir odaya götürürken.

Onu yenip yenemeyeceğimi bilmek istemediğime karar verdim. Sadece bir geceliğine, normal bir adamla normal bir ilişkisi olan normal bir kız gibi davranmak istiyordum.

Güneş tepede yükseliyordu ve ben o kadar çok gülmüştüm ki karnım ağrıyordu. İkimiz de uyumamıştık. Bir şeyler yemiş, bolca sevişmiştik; o gün hayatımda hiç gülmediğim kadar çok gülmüştüm ama yapılacaklar listemizde uyku pek öncelikli bir madde sayılmazdı.

Bence ikimiz de gözlerimizi kapatırsak bu harika ânın son bulacağından korkuyorduk.

Karanlık anılarla dolu olmayan, fazlasıyla mutlu çocukluğunu bana anlattığı sırada koltuğa yayılmış onu dinliyordum.

Gözlerim odada gezinirken, sadece geçmiş zaman kipiyle bahsettiği bu ailenin fotoğraflarına bakıyordum.

"Peki ne oldu? Yoksa beni hiç ilgilendirmez mi?" diye sordum başımı kaldırıp ona bakarak.

Gülümsemesi yavaşça solduğu için bunu sorduğuma pişman oldum.

"Boş versene. Sormamam gerekirdi..."

"Sorun değil, Lana. Beni tanımaya çalıştığın için özür dileme," dedi tekrar gülümseyerek. Saçımı yüzümden iterek elini omzuma yerleştirdi. "Prezervatif tercihimi öğrenmekten ziyade beni tanımaya çalışman hoşuma gidiyor."

Kahkaha attım. Burnumdan *ses* çıkararak. Birisi beni hemen öldürse şahane olurdu.

Gülme şeklim yüzünden Logan benden de çok güldü.

Başımı sallayarak omuz silktim. "Sana geçmişimden çok bahsedemediğim için senin geçmişini sormam hiç adil değil," dedim hüzünle iç çekerek. O ânın heyecanını yine söndürmüştüm.

İfadesi ciddileşti. Başımı göğsüne yasladığım an sırtımı okşamaya başladı.

"Hazır olunca anlatırsın," dedi sonunda başımın üstüne bir öpücük kondurarak. "Herkesin geçmişinin benimki kadar kolay olmayabileceğinin farkındayım. Aileme gelince... Annem, otuzlarının ortasına gelince biraz kontrolden çıktı, çılgın bir seks hayatı ve zengin adamların peşine düşme hayaliyle iyi bir adamdan boşandı. İşler o noktaya kadar iyi gidiyordu. Gerçek babamla hiç tanışmadım ama orduda görevli olduğunu biliyorum. Yüzünü görmek isterim diye bana fotoğrafının olduğu birkaç mektup göndermişti. Benim için üvey babam hep gerçek babamdı. Ben iki yaşındayken hayatımıza girdi ve beni kendi çocuğu gibi yetiştirdi."

Parmaklarımı göğsünde gezdirdim.

"Endişelenmem gereken bir eski sevgilin var mı?"

Nefesi kesilircesine güldü. "Hayır. Hem de hiç yok. Bütün ilişkilerim kötü bitti. İşimle evli olduğum için sevgililik olayında berbatımdır."

Elini saçlarımda gezdirirken inledi. Başımı kaldırıp ona baktım.

"Bunu da batırmama izin verme çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum," dedi sırıtarak.

Aaah. Ne söylerse söylesin, aptal gibi sırıtmak dışında bir şey yapamıyordum. "Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum."

Alt dudağımı okşadıktan sonra beni daha rahat bir şekilde kucağına yerleştirdi. Vücudu sımsıkı olsa da şaşırtıcı derecede rahattı.

"Peki ya senin? Endişelenmem gereken eski sevgilin var mı?" diye sordu yüzümü süzerken.

Bütün ifadelerimi inceliyordu. Neyse ki buna karşı kendimi eğitmiştim. Ayrıca bu soruya dürüstlükle cevap vermem mümkündü.

"Bu zamana kadar sadece bir ciddi ilişkim oldu ve bir daha onunla konuşmaktansa onu cayır cayır yakmayı tercih ederim. Üstünden on yıldan fazla zaman geçti ve o zamandan beri de hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Kalanına şey diyebilir miyiz... deney?"

Tamam, daha fazla konuşmadan çenemi kapatmam lazımdı.

"Deney mi?" diye sordu, hangi noktada durmayı bilmem gerektiğini hatırlatarak.

"Şey, yanlış kelime seçimi. Daha çok... Aramızda bir kıvılcım olmadığını fark edene dek umutsuz ve amaçsız denemeler diyelim."

Güzel kurtardın, Lana.

"Aramızda bir kıvılcım var," dedi ellerini çıplak sırtımda gezdirmeye devam ederken.

Gülümseyerek başımı salladım. "Kesinlikle bir kıvılcım var."

Beni öne çekerek dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Tam öpücüğümüzü derinleştirmeye niyetlenmiştim ki telefonu çaldı.

Küfrederek telefonunu yerden aldı. Tüm gece biz neredeysek telefon da peşimizdeydi.

"Bennett."

Telefonunun sesi o kadar yüksekti ki hattın diğer ucundaki kadını duyabiliyordum.

"Selam, incelenecek uzun bir liste hazırladık ama birkaç adam öne çıktı. Tüm apartmanlarla çalışan bir temizlik hizmeti var. Hepsini inceleyerek bir eleme yaptık. Adamı arayıp *tüm* çalışanların listeye eklenmesini istedim ve kayıt dışı işlerin de eklenmemesi hâlinde federal bir soruşturmayı engelliyor sayılacaklarının bilgisini verdim. Liste feci uzadı. Soruşturmamızı gerektiren öncelikli iki isimde karar kıldık."

Yani haklı olabilir miydim?

"İki saate buluşup Boston'a gidiyoruz. Listede ismi geçen herkesin dosyasını getir, uçakta gözden geçiririz."

Demek bu kadar vaktimiz vardı.

Logan'ın bu durumdan ne kadar rahatsız olduğunu bakışlarından anlayabiliyordum.

Telefonun diğer ucundaki kız, Logan'a işinde bu kadar iyi olduğu için küfrederken Logan eliyle telefonun hoparlörünü kapattı.

"Eğer onu yakalarsam biraz daha birlikte vakit geçirebileceğiz," dedi yüzümü incelerken. Kaşları çatılmıştı.

Belli ki yüzümde bir hayal kırıklığı vardı. İfademi gizleyerek ona doğru kıvrıldım ve çenesine bir öpücük kondurdum.

"Git de kötü adamları yakala."

Hattın diğer ucundaki kız sustu.

Logan dudaklarını alnıma bastırırken gitmeden önce son bir kez kokusunu içime çektim. Geçen seferki yolculuğu kısa sürmüştü. Şanslıysam belki işler yine aynı şekilde ilerlerdi.

"İpucunu bulmana yardım eden şu profilci sevgilinle misin?" diye sordu kız.

Bu kızın gizliden gizliye Logan'a âşık olmamasını umuyordum çünkü ses tonunda abartıyor olabileceğim bir gerginlik hissetmiştim.

"Evet. Sizinle bir iki saate buluşuruz. Unutma, aramızda kalacak."

"Tabii ki, patron. Umarım bu ipucu, başka bir kadın daha zarar görmeden bu piçi yakalamamıza yardımcı olur."

Rahat bir nefes verdim, şüphem silinmişti. Belli ki fazla abartmıştım.

Logan telefonu kapatınca o bayıldığım şahane kucaklaşmalardan birini vermek üzere kollarını bedenime sardı.

"*Döner dönmez* sana çok uzun zaman önce söz verdiğim o kahrolası randevuya çıkacağımıza yemin ederim. Sevişme maratonlarımız arasında yaktığım yemeklerden çok daha iyisini hak ediyorsun."

Pizzayı yakmıştı. Ama en başında yemek hazırlamaya çalışması bile tatlıydı. Pizzayı fırına attığını unutup beni yatak odasına götürmeseydi, işler farklı bitebilirdi tabii.

"Tamamen benim olacaksan, her gün yaktığın yemekleri yerim. Dışarı çıkıp tüm mahremiyetimizi yitirmekle vakit kaybetmemeyi yeğlerim."

O gülse de ben şaka yapmıyordum.

Açgözlüydüm. Tamamen bana kalsın istiyordum.

Aceleyle hazırlandı ve çıkmadan önce gerekenden daha uzun bir süre onu öptüm.

Logan gittiğine göre, benim de işe koyulup molamı tek güne düşürmem en doğrusu olacaktı.

Arabama atlayıp telefonumu çıkardım ve Jake'i aradım.

"Hâlâ onunla mısın?"

"Gidip Lawrence'ı alacağım. Tyler'la sen ilgilenebilirsin."

Telefonu kapattığım sırada küfrediyordu. New York'a doğru uzun bir yolculuğa çıkarken gülümsedim. Bu adamı günlük hayatında henüz hiç takip etmemiştim. Ama sikerler. Ben zaten hepsinden güçlüydüm.

On Üçüncü Bölüm

Her birimiz insanoğluyken, insanlığa karşı umudumuzu yitiremeyiz.

-Albert Einstein

New York'a vardığımda şehir bana hazır değildi. Sonunda pusuma hazırlandığım sırada hava kararmıştı. Kapüşonlumu giymiş, başımı örtmüş ve bir ara sokağın köşesine yaslanmıştım.

Karanlık ara sokaklar tehlikeli oluyordu ama içlerinden birini onu bayıltacak kuvvetle tuğla duvara çarptığımdan dolayı, beklediğim süre boyunca serseriler bir daha bana bulaşmıyordu.

Çürümüş dişleriyle bana gülümseyen bir serseri, elinde bıçakla bana yaklaşırken, "Selam, tatlım," dedi.

Hiçbir şey söylemedim.

Bir süre önce yaptıklarımı görmemişti galiba. Ne büyük talihsizlikti.

Bir adım daha yaklaştığında sırıtarak ona baktım. Kısa bir anlığına aklı karışmış gibiydi. Elimi hızla uzatıp onu boğazından yakaladım. Acı dolu bir inilti dudaklarından firar ederken bıçağını salladı.

Bileğini havada yakalayıp kolunun altına kıvırdım. Bana zevk veren bir haykırış geceye karışırken çıkan sesleri zevkle dinledim. Bıçak yere düştü ve ayağımı adamın omurgasına geçirdim. Kolunu öyle sıkı tutuyordum ki resmen kemiklerinin çıtırtısını elimin altında hissedebiliyordum.

İçime bir zevk dalgası yayıldı. Adamın çığlıklarını ve yakarışlarını dinledim. Ölmesini istediğim adamlardan aldığım zevki vermiyordu ama zayıfların, daha doğrusu zayıf olduğunu düşündüklerinin peşine düşen birini cezalandırmak hâlâ iyi hissettiriyordu.

Sertçe yere doğru ittiğimde bıçak sırtını deldi ve çığlık sesleri yükseldi. Yanımızdan geçip giden insanlar, ara sokaklarda normalde olduğu gibi hiçbir şey yokmuşçasına yollarına bakıyorlardı.

Adamın ağzından kan geldiğinde eldivenli elimle daha derine ittiğim bıçağı çektim ve adamın sert bir *pat* sesiyle yere düşmesine müsaade ettim. Çöp konteynırının yanına düşmüştü, sokağın başından bakılınca sadece ayaklar görünüyordu. Şehir, kaldırımdan geçip gidenlerin onu duyamayacağı kadar gürültülüydü.

Duysalar bile geçip giderlerdi. İnsanlar böyle yapardı. Kendilerine bir gün onların da öleceklerini hatırlatır ve ayaklarının ucunda ölen birinden daha değerli olduklarını söylerlerdi.

Özetle siklemezlerdi.

Adam bana hayretle karışık bir korkuyla baktığı sırada dudaklarıma karanlık bir gülümseme yerleşti.

Bu ara sokağa avcı olarak girmişti.

Av olarak ölecekti.

Kapüşonlumu başımdan çekip çıkarırken titizlikle yerleştirdiğim sarı peruğu oynatmamaya dikkat ettim. Kapüşonlumu çöpe attıktan sonra altıma giydiğim eşofmanı da çıkardım ve gizlediğim elbise açığa çıktı. Topukluları ayağıma geçirdim.

Buraya geliş sebebim için harekete geçmenin, insanların kaçmaya çalıştığı kahrolası karanlıktan çıkmamın vakti gelmişti. Buradaki canavarlar, benim dönüştüğüm canavarla kıyaslanamazdı bile.

Birkaç bakış bana çevrilse de yanlarından geçip giderken hiçbiri umurumda olmadı.

Hiçbiri azcık bile çaba sarf etmeden bir adamı rahatça öldüren sarışın fahişeden bahsetmeyecekti. Hiçbir şey görmemiş gibi davranacaklardı.

Erkekler bile adımlarını hızlandırarak aceleyle uzaklaşıyorlardı. Üstelik çoğunun belinde bir silah vardı. Ancak beni, az önce kendi bıçağıyla bir adamı öldürürken görmüşlerdi. Aynı şeyin başlarına gelmeyeceğine inanacak kadar öz güvenli olmadıklarına emindim.

İşin aslı şuydu: Çoğu insan, silahtan ziyade bıçak gördüklerinde daha çok korkuyorlardı. Bu psikolojik bir şeydi ama şu an işime geliyordu.

Köşeyi dönüp uzun ara sokaktan kalabalık kaldırıma adım attım. O karmaşada kimse kanlı eldivenleri çantama atarken bana bakmadı, hatta beni fark etmediler bile.

Karanlık da yardımcı oluyordu.

Lawrence'ın binadan çıkıp karşı kaldırıma geçtiğini görünce sırıttım. Bana yetişmesi için adımlarımı yavaşlattım.

Lawrence öngörülebilirdi.

Aynı zamanda sapığın tekiydi.

Öngördüğüm şey gerçekleştiğinde içime kötü bir his yayıldı ve midem bulandı. Sıcak bir eli kalçamda hissettiğim an başımı çevirip şaşırmış gibi görünmeye çalıştım.

"Sensin," dedi sırıtarak. "Sen olduğunu biliyordum. Bu akşam bir *kör* randevuya çıkmadın mı?" Şakası çok komikmiş gibi sırıtmaya devam ediyordu.

Ben kirpiklerimin altından ona bakarken kravatını çözmeye başladı. Midem tiksintiden patlamak üzereydi.

"Bu akşam randevum yok. Sen mi çıkaracaksın yoksa, yakışıklı?" diye sordum, en son böyle giyindiğimde taklit ettiğim güneyli aksanıyla konuşarak.

"Bence seni randevuya çıkarmamı istemişsindir. New York, şans eseri ikinci kez karşılaşamayacağımız kadar büyük," dedi kendini beğenmişçesine. Sırıtarak beni süzüyordu.

"Belki de kaderdir."

Sırıtışı art niyetli bir hâl aldı.

"Sana mı gidiyoruz, bana mı?"

"Eh, bu çok basit." Tek kaşımı kaldırarak kravatını tuttum ve onu otoparka doğru çekmeye başladım.

"Nereye gidiyoruz?"

"Arabam biraz ileride," dedim tatlı tatlı.

Kamerası olmayan bir otoparktaydı. Bu bilgiyi özellikle es geçmiştim.

"Bir erkeğe, tanımadığı birinin arabasına binmek gibi tehlikeli bir şeyi yaptırabilecek türden bir kızsın," dedi. Sesinde alay vardı, sanki onun için herhangi bir tehlike teşkil edemeyecek kadar zayıf olduğumu düşünüyor gibiydi.

"Vazgeçebilirsin," dedim sağa dönerek. Kravatını bıraksam da hızla peşimden geldi. Hâlâ otoparka doğru beni takip ediyordu.

"Endişelenmedim. Bence seninle başa çıkabilirim."

Alayla gülmemek için kendimi tuttum.

"Bebeğim, benim gibi bir kızın karşısında hiç şansın olmadığına emin olabilirsin."

On Dördüncü Bölüm

Bireyin ahlaksızlığına inanmıyorum. Etik, benim için arkasında hiçbir doğaüstülük olmayan yalnızca insani bir konu.

-Albert Einstein

Uyu yavrum yine sabah oluyor. Uyurken o güzel yüzün gülüyor. Babacığın gelmiş bize bakıyor. Uyu yavrum yine sabah oluyor.

Bodrum kattaki kilerde bu ninni dönüp duruyordu. Lawrence'ın bilinci yavaşça açılırken ona yaklaştım. Gölgelerin arasından, yüzüne yayılan karmaşık duyguları mest olmuş gibi inceledim.

Aklı karışıktı. Şaşırmıştı. Farkına varmıştı. Ve en sevdiğim... Paniklemişti.

Ellerini bağlayan ve kollarını genişçe açık tutan zincirleri çekiştirdi. Zincirler onu sıkıca sarmış, havada tutuyordu. Ölmek için şahane bir pozisyondu. Ayrıca böyle kolları açık ve hareketsiz durduğunda insan kendini hem zayıf hem de çaresiz hissederdi.

Bunu biliyordum.

Ninni değişti ve ürkütücü bir çocuk sesiyle, *Kutu Kutu Pense* çalmaya başladı. Akıllarını oynatmalarına sebep olmak şahaneydi.

"Kimsin lan sen?" diye bağırdı. Ben karanlık köşede beklerken zincirlerden kurtulmaya çalışıyordu. Yukarıdan süzülen ışık dairesel bir açıyla onu aydınlatıyordu. İkinci tutsağımın da gelmesini beklerken Lawrence'ın önündeki zincirlerin sallanmasını izliyordum.

Arabamın yanına yaklaştığı an, kafasını kapıya iki kez vurup daha kıçını koltuğa yerleştiremeden bayılmasını sağlamıştım. Bir hayli kaslıydı, bu kadar ağır olabileceğini hiç tahmin etmemiştim.

Tüm çabaya değmişti.

Gözlerinin çevresi ve alnı morarmıştı bile. Beyin sarsıntısı geçirdiği için normal bir bayılmaya kıyasla daha uzun bir süre bilinci kapalı kalmıştı.

"Neredesin? Nereye getirdin lan beni?" diye bağırdı. Boşuna mücadele ediyordu. Amansız bir uyarı misali, boş yere zincirlerin şıngırdamasına sebep oluyordu.

Başını bir o yana bir bu yana çevirirken yukarıdan dökülen ışık harici bir şeyler görme çabası içindeydi. Büyük sayılabilecek kare kilerin dört tarafı taş duvarlarla çevriliydi. Kâbuslardan çıkma bir yere benziyordu.

Onları öldürmek için ürkütücü yerler aramaya daha önceden başlamalıydım çünkü sadece etraflarına baktıkları an vücutlarının korkuyla kasıldığını görmek bile harikaydı.

Tamamen siyahlara bürünmüştüm. Kırmızı ruju silmiş, sarı peruğu çıkarıp atmıştım. Topukluların yerini botlar almıştı. Her yerine eşit ağırlık yayılacak şekilde ayarlanmış olan bu özel botları Jake benim için tasarlamıştı. Böylece geride bıraktığım kanıtlar, topuktan parmak ucuna kadar tam bir kuvvetle basmışım izlenimi veriyordu.

Sırt çantamı takmamıştım, etrafta çamur olmadığından şu an gerekli değildi. Ayaklarımın altındaki taş zemin kısa bir süre

sonra kızılın iki tonuyla boyanacaktı. Sonra dört duvarı da boyayacaktım.

"Birisi bana kahrolası bir cevap versin! İmdat!" diye bağırdı ancak karşılığında aldığı tek cevap sessizlikti. Tyler'ın eski evi hiçliğin ortasındaydı. Bu iki cinayet kolay olacaktı. Lawrence'ın ev arkadaşı olduğu için onu dairesinde öldürmek zor olabilirdi.

Tyler'ın karısı, yakalamasına gizlice yardım ettiğim mesajları gördükten sonra kavga ettikleri için şu an kasabada değildi. Tyler, Denise'in kıskanıp onu sabote ettiğini sanıyordu. Karısıysa tam olarak onun "şerefsiz bir piç" olduğunu söyleyip öfkeyle Tyler'ı terk etmişti.

Tyler'ın telefonunu kopyaladığım elimdeki telefonla şu an karısını takip ediyordum.

Otobüsün Tekerleği çalmaya başladığı sırada Lawrence, bağırıp çağırmaya devam ediyordu. Yakarışları pek anlaşılır değildi.

Sonunda tutamayıp altına işediğinde, aradan birkaç saat geçmişti ve sesi artık daha kısık çıkıyordu. Aşağılanmanın ilk basamağı buydu. Onurlarını söküp almanın ilk basamağıydı. Hep altlarına işeyip sıçarlardı.

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Gözünden ilk damla yaş düştüğünde küfretti. Eli kolu bağlı olduğu için gözyaşını silemiyordu. Akacak tüm gözyaşlarına tanıklık etmek istiyordum. Tüm ızdırabına ve korkusuna da.

Geriye öfke ve küçük düşürülmüşlük dışında hiçbir hissinin kalmayacağı noktaya gelmesini istiyordum. Sonra çığlıklarını duymak istiyordum.

Bir saat kadar sonra kendini kaybederek tekrar altına işedi, deli gibi hıçkırarak ağlıyordu. Kot pantolonu ıslaklıkla kararmıştı, koku bana kadar geliyordu. Bu, intikamın kokusuydu. Tabii ki aslında idrar kokusuydu ama anladınız işte.

Nihova

Gömleğini çıkarmıştım, bu yüzden soğuktan teninin ürperdiğini görebiliyordum. Kiler soğudukça aldığı darbelerle acısı daha da katlanacaktı.

"Sürtük ağlıyor," dedi Morgan. Tek bir gözyaşı yanağımdan süzülürken kısık sesle güldü.

Ellerim bağlıydı, gözyaşımı silemiyordum. Zihnimi kapatıp çektiğim acıları hissetmemeye çalışıyordum.

"Gözyaşların seni kurtarmayacak, orospu," dedi Lawrence kulağıma eğilerek. "Durmam için yalvar."

"Lütfen... Lütfen dur." Yalvaran ses abime aitti.

"Biri yalvarıyor!" diyen Tyler'ın sesini duydum. Bir sırtlan misali gülüyordu.

Kollarım Tyler'dan kurtulduğu an, çığlık atarak yumruğumu Lawrence'ın suratına indirdim.

"Seni küçük sürtük!"

Üzerime oturarak ellerimi tekrar yere yapıştırdı.

"Bu siktiğimin orospusunu güzel tutmazsan, sıra sana geldiğinde gözlerini oymasına izin veririm!" Tyler küfrederek ellerimi tekrar zemine bastırdı. Ellerimle zemini yoklarken kanımın aktığını hissettiğimde acıyla inledim. Lawrence'ın bedenime yaptıklarına değil, ellerimdeki bu acıya odaklanmaya çalıştım.

"Gözyaşların seni kurtarmayacak, orospu," dedim. Lawrence sesimi duyunca gözlerini kısarak beni bulma umuduyla hızla karanlığa odaklandı.

"Kimsin lan sen?"

Üç adım attım. Aklı karışmış bir hâlde kaşları çatılmıştı çünkü yavaşça ışığın üstüme dökülmesine izin vermiştim. Yüzüne öfke yayılsa da zincirler onu sabit tutuyordu.

"Ne sikim istiyorsun benden, sürtük?"

"Durmam için yalvar."

Konuşmaya başlamıştı ki yukarıdaki kapı açıldı ve Tyler merdivenlerden yuvarlanmaya başladı. Jake basamakları tek tek inerken, Tyler acıyla inliyordu. Arkadaşımın hareketlerinde zarafet vardı. Yemekte şahit olduğumuz konuşmadan sonra, sonunda bu orospu çocuklarını bulduğumuz için intikamdan zevk alıyordu.

Tyler, hâlihazırda dayaktan ölmek üzereymiş gibi görünüyordu. Jake'in de benim aldığım tüm o derslere katıldığından bahsetmiş miydim? Karışık dövüş sanatları listemiz, kara kuşaklarımızın sayısıyla orantılı bir şekilde artıyordu.

Elbette derslere başka bir şehirde, başka isimlerle katılmıştık ama şu an bunun bir önemi yoktu.

"Sen!" diye bağırdı Lawrence, öfkeyle Jake'e bakarken.

Jake kendi bacaklarına hafifçe vurdu. "Bu arada gayet sağlıklıyım."

Tyler iki seksen yerde yatmaya devam ediyordu. "Bana da bir şeyler bıraktın mı?" diye sordum Jake, Tyler'ın bileğini tutup onu zincirlere sürüklerken.

"Kimsiniz lan siz?" diye bağırdı Lawrence tekrar. Sanki kontrol ondaymış gibi.

"Daha bir sürü şey var. Sen borcunun karşılığını alırken canı daha fazla yanacak sadece."

Lawrence, acınası hâlde olmasına rağmen hâlâ bize bağırdığı için sırıttım. Ardından Jake'in Tyler'ı bağlamasına yardım ettim. Onu da Lawrence gibi zincirlerle astık. Birbirleriyle karşı karşıya olacak şekilde asılı duruyorlardı.

"Kim olduğumu mu bilmek istiyorsun?" diye sordum Lawrence'a. Tyler korkuyla irkildi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve tüm vücudu titriyordu.

Tyler'ın gözlerinden akan yaşları fark edince, hızla ne durumda olduğuna baktım.

Bacakları kesin kırılmıştı. Jake saldırı kısmını tam anlamıyla halletmişti. Aferin ona. Sinirini atması gerekiyordu.

"Sen manyak bir sürtüğün tekisin!" diye bağırdı Lawrence.

Sırıtarak ona döndüm.

"Hayır. Çok sinirlendirilmiş manyak bir sürtüğüm. Aslında küçüklüğümü biliyorsun. Abimi de tanıyordun."

Gözlerine yepyeni bir ifade yayılırken dudaklarım kıvrıldı. "Gözyaşların seni kurtarmayacak, orospu," diye tekrarladım. Ancak şimdi, bu kelimeleri neden kullandığımı anlamaya başlamıştı. "Durmam için yalvar."

Kim olduğumu fark ettiği an rengi attı. Tyler parçaları birleştirmeye çalışırken ona döndüm.

"Uslu dur, Victoria. Uslu durursan canın daha az acır."

Ağlama, Victoria. Seni incittiklerini görmelerine izin verme.

Ama incinmiştim. Hem de feci bir şekilde. Arkamdan abimin tekrar, tekrar ve tekrar yakardığını işitirken incinmiştim... Onlarsa yalnızca gülüyorlardı.

Sanki bu sesler onların kulağına müzik gibi geliyordu.

O kulaklarının kanamasını istiyordum.

"Uslu dur, Tyler. Uslu durursan canın daha az acır," dedim alayla. Kim olduğumu anlarken yüzüne yayılan ifadeyi izledim.

Gözleri, yuvalarından fırlayacak kadar irileşti. Tüm bu ânı izleyen Jake sırıtıyordu. Normalde bu kısmı hep kaçırırdı. Kalanına da dayanabilirse, belki partnerliğimiz yeni bir seviyeye çıkardı. Bunların bir parçası olmasını çok isterdim. Bu benim olduğu kadar onun da intikamıydı. İkimiz de Marcus'u seviyorduk.

Ve bu adamlar onu bizden almıştı.

Lawrence'ın karşısına geçtiğimde Jake, en sevdiğim bıçağımı uzattı. Kör bir bıçaktı. Muhteşemdi. Sonunda derilerini kestiğimde feci can yakıyordu.

"Sen öldün," dedi şerefsiz, hırıltılı bir nefes vererek. "Ölmüş olman gerekiyordu."

Bakışlarımı ondan ayırmadan bıçağı bacağına yaklaştırdığımda titrediğini hissettim.

"Beni daha iyi öldürmeniz gerekiyordu," dedim bıçak etine saplanırken.

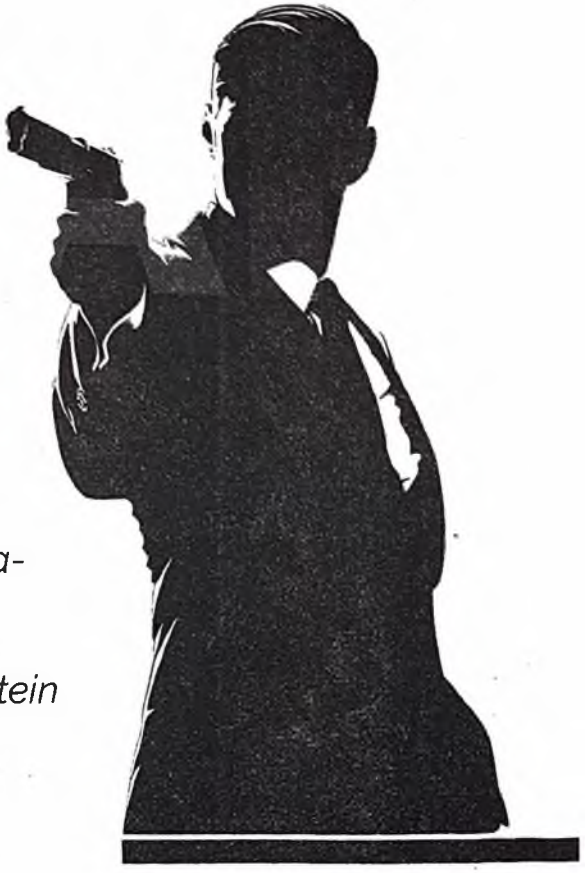
Kesiğin acısıyla bağırdığında bu ânın tadını çıkardım. "Kulakları için keskin bir şeye ihtiyacım olacak," dedim Jake'e. Lawrence'ın çığlıklarını duyan Tyler kusmaya başlamıştı.

Sonra kaldığım yerden devam edip Tyler'a geçtim. Birbirlerinin yavaş yavaş ölmelerini izlemelerine izin veriyordum.

"Beyler, umarım uykunuz yoktur. Hesaplaşma günümüzle ilgili fikirlerimi değiştirdim. Bizim için uzun bir hafta olacak."

On Beşinci Bölüm

Hem savaşa hazırlanıp hem de ondan kaçamazsınız.

-Albert Einstein

Telefonumu açıp Lana'dan gelen son mesajı okudum.

LANA: Müsaitsen bu akşam seni arayacağım. Önceki aramana cevap veremediğim için özür dilerim. Birkaç gündür feci yoğundum. <3

"Oo, kalp emojisi! İşler ciddileşiyor demek," dedi Craig arkamdan. Dirseğimi karnına geçirdim.

İnleyip öksürdüğü sırada gözlerimi devirerek Lana'ya cevap yazdım.

Kimse ipuçlarıyla ilgili bize dönmediği sürece bu akşam müsait olabilirim. Katilin kim olduğunu biliyoruz ve fotoğrafını haber kanallarına verdik. Haklıymışsın. El altından ödeme yapılan temizlik işçilerinden biriymiş. Gerçi kaçmayı başardı, şehir genelinde organize bir arama başlattık.

LANA: Dikkatli ol. Adam hep göz ardı edilmiş, şimdi dikkatler üzerinde olduğu için bu kötü şöhretten muhtemelen keyif alacaktır. Hatta bu heyecanın etkisi hızlı geçer de daha çok ilgi çekmek isterse senin peşine düşebilir. Aranmasına sebep olan FBI ajanını öldürmek, dikkatleri daha fazla üzerine çekecektir.

Bir profilciyle sevgili olmayı hiçbir zaman istememiştim çünkü deneyimlerimi göz önüne alarak, iş ve seksin birlikte iyi gitmediğinin farkındaydım. Mesela Lisa, yıllar önce aramızdaki ilişki bittiğinden beri başıma bela olmuştu, şimdiyse emrim altında çalışıyordu.

Tuhaf bir durumdu. Sinir bozucuydu. Eline geçen her fırsatta geçmişimizi bana karşı kullanıyordu.

Diğer yandan Lana'ysa harika bir kadındı. Ben harekete geçerken yanımda olmasa bile tam olarak ne yaptığımı anlayan biriydi. İki taraftan da şahaneydi.

Bu yüzden gerçek olamayacak kadar iyi olması beni hâlâ endişelendiriyordu.

Benim peşime düşmesi çok düşük bir ihtimal. Düşerse de onu arama derdinden kurtulmuş olurum.

LANA: Ben ciddiyim, Logan. Onun gibi adamlar senin gibilere kafayı takabilir.

Herif tecavüzcü. Seri tecavüzcü. Arzularını hayata geçirmek için bir kadına ihtiyacı var. Bir seri katilden daha fazlası, yani peşime düşme ihtimali çok düşük.

LANA: Hayatını hep gölgelerde geçirmiş birisi aniden aydınlığa çıkınca mutlaka bir haz yaşar. Özellikle de o adam gibi birisi. Cinsel sadistler güçle beslenir. Onları bu tatmin eder. Senin üzerinden güç elde etmesi, kadın kurbanlarından güç elde etmesine kıyasla daha kolay bir alternatif olacaktır.

Bu kadar önemsemen çok hoş.

LANA: Orgazm olmayı önemsiyorum.
Ve bunun devam etmesini istiyorum.

Mesajı kahkahalara boğulmama sebep olunca, Craig yanıma gelmeden önce telefonumu kaldırdım. Son gelişmelerden beni haberdar etmek üzere yanıma yaklaştı.

Bunun kolay bir baskın olması gerekiyordu fakat birisi adama haber uçurmuştu. Yani uçurmuş olmalıydı. Aksi takdirde karakola adam sokmuş olması gerekirdi. Adımlarımızdan haberdar gibiydi.

Artık onu bulmak iyice zorlaşmıştı. Ödemesini hep nakit almıştı ve banka bilgisi paylaşmamıştı. Yaşadığı yer, haftalık tutulan türden bir daireydi. Hayatının hiçbir detayı belgelere dayalı değildi, onu takip edebileceğimiz bir elektronik eşya ya da ipucu yoktu. Elektrik faturası bile kirasına ekleniyordu. Hiçbir iz bırakmayacak şekilde her şeyi ayarlamıştı.

Telefonunu geride bırakmıştı.

Kıyafetlerini almıştı.

Rüzgâr gibi esip geçmişti ve eğer onu şimdi bulamazsak tekrar ortaya çıkması aylar sürebilirdi.

Dört günün ardından hâlâ bir ipucu bulamamıştık. Eve döneceğimizi ekibime haber vermeden önce homurdandım. Gerald Plemmons. Öcü'nün asıl adı buydu. Katilin yüzünü göstermek şehirdeki bir kısım insanın korkularının yatışmasını sağlamıştı ama adam hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi.

Bir gün tekrar cinayet işleyecekti. Ne yazık ki o âna kadar onu bulamayabilirdik.

Jetten iner inmez arabama atlayıp hızla Lana'nın evine sürdüm. Beni beklemiyordu ve telefonuna da ulaşamamıştım. Hat sürekli sesli mesaja düşüyordu, bir anda çıkagelerek onu kızdırmamayı umuyordum.

Evine varmam sanki saatler sürmüş gibi olsa da vardığım an hızla kapısını çaldım.

Acele adımların sesini duyunca rahatladım. Mustang'ini buralarda görememiştim, bu yüzden kapıya yaklaşırken konuştuğunu duymak beni mutlu etmişti. Gerçi ne söylediğini duyduğuma pek mutlu olmamıştım.

"Anahtarın var ya! Keşke kullansan, Jake! Evde beni oradan buraya yürütüyorsun..."

Kapıyı açtığında cümlesi yarıda kesildi.

Havluya sarılıydı.

Hâlâ ıslak sayılırdı.

"Logan!" dedi, hayretle irileşmiş gözleriyle bana bakarak.

Onu öpmeden önce düşünecek vakit tanımadım. Kapıyı ayağımla arkamızdan kapattım. Elleri saçlarıma karıştığında onu kucağıma aldım. Çıplak kalçalarını avuçlarımda hissettiğim an inledim.

Havlu gevşeyip ikimizin arasında sıkışırken onu öpmeye devam ediyor, bir yandan da odasına taşıyordum. Beni şehvetle öpmesine bakarsak, habersiz gelmemden hiç de rahatsız olmamış gibi görünüyordu.

Aradan bir hafta geçmişti. Onu en son görmemin üzerinden tam bir hafta geçmişti.

Elim kalçasının kıvrımında gezinerek aşağılara indi ve tam da istediğim noktayı buldu. Parmaklarımı kaygan vajinasında gezdirince benim için ne kadar ıslak ve hazır olduğunu fark ettim. Ön sevişmeye bayılsam da bu akşamlık o faslı atlayabilirdim. Belki bu bağımlılığımı birazcık yatıştırırsam, aramızdaki coşkuyu da ağırdan alıp bedenine gerçekten hak ettiği ilgiyi gösterebilirdim.

"Beni özledin diye yorumladım," dedi dudaklarıma doğru. Sonunda odasına vardığımda belimdeki bacaklarını iyice sıktı.

"Hem de nasıl."

Ona düşünme fırsatı tanımadan hızla yatağa bıraktım ve soyunmaya başladım. Beni izlerken havlusunu kenara atıp çıplak bedeniyle yatakta yukarı doğru kaydı.

Alt dudağını ısırdığı an tamamen soyunmuştum. Onu ayak bileklerinden yakalayıp aşağı çekince hayretle küçük bir çığlık attı. Prezervatifi hızla taktım ve yatağına çıkarak bacaklarının arasına yerleştim.

Pozisyonumu ayarlar ayarlamaz içine girdiğimde, bu ani müdahaleyle duvarlarının etrafımda kasıldığını hissettim. İnleyerek yay gibi gerildiği an tüm hayallerimin gerçeğe dönüşmüş hâliydi.

Kalçalarını tutup sert bir ritimle onu kendinden geçirerek becermeye başladım. İniltilerinin ve nefes alışlarının beni gazlayıp yönlendirmesine izin verdim. Etrafımı saran vajinası kasılmaya başladığında omurgama bir sıcaklık yayıldı. Zevk dalgası gibi gelen bir elektrik akımı sanki bedenimde kol geziyordu.

Altındaki çarşaflara sıkıca tutunurken dudakları aralandı, dağınık yatağın üstündeki yumuşak kumaşı sıkarak ellerini yumruk yapmıştı.

Hareketlerim yavaşça tembelleşti ve kalçalarım hareket etmeyi tamamen bıraktı. Aşağıdan sırıtarak bana bakan Lana nefes nefeseydi.

"Selam," dedi küçük bir kahkaha atarak.

Kendimi üstüne bırakmadan önce güldüm.

"Selam."

Üstünden çekilerek prezervatifi yatağın yanındaki çöp kutusuna attım ve tekrar ona dönüp yanağını okşadım.

Daha rahat uzanmak için beni yatağa ittikten sonra o da yanıma uzandı.

"Jake kim? Ve neden onda anahtarın var?"

Sanki söylediğimden keyif almış gibi yüzüne bir gülümseme yayıldı.

"Çok mu kıskandın?"

Gözlerimi kıstığımda kıkırdayarak bacağını üstüme doğru attı ve başını koluma yasladı.

"İş ortağım. Birkaç dakika önce çıkmıştı ve ben de bir şey unuttu sandım. Anahtarını kullanmak yerine evde beni koşturmaya bayılıyor. Evime girse onu hırsız falan sanıp kazara bıçaklayacağımdan korkuyor sanki."

Lana'nın evinin anahtarının Jake'de olması hiç hoşuma gitmemişti, özellikle de onu tanımadığım için.

"Soyadı ne?" diye sordum. Bu herifin geçmişini araştırmaya hazırdım. Bir de nasıl göründüğüne bakmaya.

Gerçekten kıskanmıştım.

Siktir.

"Sessiz biridir, ayrıca soyadını kimseyle paylaşmamam gerektiği sözleşmemizde yazıyor. Üzgünüm ama işler böyle. Son işimiz beklediğimizden daha fazla vaktimizi aldı ama eksiksiz halledelim istedik. Ayrıca birbirimizi yıllardır tanırız. Abim gi-

bidir. Endişelenme. Aramızda cinsel bir şeyler olamayacağını garantileyebilirim."

"Gey mi?" diye sordum umutla.

Yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Biseksüel ama kadınlardan ziyade erkeklerle ilgileniyor."

"Gey olsa daha iyi olurdu."

Kahkaha attı. Bu çok sevimli ve kaygısız bir sesti. Onu her gördüğümde daha rahat, daha mutlu olduğuna yemin edebilirdim.

Başından çektiğim parmaklarımdaki kırmızılığı fark edince kaşlarımı çattım.

"Bir yerin mi kanıyor?" diye sordum. Saçlarına bakmaya çalışırken endişem artmıştı. Ne kadar sert davranmıştım ki?

Parmaklarıma bakınca gözleri irileşti. "Ah... Hayır. Jake'le resim yapıyorduk ondandır. Biraz bulaştırmışım."

Parmaklarımın arasındaki kırmızılığı inceledim. Bu kesinlikle kandı.

"Bana yalan söyleme," dedim başına bakmaya çalışırken ama geri çekilerek yataktan kalktı.

"Tamam. Evet, kan," diye inledi. "Jake'in kanı. Benim değil. Parmağını kesti ve galiba üstüme bulaştırdı. Duş alırken temizledim sanmıştım."

Banyoya yöneldiğinde peşine takıldım ve yavaşça saçını yıkamasını izledim.

Biraz kırmızılık aktı ama sonra akan su berraklaşınca içim rahatladı. Demek ki bir yeri kanamıyordu.

"Neden böyle söylemedin?"

Omuz silkerken bana bakmıyordu. "Jake konusunda zaten gerildin. Yine ondan bahsetmemem daha iyi olur sandım."

Derin bir nefes verdiğimde bakışları aynadan benimle buluştu.

"Özür dilerim. Kıskanç pisliğin teki gibi davranmak istememiştim."

Bana gergince gülümsedi.

"Sana yalan söyleyip kendini suçlu hissetmene sebep olmam doğru değildi. Özür dilerim," dedi bakışlarını yere çevirirken iç çekerek.

Yüzüne uzanıp kendime çevirdikten sonra dudaklarına küçük bir öpücük bıraktım.

"Hâlâ bu işleri nasıl yürüteceğimizi anlamaya çalışıyoruz sanki. Deneyimleyerek öğreniyoruz," dedim. İnleyip başını göğsüme yasladığında gülümsedim.

"Sen fazla iyisin," dedi sessizce. "Senin en güzel yanlarını mahvetmekten korkuyorum."

"Mümkün değil. Sen de fazla iyisin, Lana."

Belime sarılmış olan kollarının gerildiğini hissedince endişelendim. Son beş dakika içinde ne oldu bilmesem de anlaması imkânsız birine dönüşmüştü.

Onu soru yağmuruna tutmak yerine, sonunda göğsümde iç çekene kadar yalnızca ona sarıldım.

"Ben de seni özledim," dedi uzun bir sessizliğin ardından.

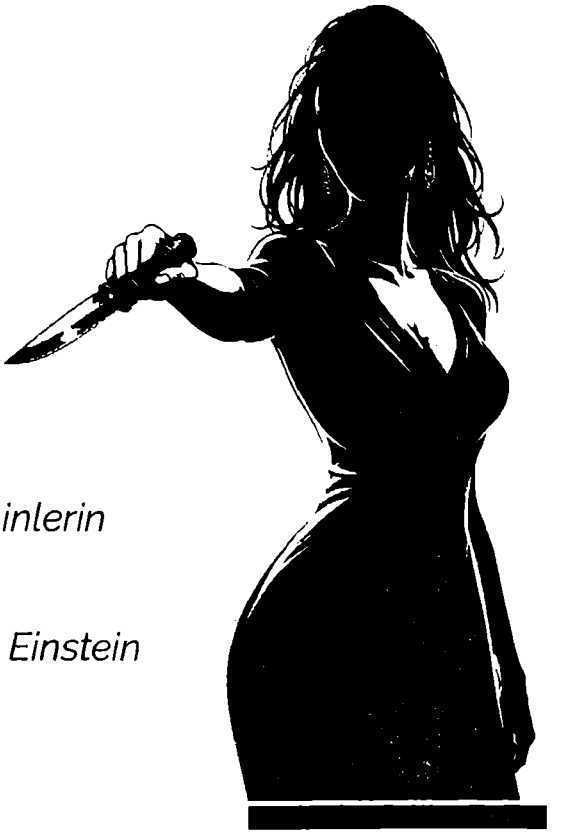
"O zaman seni şu randevuya çıkarmama izin ver."

Başını geriye atıp tek kaşını kaldırdı. "Istakoz ve şarap mı?"

Onaylarcasına başımı salladım.

Sırıttı. "Sonra da bir sürü orgazm."

Sekerek banyodan çıktığı sırada güldüm. Keyifli ruh hâli geri dönmüştü. Lana bir gizemdi ve çekiciliğinin bir kısmı da sanırım buradan geliyordu.

On Altıncı Bölüm

Büyük ruhlar, her zaman sıradan zihinlerin şiddetli muhalefetiyle karşılaşmıştır.

-Albert Einstein

Yemek? Harikaydı. Istakoz? Bayılmıştım. Şarap? Şahaneydi. Logan? Bana fazlaydı.

Ona yalan söylemiştim. Sonra saçımda son iki kurbanımın kanı olduğunu söyleyemeyeceğim için bir yalan daha söylemiştim. Yüzündeki suçluluk duygusunu görünce kendimden nefret etmiştim.

Özür dilemişti.

Tam olarak o an, tüm bunların ne kadar yanlış olduğunun farkına varmıştım.

Logan inanılmazdı. Asla hayal dahi edemeyeceğim her şeydi çünkü bu kadar iyi birisi var olamazdı.

Ama işte karşımdaydı.

Şu an karşımda değildi tabii. Evine gitmiş, kendine kıyafet almakla meşguldü. Davalarda ilerleme kaydetmedikleri için birkaç gün izin almıştı. Bu da son cinayetlerimin cesetlerini henüz

bulmadıkları anlamına geliyordu. Ya da belki Logan o davaya bakmıyordu...

Dün kıl payı kurtulmuştum. On dakika erken gelmiş olsaydı beni kan revan içinde, tüm kıyafetlerimi evin arkasındaki ateş çukuruna atarken bulacaktı. Logan gider gitmez kıyafetleri yakmıştım. Evimin zemini koyu renk olduğu için kan damlalarını fark etmemişti. Gerçi fark etse bile yalan söyleyerek kurtulabilirdim ama cinayet ayakkabılarım ya da cinayet çantamla ilgili bir yalan uyduramazdım.

Neyse ki onlar üst kattaydı.

Telefonumun şarjının bitmesine bir daha fırsat bırakmayacaktım. Beni defalarca kez aramıştı ama Tyler ve Lawrence'la oyunumun sonuna geldiğimden, durup telefonumu şarja takacak vaktim olmamıştı.

Yapabileceğim en akıllıca şey telefonu eve gelir gelmez şarja takmak olmalıydı ama telefon cinayet çantamdaydı. Onu da dolaba tıkmıştım ve sonradan hatırlayana kadar bulamamıştım.

Jake, işin kan donduran kısmı geldiğinde arabada kusmakla meşguldü. Kilerde kusup mükemmel DNA'sını orada bırakma riskini göze alacak değildi.

Canavar olmayı midesi kaldıramamıştı.

Sıradaki kurbanıma ait dosyayı karıştırırken hayatına dair notlara göz gezdiriyordum. Telefonum çaldı. Jake'in adını görür görmez açtım.

"Adamı buldun mu?"

"Adı Gerald Plemmons, en azından haber kanalları öyle söylüyor. Arama çalışmaları hâlâ devam ediyor. Bir de yani... Öcü mü? Gerçekten mi?"

Kahkaha attım.

"Umarım sana daha zekice bir isim bulurlar."

Bana takabilecekleri lakapları düşünürken irkildim. Logan gerçeği öğrenirse, beni yalnızca o lakapla hatırlayacaktı.

İçinde gizlenen canavarı artık gördüğü için o önemsediği kadından nefret edecekti.

"Adamı buldun mu peki? Adını ben de biliyordum," diye devam ettim. Aklımdaki konulara girmeye henüz hazır değildim.

"Washington DC'de."

Kalbim göğsüme sertçe çarptı.

"Emin misin?"

"Birkaç dakika önce bir ceset bulunmuş," diye cevap verdi. "Kayıtlara bakılırsa hiç iz bırakmamış. Ancak şu an nerede olduğunu apaçık beyan etmiş diyebiliriz. Bu sefer ceset bir apartman dairesinde bulunmamış, kadını herkes görsün diye pencereden dışarı asmış. Bu sefer düşük profilli bir kız seçmek yerine bir yargıcın karısını seçmiş. Kadına vahşice tecavüz etmiş ve aşırı şiddet uygulamış."

"Normalde aşırı şiddet öfkeyi temsil eder," dedim sessizce. Olanları idrak etmeye çalışıyordum.

"Bence aşırı şiddet, öfkeden ziyade bir beyan. FBI'a *siktirin gidin* demek istemiş gibi. Adamın ilgiden keyif aldığını söylerken haklıymışsın. Teşhircinin tekine dönüştüğü için daha fazlasını isteyecek."

"Ve Logan'ın peşine düşecek."

"Hem evet hem hayır."

"Anlamadım?" Araba sesi duyar gibi olunca pencereden bakmak için mutfağa yöneldim.

"Dahası var. Pencereden astığı ceset çıplakmış. Kadının göğsüne Öcü yazmış. Bir isim daha kazımış... Logan Bennett."

Göğsüm kasılırken sandalyeye çöktüm. Böyle bir şey yapacağını biliyordum. Logan'ı hedef alacağını biliyordum.

"O olduğuna eminler mi? Taklitçi değil mi?"

"Onaylanan bazı kanıtlar halkla paylaşılmamış. Bu sefer adam o olduklarından emin olunsun diye DNA'sını bırakmış. Yani yaptıklarında hak iddia ediyor."

"Ve şimdi Logan'ı hedef alıyor. O Logan'ı bulamadan onu bulmalıyız."

"Varmak istediğim nokta da bu. Evet, ajanının peşine düşecek ama araya birini koyarak bunu yapacak. Logan'la alay edip ona işkence etmek istiyor. Büyük gösterisinden önce ardında birkaç ceset daha bırakacak. Bir adamın gerçekten canını yakmak isteyen bir cinsel sadist, sence kimin peşine düşer?"

Jake'in aklından geçenleri anlamam biraz vaktimi aldı ama anladığım an dudaklarıma karanlık bir gülümseme yayıldı.

"Adamın sevgilisinin."

"Aynen öyle. Böyle bir adamla başa çıkabileceğinden emin misin? Peşine düştüğün adamlara benzemez, Lana. Bu adam merhametsizliğin vücut bulmuş hâli. Eğer..."

"Öldürdüğüm adamlar da melek değillerdi, *değiller de,* Jake. Bunu biliyorsun. Hâlâ hayatta olduğumu bilseler ya da peşlerine düştüğümde ellerine fırsat geçse beni öldürürler. Ve evet. Öcü'yle başa çıkabilirim. Canavarlar bile kâbus görür. Ben onun kâbusu olacağım."

Derin bir nefes verdi. İçinde bulunduğumuz durumun ciddiyetini tartıyordu.

"Adamın suç işleme yöntemi evlere zorla girmek. Hâkimiyet kurmak için kadınlara amansız bir güçle saldırıyor. Onlara vurup bayılacak raddeye gelene kadar boğazlıyor."

"Farkındayım," dedim.

"Onları gafil avlıyor, Lana. Gardını hiç indirmemen gerekiyor."

"Bir iki yumruk savurmasına izin veririm," dedim meyve sıkacağına birkaç meyve atarken. "İnandırıcı olsun."

"Aşırı riskli. Evini gözetleyecek bir sistem kurmam gerekecek galiba."

"Hayır. Sakın ha. Birisi sisteme sızarsa..."

"Doğru. Sikeyim! Seninle kalmama izin verir misin?"

"Yine habersiz gelirse Logan'a nasıl açıklayacağım? Sonra ne olacağını biliyorsun, değil mi? Üç yıldır evine girip çıkarken, kasabada gezerken tekerlekli sandalye kullanmanın bir sebebi var."

İnlediğinde meyve sıkacağını çalıştırıp tekrar pencereden baktım. Logan, sanki ondan bahsettiğimi duymuş gibi Jake'le konuştuğumuz sırada bir mesaj atmıştı.

"Tamam. O zaman başka bir yol bulurum."

LOGAN: Öcü sorunu var. Sonra arayacağım.

Tamam. Lütfen dikkat et.

LOGAN: Ben hep dikkatliyim, güzellik.

"Telefonda benimle konuşurken mesaj mı yazıyorsun?" diye sordu Jake rahatsız olarak.

"Belki biraz."

Pencereden tekrar bakınca bu sefer gözüme bir araba çarptı ve daha kimin geldiğini göremeden kızıl biri hızla geçti.

"Kapatmam lazım," diye fısıldadım Jake'e ve bir şey diyemeden yüzüne kapattım.

Telefonu hızla tezgâha attıktan sonra silahlarımdan birini alıp güvenliğini kapattım. Yavaşça kapıya yöneldim.

Birisi kapıyı tıklattığı an derin bir nefes verdim. Öcü'nün, boğazımı kesmeden önce nazikçe kapıyı tıklatacağını sanmıyordum.

Delikten bakıp kapıda kızıl saçlı güzel bir kız görünce şaşırdım. Koltuğun kenarından aldığım kot pantolonu giyip aynadan kendime baktım. Ardından silahı pantolonumun arkasına sıkıştırıp kapıyı açtım. Kızın içeri girme hayallerinin önüne geçmek için kenara yaslandım.

"Kiliseden geliyorsan, işin bir hayli zor. Bir şeyler satmaya geldiysen hiç durma. İnternetten alışveriş yapıyorum. Ya da buraya..."

"Ben Hadley Grace," dedi sözümü bölerek. İsmi kısmen tanıdık geliyordu ama nereden olduğunu çıkaramıyordum.

"Tamam." Omuz silkerek isminin hiçbir önem arz etmediğini gösterdim.

"Logan Bennett benim patronum."

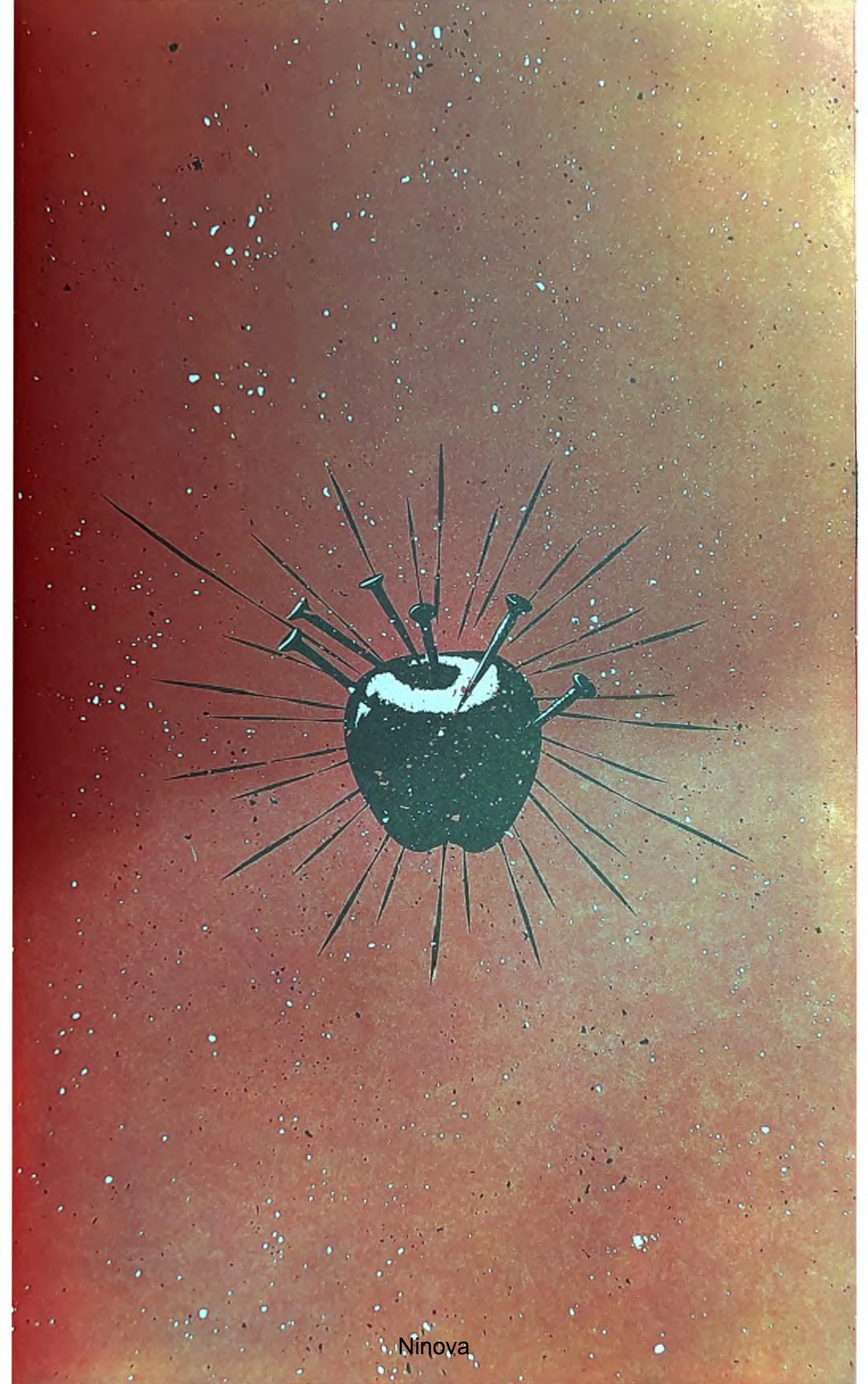
İşte bu... şaşırtıcıydı. "DC'de olman gerekmiyor mu? Öcü'nün yeni bir ceset bıraktığını duydum."

Gözleri şaşkınlıkla parladı. Cebinden telefonunu çıkarıp mesajlarını okuduğu an küfretti.

"Direkt konuya gireceğim," dedi elime bir dosya uzatarak.

Sertçe uzattığı dosyanın kapağını kaldırıp en büyük korkularımla yüzleştiğim an, kalbim damarlarıma hızla kan pompalamaya başladı.

"Aslında sen direkt konuya girsen daha iyi olur," dedi duygusuzca. "Ne bok yemeye ölen bir kızın kimliğini çaldığını anlat."

Ninova

Ninova